

ఆంధ్రపత్రిక

సచిత్ర వార పత్రిక

4 అణ్ణాల
15-6-'55

ANDHRA PATRIKA ILLUSTRATED WEEKLY

“కోడి కూసింది”

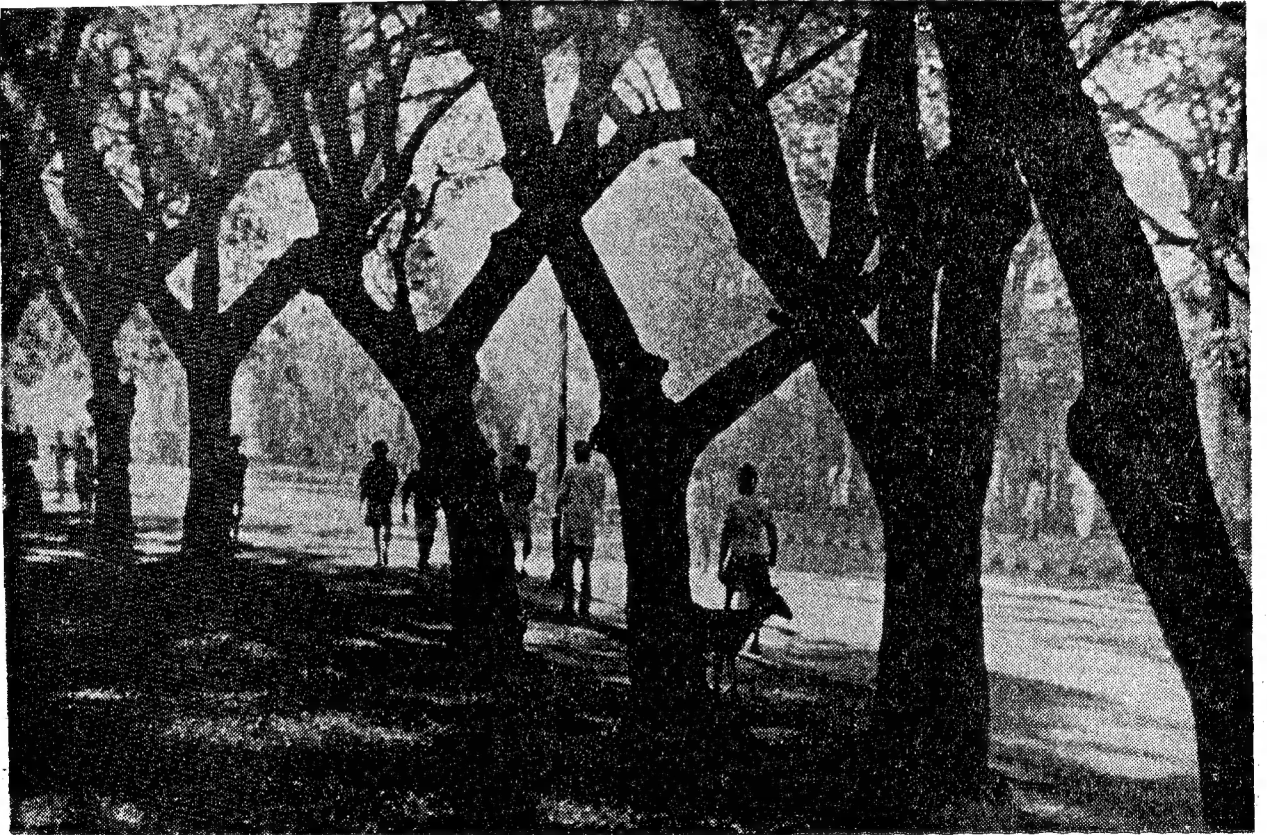
ఫోటో : సి. రామారావు—రాజమండ్రి.

సంవత్సర దండా
రూ. 12-0-0
విడిపత్రిక 4 అ.

సంపుటము 48
సంచిక 41
15.6-55

సచిత్రవారపత్రిక
Founder : K. NAGESWARA RAO

మన్మథ జ్యేష్ఠ దశమి తృతీయ బుధవారం

ఉదయ సంధ్యాకాంతిలో
ఉర్విమెరిసిందె

—కోట : వీరవశేని కుటుంబరావు - ముద్రాణు

ఎ కా గ కి కి లు

తెలుగు భాషా సమితి వారు 1954 లో జరిపిన పోటీలో బహుమతి పొందిన కుమారి గుడిమెళ్ళ బాలా త్రిపురనుందరిగారి ఆరు ఏకాంకికలను త్వరలో ఆంధ్రప్రదేశ్ సాహిత్య పరిషత్తులో ప్రచురింపగలమని తెలుపుటకు ఆనందిస్తున్నాము.

కుమారి బాలా త్రిపురనుందరి గారు ఇదివరలో “గృహ విజ్ఞాన కామ్రూము” అను గ్రంథమును రచించి తెలుగు భాషా సమితి వారి బహుమతి గల్గినాడు.

—సంపాదకుడు.

విషయానుక్రమణిక

ముఖచిత్రం : బొంబాయి
తార “సులోచన”

సాదర్యం—	8
చావాలి—	6
ఉదయకిరణాలు—	8
అపస్వరాలు (సీరియల్)—	16
అందిన ఆకాశం—	17
‘టులెట్’—	20
గోడవిటిగిన నూయి—	25
వనితాలోకం—	27
బాలసాహితి—	35
కథాగేయ సుధానిధి—	36
స్కాల్డెట్ పింపర్నల్ (సీరియల్)	38
పిల్లలు పిలిపిలలా—?	44
అర్ధరాత్రి వేళ అజంతా ఏనుగు—	47
చార్మర్స్ బ్రిడ్జి—	49
సినిమా—	50

జాన్ 1 వ లేడీ వారపత్రిక ముఖచిత్రం
“ముస్తాబు” ఫోటో వంటినవారు శ్రీ డి. వి.
యస్. బోసుయ్యలవారు, కావాలి.

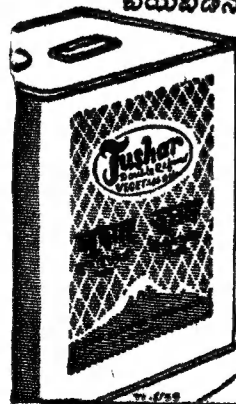
మీ రుచికి తగినది

జోతుషార్

కనస్టబిల్
నిలుమినులు యున్నవి

జోతుషార్

రెండుసార్లు పరిశుభ్రము
చేయబడిన నూనె

ఆరోగ్యవృద్ధంగా నింపబడింది :
చేతులతో ముట్టుకొనబడదు

కుంభకర్ణ ఇండస్ట్రీస్ లిమిటెడ్, కర్నూలు

సౌదర్యం

1

బండి కడుటాంటే—

కాను, బండిలోంచి రమాదేవి చెయ్యి ఊపుతూ పుట్టింటికి వడుతున్నానని ఊటాంటే శ్రీదేవి హృదయం చివుక్కునుంది. గుండె గడుక్కుమన్నది. గొంతు గురుగురులాడింది.

ఏం చెయ్యటానికి తోచక చటుక్కున ఇంట్లోకి వెళ్లి కొత్తగా కుట్టించుకున్న జాకెట్టూ, ఇంత పసుతూ - ధుంకం కాగి తింగో పోసి చుట్టబట్టేసి ఓ - బ్ల అంగలో బండి దగ్గరగా వచ్చి రమాదేవి చేతిలో ఉంచుతూ : 'తొందరగా వస్తావుకదూ!'

అతి ప్రయత్నంమీద వణుకుతూ, వణుకుతూ ఉన్న కంకంత్ అనగలిగింది శ్రీదేవి.

'ఇవన్నీ ఏవి లే, చాల్లే'.

వెదిపులను ద్విధా విభజిస్తూ, బుగ్గల మీదకు మధ్య వెలూ, బొటన ప్రేలూ పోనిచ్చి నొక్కుకుంటూ ముక్కుమీదకు తిర్రనీ నడిపింది, రమాదేవి

'ఇక్కడింక మన కెవరుంటారు గనకా! నీకు నేనూ, నాకు నువ్వూ ఇలాంటి వేవో జరుపుకోకపోతే, త్వరగా తిరిగి రావాలి గుమ్మా! కాకపోతే నాతోడే'

మరి నెమ్మదిగా పలికింది శ్రీదేవి కంకం. రమాదేవి కొద్దిగా చకితి అయింది. చకితి అయిన్న నిబ్బరించుకుని :

'త్వరగా నే వస్తానే, ఇంక దిగదు'

అని చెయ్యి పట్టుకుని దోస్తీలో బిగించి వదిలింది రమాదేవి. బండి వడుస్తూనే ఉంది. బండి ముంగు నడిచే రమాదేవి అన్నయ్యి బండివాణ్ణి తొందర పెడ్తూనే ఉన్నాడు.

బండి నందుమలుపులోకి వచ్చేసింది.

ఆగిపోయింది శ్రీదేవి.

శ్రీదేవి కాదు శ్రీదేవి కాళ్ళు ఆగిపోయినవి.

ఆమె కన్నులుమాత్రం నడుస్తూనే ఉన్నవి. రమాదేవి కన్నులు శ్రీదేవి ముక్కు పుటాలకు తల్లొపి లాగుతూనే ఉన్నవి. మల్లెమొగ్గలాంటి రమాదేవి మునిపడు చిరునవ్వు కౌంతులను జమ్ముతూనే ఉన్నవి. ఆమె కన్నులలో ఏవో భావాలు ప్రవహిస్తున్నవి.

శ్రీదేవి అడుగు కదపలేకపోయింది.

అలానే నిలబడి చూస్తూన్నది. రెప్ప వెయ్యకుండా చూస్తూ నిలబడిపోయింది.

బండి వేగం హెచ్చి జోరుగా సాగి పోతున్నది.

కొంతవరకూ రమాదేవి రూపం స్పష్టంగా కనిపించి, రాసురాసు స్పష్టాస్పష్టం అయి, అన్నప్రమయిపోయి బండిమాత్రం కనిపించి, కనిపించేబండిలో రమాదేవిరూపం ఉన్న ఊహమాత్రం మిగిలింది. బండి పెద్ద బజారులోకి మళ్ళిపోయింది.

"మాఘమాసంవెళేవరకూ రమాదేవిరాదు" గొంతుకీక్కి, పెదవులకీ మధ్య సలిగిపోయి శ్రీదేవి గజగజ ఊపేసింది చావకల్గం.

కనుగొలకుల్లో బిందువులు నిల్చినవి.

కొనసాగిన ముక్కుచివర ముత్యంలా నిలబడింది దొక బిందువు.

ఉ ప శ్రీ

శృంగాటకంలా (నాలుగుగోడు కలిసే చోట) మట్టమధ్యాహ్నం ఒంటిగా నిలబడ్డాననే స్పృహ వచ్చేసరికి నఖశిఖ పర్యంతం ముణుమకుపోయింది.

చరాలున వెనుదిరిగి, నాలుగుగులులో యింట్లోకివచ్చేసి, గసాలన్నీ తలుపులు వేసేసి, పట్టి మంచంమీద వాలిపోయి తలగడాలో ముఖం ముంచేసింది.

అప్పుడప్పుడూ గాలికి కదిలే తలుపు చప్పుడు రమాదేవి తిరిగి వచ్చేస్తోందన్న భ్రమకు కారణమయి రెండుమూడుసార్లు నిరాశనే కలిగించింది.

కన్నీటితో తలగడా తడిసి ముద్దకుండానే నిద్ర పట్టేసింది.

ఖచ్చితమయిన నిద్ర వట్టింది శ్రీదేవికి. లేకపోతే ఏదో ఓకల వచ్చేది. ఓక పేలితే రెండుమూడు కలలు వచ్చేవి.

కలలో...

పుట్టింటికి వెళ్ళినట్టో,

వెళ్ళటానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టో,

ఉన్నట్టుండి భర్త వెళ్ళటానికి వీలే దంటారన్నట్టో,

అటూ, యటూ కాకపోతే యింటిదగ్గర ఎవరూ కదలటానికి తీరికలేదు కనుకనున్నా, తన్నుడు సరిగా భోగినాటికే వస్తాడు కనుక నున్నా భర్తతో బయలుదేరిరావటం కానీ, ఆయనకుతీరిక లేకపోతే స్వయంగా రైల్వే ఇక్కడ దిగమనో - అన్నయ్యి ఉత్తరం వ్రాసినట్టో - అలా వ్రాసిన ఉత్తరాన్ని పడేపడే చదువుకుంటూ కులుకుతూ, పొంగి పోతున్నట్టో ఎట్టెట్టో కలవచ్చేది. అదీ కాకపోతే అన్నయ్య స్వయంగా వచ్చి నట్టూ, రావటంకూడా తలవారురూపం బండిలోదిగి, తాను ధనుర్నాసపురంగవల్లూ దిద్దుతూండగా ప్రత్యక్షమయినట్టూ, ఆ మధ్యాహ్నం మే భోజనాలదగ్గర 'చావా,

అశోకారాయ్ పార్గ్లెసిన్ డీలర్స్
అలిమకుమారులైనస్త్రీలు - బిడ్డల ఉపయోగము
చాల ఉత్తమమైన వస్తువులవోను. పరిమళ
ద్రవ్యములవోను వేయరు చెయ బడినది.
ప్రతిదినము ఉపాదరును ఉపయోగించిన
శీతాష్ట వాతావరణములయందు మీ
సుస్థితమైన చర్మమును పట్టనీవ్వక
మృదువుగా మంచును
విజయాకెమికల్స్
మద్రాసు-7

4

జలజల రాగాయి బాష్పకణాలు,
విలవిలలాడింది మనస్సు.
వెలవెలపోయింది ముఖం.
గిరగిర తిరుగుతోంది అసలు కథ.

* * * *

‘పొద్దున్నే పదింటికి నాలుగు మేతుకులు
కోట్లో వేసుకు వెళ్లి ఈ పొద్దుదాకా ఆఫీసు
పని మానుకొచ్చిన మనిషికి కాస్తంతకాళ్లు
కడుక్కుందికి చెం బెడు నీళ్ళివ్వలేవులే,
ఆయనంతటి ఆయన చేదతో తోడుకోవాలా
చాలాస్త్రే, ‘రేపొమాటా’ కాపరానికి వెళ్ళ
బోతున్న దానినీ ... ఆపాటి తెలవొద్దులే
శ్రీదేవి!’

అంది వదిన—అద్దంముందునిలబడి రాత్రి
ఏడింటికి ఆలంకారం సాగించుకుంటూన్న
శ్రీదేవితో.

బొడ్డులోంచి తారాజువ్వలా దూసు
కొచ్చిన కోపం దట్టింపు సరిగాలేని చిచ్చు
బుడ్డిలా ముక్కు చివరదాకా వచ్చి చీడ
సింది.

శ్రీదేవి సినిమాకెళ్ళి వారం బోజులయింది.
దుర్భి వారాని కీనాడు బయల్దేరబోతుంటే
రదిన కంఠ బాధో.

అసలు ఆవిడకు శ్రీదేవి సినిమాకు వెడు
కున్నట్టు ఎలాతెలుసో? ఎందుకు తెలీదూ!

రాత్రి ఏడుగుంటల వేళ పుట్టింటి దగ్గర
ఉన్న పడుచుపిల్ల చాకింటి మడతలు సింగ
రించి ఆలంకారాలు సాగిస్తుంటే యింక
గ్గడికి వెడుకుందనుకుంటారేమిటి?

అకో వదిన బాధ.

శ్రీదేవి సినిమాకు వెళ్ళటం వదినకు బాధ
కాదు కాని అన్నయ్యకి ప్లాస్టికాన్ని యిలా
దుబారా చేయటం ఆవిడకిష్టం లేదు.

హమ్మ!!

వదినదంతి దుబ్బిస్తే.

అన్నయ్యో, తను స్వయానా ఓ తల్లి
కడుపున పుట్టిన బిడ్డలు.

మరి వదిన?

వదినంటే అన్నయ్య పెళ్ళాం!

అంతగా వస్తే మావయ్య కూతురు.

అంతేకదా.

మావయ్య కూతురికి అన్నయ్య సంపా
దన మీది అధికారం ఉంటే అన్నయ్య
తోశాటు అమ్మ కడుపున బుట్టిన తనకంత
స్వాతంత్ర్యం ఉందా?

అదీకాక అన్నయ్య సంపాదనలో తను
చేసే దుర్వినియోగం ఏమీలేక. తీరాచూస్తే
చారానికోసారి సినిమా అంతేగా.

మహా అయితే వారానికంతకూ కలిపి
అక్కో, రూపాయో పువుల ఖర్చు.

ఆ ఖర్చు వదినకి ఉండేది; ఇప్పుడంటే
కాలింతరాళు కనకా...

పోతే మొన్నటి దాకా పైన్యూట్లో
తన చదువుక్రింది అన్నయ్య ఖర్చుపెట్టలే.

ఈ ఏడాదినుంచి అది మిగులేగా. అయినా
మరి వదినకెందుకో అక్కసు.

మహాఉంటే - యింకా ఈ కొంపలో -
ఓ నెల ఉండేను, రెజైలుండేను. ఆ తరు
వాయి కూడా వచ్చి వదిన తన స్వేచ్ఛను
అరికడుతుందా? హాయిగా తనూ, తనభర్తా
కలిసి సైకిల్ రికామిడ వారానికి మూడు
సినిమాలు చూస్తారు. అప్పుడు కాని వదినకి
బుద్ధిరాదు. అనుకుంటూనే శ్రీదేవి ఏధిలోకి
వడిచింది.

ఇంత ఆలోచించిన శ్రీదేవికి వదిన తన
నేమన్నదో అర్థంకాలేదు. అనవసరంగా
వదినమీద లేనిపోని అపోహలు కల్పించు
కుంది.

* * * *

ఇంకోసారి...

“ఆయన చేతులు కొల్చుకుంటుంటే
చూస్తూ కూర్చోకపోతే ఈపూటకి కాస్త
నువ్వు వండి వార్చురారులే.”

అంది జ్వరంతో మంచంమీదున్న వదిన.
చీకటి జువ్వలా వళ్ళంతా పాకింది
కోపం.

స్కూల్ డ్రెస్ లో ప్యాసయిన శ్రీదేవిని..
రేపొ, మాటా కాపురానికి పోబోయే
శ్రీదేవి...

తన సంతానానికి వండిపెట్టేటట్లుండా
వదిన? ఎంత లోకువైపోయానూ! అనుకుంది
శ్రీదేవి.

అసలీన్నాళ్ళూ వదినకు జవాబివ్వకుండా
వదలటమే యితరకూ తెచ్చింది.

ఉడకేసి పాకేసిందాకా ఉండి యింట్లో
ఉన్న గచ్చకాయకు, నల్లకాయకూ కలిపి
కంచాల్లో పెట్టి, చేతులూ మాతులూ కడిగి
ఎంగిళ్లు ఎత్తేసరికి రాత్రి పడవుతుంది. అప్పు
డింక ఆకలేం ఏడుస్తుంది? నిద్దరేం పడు
తుంది?

ఈ చాకిరీ అంతా ఎవడు చేస్తాడు పిళ్ళకు,
తక్షణం - నిలబడవలసినా - బయలుదేరి
రమ్మని ‘ఆయన’కు తెలిగ్రాం యిద్దామను
కుంది. మామూలు తెలిగ్రాం ఏమిటి,
ఎక్స్ప్రెస్స్ యిద్దామనుకుంది.

అనుకుందంటే!

‘నిద్రపోతున్నా వేమిటే శ్రీదేవి,
అయ్యో, రెండు మేతుకులు తినేసి పడు
కోవే, వేసంకాలం రాత్రి నీరసంకూడా
వస్తుంది’ అంది వదిన.

ఎంత చులకన!

తన గదిలో తాను కూర్చుని నవల చదువు
కుంటూంటే, యింకా మేజామీద
అలారం టైం ఓన్ లో చిన్న ముల్లు
ఆరుదాటినా పెద్దముల్లు తొమ్మిదిమీ
దుండగా ‘నిద్రపోతున్నావా?’ అని అడుగు
కుండా. ఎంతలోకువ కట్టేసింది.

ఈసారి ఊరుకుని ఏదో ఓజవా వివ్వాలి.
ఓజవావేం ఖర్చు!

మళ్ళీ వదిన పెదవి కదలకుండా చెయ్యాలి.
‘ఒరే బాబిగా, అత్తయ్య నిద్రపోతున్న
ట్టుండి, లేపి తీసికొచ్చి మీరిద్దరూ ముండు
లిసేయండి’

ఈమాట వదిన గొంతులోంచి ఎంత నీర
సంగావచ్చిందో అంత కారంగానూ తగి
లింది.

ఇరుస కుర్చీలోంచి లేచి నిలబడింది.
‘వేళు విరుచుకుంది.

మూతి ముప్పైయూడువిరుపులు విరిచింది.
రుసరుసలా - విసవిసలా సాగనిచ్చింది.
కోపం ఉరకలేవేసి, నురగలున్నూ
కక్కింది.

ఆ ఆవేశంలో వంటింటి గుమ్మండాకా
వచ్చి, కంక పూర్తిచేసుకుంది:

“రేపు తొమ్మిది గంటల బండికి వచ్చు
వంటిం చెయ్యరా. ఆయన్ని స్వేదనకురమ్మని
తెలిగ్రాం యియ్యి’ అంది శ్రీదేవి.

తెల్లబోయా డన్నయ్య.

ఒక్కక్షణం మాటే ఆడలేకపోయాడూ.
ఆడలేకపోయానా శ్రీదేవికోరిక నెరవేరింది.

* * *

నిజానీకీష్ట డాలోచిస్తుంటే...

అమ్మపోయిపప్పట్టుంచీ, ఒక్కగానూ
ఒక్క చెల్లెల్నికదా అని అన్నయ్య ఎంతో
యిదిగా పెంచాడు. వంటిమీద ఈగవారిలే
సహించేవాడు కాదు. వదినని కూడా
ఏమీ అననిచ్చేవాడు కాదు. అన్నయ్య
ఏనాడూ తన యిహానికి వ్యతిరేకం చేయ
లేదు. వదినమాత్రం! శ్రీదేవి బండెక్కు
తూంటే వదిన అంది:

“ఇన్నాళ్ళూ నిన్ను నా చెల్లెల్లా చూసు
కున్నాను. చిన్నతనంచేత నీ కళ్ళంకాక
కోపంతో వెడుతున్నావు. నువ్వు ఎప్పుడూ
రాదలచుకున్నా నీ కళ్ళంతరంలేదు.”

ఈ వాక్యంతో శ్రీదేవి కఠిరం నిండా
తేళ్ళూ, కైరులూ పరువులు తీసినవి. పడు
పులుతీసి ఊరుకోలేదు, మాడుపట్టుమీద
ఒక్కబొట్టు పొడిచేశాయి.

గిరుస తిరిగింది కన్నీరు.

అన్నయ్యో! వదినా?

శ్రీదేవి రాత్రి జనతాకు వెళ్ళటానికి
బెడ్డింగు సరుకుని భర్తతో చెప్పినప్పుడు
అతని వదనంలో చిరునవ్వు ప్రసరించింది.

★

శ్రీమదాంధ్ర
మహాభారతము
ఉద్వేగపర్యమ

వెల రూ. 1-0-0
ఆంధ్రగంధమాల, మదరాసు-1.

చావాలని.

అందుకు చావాలనుకున్నాడు ఎందుకు తన జీవితాన్ని అంతం చేయాలనుకున్నాడో తెలియజేయటం అవసరమనుకుంటాను. ఈనాడు యెందరో ఆత్మహత్యలు గావించుకొంటున్నాడు అలాంటి వాళ్ళను (కేవలనే అనుకోండి!) యెందరినో చూస్తూవున్నాము వాళ్ళ విషయం ఇతిహాసపుగా వింటున్నాము పత్రికల్లో దురువుతున్నాం అలాంటప్పుడు ఆతను యెందుకు చావాలనుకున్నాడో అన్నది మనకు చాలావరకు తెలియదు అందుకు మూలకారణం వూహించండి మూడు విషయాలే కారణాలు అతని కంటగటండి వా కళ్ళంతరం లేకుండా మూడు దృశ్యాలే వున్నాయి దాల్లో రిపబ్లికన్లకు లేక మీకు తెలిసిన కారణాలన్నీ యింటికి కూడా వాళ్ళి “యావరేజ్ కాజ్” (Average cause) కనిపెట్టి దాన్నే యూనివర్సల్ కాజ్ గా (Universal cause) యితినికి అక్షయం చేయండి బాధలేకుండా నామటకు నేను అలాచేసి ఆత్మహత్యలు చేసుకునే వాళ్ళందరూ “కోరికలు తీరక” అని నిరారించుకున్నాను కాబట్టి యితిని చేరు ప్రస్తుతానికి “కోరికలు తీరని రావు” అయితే మన కోరిక రావు చావాలనుకున్నాడు. చావాలనుకోడమే కాదు అందుకే నన్ను ప్రయత్నాలూ అలాచనలూ చేశాడు

ఎలా చావడం మున్నది అతనిలో మొలకెత్తిన మొదటి ప్రశ్న. అతని అభిప్రాయంలో తాను బాధపడకండా వొకరికి ముప్పు తెచ్చిపెట్టకుండా చావాలని అందుకే కారుక్రింద ఆహంతంగా పడి చావాలనుకున్న అభిప్రాయాన్ని మార్చుకున్నాడు బహుకు బస్సే బోల్పడమొంగిన్న డ్రైవర్లూ, నెకవంతే కండ్లకూ చావకుండా బయటపడటం ఆతను విన్నాడు కాళ్ళూ చేతులూ తెగినా చావకుండా జీవితంతో బాధపడేవాళ్ళను తాను చూస్తూనే వున్నాడ అదీగాక తాను కారుక్రిందపడితే బోలెడు యిక ఆ డ్రైవరును పట్టకొని, కొడుకు లాగి కత్తివేయస్తానో! ఎవరికి యే ముప్పు రాకంజో తాను ఆత్మహత్య చేస్తానో బోవున్నానని బోవు త్తరం రానీ జేబులో వుంచుకుంటాను అవుతాడు ఆ వుత్తరం ఎవరయినా చూసే! బోలెడుల చేతుల్లో పడితే ఆ రెప్పలు చేస్తారు. అలా అయితే యెంత

అప్రతిష్ట. ఇక తాను తలయెత్తుక తిరగలదా

రైలుక్రింద పడితే యెవరికీ యే బాధావుండదు పట్టాలపై అడ్డంగా పడుకుంటే తల వొకవైపు, కాళ్ళి యింకోవైపు ముందం పట్టాల మధ్య వుండిపోతుంది అదయినా నిమమంలలో జరిగే పని ఎవరికీ ఎలాంటి ముప్పు వుండదు. అందులో అర్థరాత్రి ఎక్స్ ప్రెస్ వెళుతున్నప్పుడయితే మరి బావుంటుంది సినిమా రెండో ఆట ఆఖరు సారిగా చూచి మరి చావవచ్చు అనే మంచి ఆలోచన అనుకున్నాడు కోరిక రావు

నేళ్ళలో పడి చావాలనుకున్నాడు గాని తనకు యాత్ర వచ్చు గనుక అది అంత ముఖ్యంగా పాడగదు. ఉరిపోసుకు చూసుకుంటే అది మరి బాధ. పది పన్నెండు నిమషాలు తన్నుక చావాలి విషం తాగితే ఫర్వాలేదు కాని యెవరయినా తన బార్యపై చూతూ

వచ్చు రోజు

నేరం మొపుతాకమా! ఇంకా యెన్నో ఆలోచించాడు అతనికి యేదీ పొసగలేదు ఎక్స్ ప్రెస్, రైలుపట్టా రాత్రి ఒంటి గంటన్నర టైము—యితే అతని కళ్ళముందు కదలాడుతున్నాయి. ఆ విధంగా, తనకు బాధ లేకుండా యితర్లకు కష్టం కలిగించకుండా, రైలుక్రిందపడి చావాలనుకున్నాడు తీర్మానం జరిగింది. ఇక ఆచరణ తరువాయి

చావాలనుకున్న వానికి యెంత మనో నిబ్బరం వుండాలి! అందుకు తగ్గ “వుత్సాహం” (చావాలనుకోరిక బలంగా వుంటే దాన్ని యేమంటారో నాకు తెలియదు) యెంతో వుండాలి. అందుకు తాను చేసిన మొదటిపని—అసలు తానెందుకు చావాలనుకున్నాడో వాటి నన్నింటినీ మననం చేసుకోటం తాననుభవించిన కష్టాలు, పడుతున్న యాతనలు—జరిగిన అవమానాలు, కలిగిన అపజయాలు, అన్నింటినీ వొక్కసారిగా జ్ఞప్తికి తెచ్చుకున్నాడు తాను గురి యాతున్న హాళి—తన ప్రస్తుత జీవితం నెమరుపెసుకొన్నాడు. అన్నింటినీ వొక్కసారిగా తన మొదడులోకి తెచ్చుకోవలసి అది వేడెత్తిపోయి కుతకుత వుడికి, పాగులు కక్కి, యిక భరించలేక “చావు” “చావు”

అని ఘోషించింది ఆస్థితిలో అతనికి ఆరేళ్ళ హత్యచేసుకోవాలన్న గట్టి పట్టుదల కలిగింది అందుకే తన అభిప్రాయంలో ఉత్సాహం తగ్గకుండా ఉండటానికి—వాటిని జత చేసి మాటి మాటికి మననం చేసుకోసాగాడు ప్రోత్సాహం కలిగించడానికిగాను తన దచికి సరిపోయే కథలనే, పుస్తకాలనే చదివాడు, అలాంటివి అతనికి కుప్ప తిప్పలుగా దొరికాయి

అది ఆనాడు తన చావాలనుకోన్నరోజు. రాత్రి ఎనిమిదిన్నర అవుతుంది. తన చావడానికి కావలసిన డ్రైరాన్ని, ప్రోత్సాహాన్ని కూడదీసుకొన్నాడు ఆ అభిప్రాయం నుంచి యిక తొలిగిపోలేనన్న నిబ్బరం కలిగి గదిలోంచి బయటికిచ్చాడు భార్యామగ్గి యెదురుయింది. తన మాజేల్లో వివాహ జీవితంలో యెలాంటి సానుభూతి చూపని అవిడ నేడెందుకో ప్రేమతో తనవేషే చూస్తున్నట్లనిపించింది. మంచంలో నిద్రిపోతున్న బిడ్డలో తనకంటే మార్చేమీ పొడగట్టలేదు చీకటి పడిగాని రానని చెప్పి బయటపడ్డాడు బహుశా యింటి యజమాని యెదురు పడ్డాడు ఆర్మీలనుంచి అడ్డయిగ బెనుతూవుంటే, ప్రతి రోజూ, యెదురు నప్పుడల్లా, యెక్కడ పడితే అక్కడ కిరాయివిషయం గోల చేసిగాని తదితర పెట్టని ఆ పెద్ద మానిషి యానా డెందుకో తన్ను చూచి తలతగ్గ ముకొన్నాడు అతని వెంటబిపోతున్న జవాను, తనకు తెలియని యింకొకరో వున్నాడు. బోలెడును చూపగానే మనవాడికి కంపర మెలింది గబగబా అడుగులు వేసుకుంటూ వెళ్ళాడు షిఫ్టర్ పాలన్ నేపు మాస్ట్రో నిలచున్నాడు కాంట్రాడగ్గర కాని తనకు జేబులో చిల్లివ్వ లేదన్న సరిగ్గి సుగ్గర గురు రాతేను పాలిపోయిన ముఖంతో కంచిన తలతో—మెల్లగా అక్కడివండి బారుకున్నాడు ఆఖరుసారిగా నేనా తానీ నాటి సినిమా చూడలేకపోతున్నందుకు యెంతో వ్యసనం చందాడు ఆరగైల్ క్రితం చూచిన ఆఖరు చిత్రం కాబోలు

తన సినిమా చూడలేకపోవడమన్నది అతని ఆత్మహత్య నిర్ణయానికి మరీ ప్రోత్సాహకరంగా తీయారయింది అతని హృదయాన్ని కెరికి, తాను మాజేల్లోనుండి అనుభవించిన వ్యర్థ వ్యధితి జీవితం తాను చూడాలనుకున్న సినిమాలో కనిపించింది జననమృత్యులలో నిలవలేదు. వచ్చే

“పరువాక సాగాలోరన్నో, చిన్నన్న!”

భాటో వి తంది - కర్నూలు

బోయో జనం, బస్సులూ బట్టూ, వాటి రొద్ద అతిన్ని చీకాకుపరచాయి. చీటన్నింటినీ తిప్పించుకు పారిపోవా లనుకున్నాడు. వారిపోయి మళ్ళీ విటిమధ్యకు రాదనుకుంటే గు. చావాలనుకున్నాడు.

ఎక్స్ ప్రెస్ లింటిగంటన్నరకయినే, నాలుమైళ్ళు ఆయానపడి నడిచి పదకొండు గంటలకే చేరుకున్నాడు అనుకున్న చోటికి.

మట్టూ జనవాసం కాదుకదా జనసంచారం కూడా లేదు వోక మైలుమేరవరకు. అంతా అడవి, టెల్లు, కటిక చీకటి. కీమరాళ్ళు ధ్వని అప్పుడప్పుడూ వాటిని అణచివేసి వింతివేంతి విన్నపాలు. మట్టూ అంధకారం. ఆ పరిస్థితుల్లో రైలుకట్ట యొక్కాడు, పట్టాలపైన అడ్డంగా నల్లకిలా పడుకున్నాడు. మెడి వోక పట్టాచైన వుంది. తొడలు యింకొక పట్టాచైన. మెడి

పట్టా వత్తిడివల నొప్పిపెట్టకుండా వుండేందుకు కండువా మడిచి దిండుగా పెట్టుకుని దానిపైన చేతులానించి, అరచేతులపైన

మెడను ఆనించాడు. సర్ది పగులొని ఆలూ ఐనలో పడ్డాడు...

తా నిస్వంసు చనిపోవోకున్నాడు. అంగు కంత్ కోలం పట్టగు. తను చనిపోయిం తిగావాలి తనవా శ్రేయసుకుంటూలో... తెలియని జనం యేమనుకుంటుందో...

అమ్మ యేమనుంది. తిల భాగుకుంటుంది. ఎంగుకు? కన్నకడుపు గనుక.

భార్య విచారిస్తుంది. అశ్రువులు అర్పిస్తుంది—ఎంగుకు? తన లేని జీవనం ఆమెకు నిర్దికం, అంధకారం గనుక.

మృదు అందరూ చేరి ఏడుస్తావుంటే బిడ్డ నిచ్చరపోయి మాస్తుంది-పాపం ఆచిటి తండ్రి లేని పిల్ల అవుతుందకదూ—

తన తండ్రి కంట తిడిపెట్టుకుంటాడు యీ వార్తని.

మిత్రులకు తెలిస్తే ‘అయ్యో’ అనుకుంటారు.

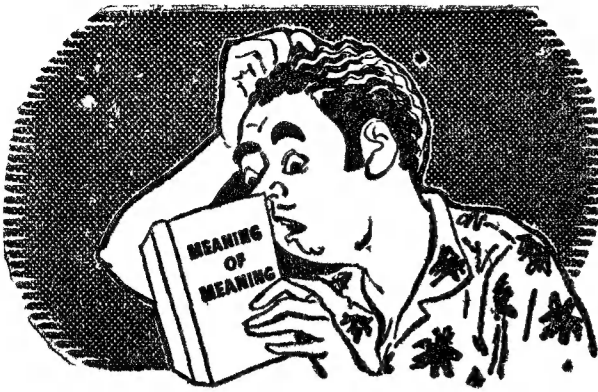
తెలియనివాళ్లు “ఏం కష్టం వచ్చిందో పాపం! పడుచువాడు బలవం త నా ప్రాణాలు తీసుకొన్నాడు” అంటారు.

చుట్టుపట్ట అమ్మలక్కలు వివో గుడి గుసలు సాగిస్తారు.

ఇదీ తమ వూహించిన మొదటి దృశ్యం. తను లేకపోతే తనవాళ్లు పడే బాధ - వాళ్ళ జీవితం యెలా గడుస్తుందో వూహించ బోయాడు. తనుండగా నేకష్టంగా గడిచే సంతారం, తను లేకుండా సాఫీగా వడ వడం కల్ల, ఆ కష్టాలు అబ్బి ఆలోచిస్తూ వుంటే అతని హృదయంలో యేదో తెలియని బాధ ఆవేశం మొదలయింది. అశ్రువులు అనంతంగా కారసాగాయి. ఆలోచన ఆపివేశాడు.

అస్పటికి వొంటిగంట అయింది. ఎక్స్ ప్రెస్ రావటానికి యింకో అర గం లే వ్యవధి. ఆఖరిసారి గా తనవాళ్ళలావున్నాలో ఊహించాడు...

అది తన యిల్లు. భార్య, రెండేళ్ల పిల్ల యిద్దరే వున్నారు. నిద్రలోంచి పసిపాప లేచి “నాన్నా — నాన్నా” అంటూ యేగుస్తూంది అల్లి యెంత సముదాయం చినా వినటం లేదు మూర్ఖంగా వోహలే

మీరు ఊరికే వస్త్రకము చదువుతున్నప్పుడు కూడా

మీ శక్తి వ్యయమవుతునే ఉంది.

గ్లూకోజ్ విటా వ్యయమైన శక్తిని మరల చేకూర్చుటకు ఎలా వహ్యంపడి
మీకు చదువుతనము, ఉత్సాహముం విచ్చును

రొటింగిగట్ల ప్రతికరము, మీరు విశ్రమి
మీరన్నాకూడ మీ శక్తి వ్యయమవుతునే ఉంది.
మీ విశ్రమ వనలకు తోడు నిరంతరమైన యా
శక్తి వ్యయమకూడ కూడితే మీ దేహబలము
తగ్గిపోవును కనుక అదనపు శక్తి కలిగించే
మాగ్గము మీకు అవసరము దీనికి గ్లూకో
జ్ విటా వ్యయకానుకంఠి చుంది లేదు

గ్లూకోజ్ విటా పుష్టిని కలిగించే ప్రత్యేకవిద్య
అవసరమగు కర్మమైన గ్లూకోజ్ దీనిలో వివి
మినులు రోహదలు కంపు రోజూ రెండు
రెండాం గ్లూకోజ్ విటాను దీ కానీ లేక ఒక
కల్లని పానీయముతో కలిపి వుచ్చుకొనండి.

గ్లూకోజ్ అత్యంత ముంజుమగు కీర్తనగును.
మరియు తక్షణము శక్తిని కలిగించును
ఇండియా అంతటా యీ మధ్య పేకరించిన
లిక్కెండువర్షి, 10 మంది డాక్టర్లలో 9 గురు
దీనినే క్రమంగా వాడమంటారని తేలింది.

గ్లూకోజ్ విటా మీకు అవశ్యకము.
నేడే ఒక టెస్టును కొనండి:

కార్న్ ప్రోడక్ట్స్ కంపెనీ (ఇండియా)
రిమిటెడ్

బొంబాయి 1

ఈ విశ్వకృత్యాల్లో ఎంత శక్తి మీద మీదొక
గిన్నెవ్వారో చూడండి:

(ప్రతి పది థానిలో వ్యయమవుతున్నంత
శక్తిని కలిగించుటకు కావలసిన గ్లూకోజ్
పరిమాణముతో కొనండి)

రైలు కోపం వరుగుతున్నప్పుడు
ఒక నిమిషానికి 1 కి.మీ

పై ఆధికారికో మాట్లాడుతున్నప్పుడు
ఒక గంటకు 4 కి.మీ

ఉరికే చూపుతున్నప్పుడు
ఒక గంటకు 1 కి.మీ

గోల "నాన్నా - నాన్నా" అని తల్లి
మాత్రం యేం చెప్పుంది తల బాదుకొంది
తనూ యేడ్చింది బిడ్డ ఆకలికి మరీ యేడ్చింది.
కేవలం నాన్న కోసమే కాదు

ఇంటి యజమాని వచ్చాడు కోర మాపులు
చూచుకుంటూ వెంటడి పోలీసు, కోర్టు
అమీనా, యింకా నలుగురు యే వ కో
పున్నారు ఇంట్లో సామాన్లు బయట వేసు
న్నారు బిడ్డను చంక నెత్తుకొని ఆమె అడ్డం
పోయింది. అందరూ ఆమెను తొలగమ
న్నారు మగవాళ్లు వచ్చేంతవరకు సామాన్లు
ముట్టేందుకు వీలేదని ఆమె వాళ్లు ఎవ
లేరు హుంకరించారు గడ్డించారు కసి
రారు ఆమె అడ్డం తొలగలేదు ఇంటి
యజమాని పొరుషం గా ఆమెను అవతలకు
నెట్టివేశాడు. కాంతో చంకలోని బిడ్డ జారి
పడడంవల్ల, గడ్డపకు తలకొట్టుకొని బాడు
పెక్కింది నెత్తురు కారటం లేదు ఆ
దెబ్బకు సంభించిపోయిన బిడ్డను చంక నెత్త
కొని, విశ్మయ నిమిషముతూ—కోపం—అవ
మానం—విదూ—కలిపిన గొంతుతో అరుస్తూ
(అయినా మాటలు అంత పెద్దగా వినరావ
టం లేదు) దౌర్జన్యంగా సామాన్లు బయట
పెట్టిస్తున్న యింటి యజమానికి అడ్డం
పోయింది మన కో తీ రాపు మెదడులో
యీ దృశ్యం మెదలుతూవుంటే, ఫర్లాంగు
దూరంలో నుండే ఎక్కెప్పెన రైలు కట్ట
మిరిమిట్టుగొలుపుతూ పట్టా ల మీదు గా
ముందుకు వడివడిగా వస్తోంది ఆకాశేడియకా
ఇంజన్ బ్రహ్మాండమైన కూతకు, దగ్గరలో
యెంత నిబ్బరంగానైనా, రైలుకట్ట పైన
పక్కగా నడుస్తున్నవాడు గుండే అదిరి,
యింకా పక్కకు తొలగి, ఒదిగి నిలబడి
పోతాడు కాని పాపం మనవాడికి ఆ కూత
వినపడ్డట్టుకూడా లేదు అదే దృశ్యం అతని
బుర్రలో మెగులుతూవుంది ఇంటి యజ
మాని యెదురుగా అడ్డం నిలిచిన తన భార్య
యెదురు రొమ్ముపై చెయి వేసి వనక్కి నెం
భోతున్నాడు తాను జీవించి వుండుగా నే
యింతటి అవమానమా దగ్గరలో యింజన్
కూత - రైలు చప్పుడూ భరింపరానిదిగా
వుంది ఇంటి యజమాని తన భార్యను
భుజం పట్టుకుని గంటివేశాడు పిల్లతో
సహా ఆమె వనక్కు తూలి పడిపోయింది.
దగ్గరలో వున్న విసురు రాయికి తల కొట్టు
కోడింవల్ల నెత్తురు కారుకున్నది బిడ్డ
భోరున యేడుస్తున్నది ఇక సహించలేక
పోయాడు ఇలా తాను జీవించివుండే
చేతులు కట్టుకొని కూర్చుండడం తన
అప్రయోజకత్వాన్ని లోకానికి చాటు

ఉదయ కిరణాలు

పోతుకూచి సాంబశివరావు

4

కంపెనీ ఆఫీసుగదిలో కూర్చుని అవధాని ఆలోచించడం మొదలు పెట్టాడు. నరసింహం ఇంటికి తిరిగి వస్తాడా రాడా అని అతని ధయం పంపించిన స్నేహితుడు రామమూర్తి అసాధ్యుడు ఎల్లాగైనా ఒప్పించి, నరసింహానికి ధైర్యం చెప్పి తప్పకుండా ఇంటికి తీసుకురాగలడు ఒక పేజీ తీసుకురా లేకపోతే! అనుకుంటూ ఒక నిలూర్పు విడిచాడు.

బంట్లోతు పేబిలుమీద పైట్లు చేరుస్తున్నాడు. అప్పుడే ఒక ప్రక్క పైట్లు కొండలా పెరిగిపోయాయి అడవా తడపా చూడానికి వచ్చిన వర్తకులలో మితంగా సంభాషించడం తప్ప, మరేపని చేయటం లేదు. ధ్యాస అంతా నరసింహంమీద ఉంది. తన చెల్లెలు కుటుంబం ముందుగతి ఏమాత్రండా అని సరిపరిధాల మనోవ్యాకులతతో బాధపడసాగాడు అవధాని.

విధిలో ఎండ మిటమిటలాడుతోంది. బాటసారులు ఎండవేడికి గుడ్డ నెత్తిన పేసు పాని పోతున్నారని ఆఫీసు ప్రక్కనే వేళ్ళు తుకుని విశాలంగా ఎదిగిన మల్లవృక్షం మీదుగా వచ్చే చుక్కలవల్ల అవధానికి ఎండవేడి అంతగా తగలటంలేదు. బాటసారులు అవస్థలుతడి నడుస్తూ చెమటలు కక్కుతున్నారని కాని అవధాని తలపైన పంఖా తిరుగుతోంది. కాయకష్టంతో శీతవం చేసే వాళ్ళకు, గదిలో కాయమీద కాలేసుకుని కాగితాలు వ్రాసుకుంటూ సంపాదించేవారికి మధ్యగల వ్యత్యాసం గోచరించింది. అవధారికి అసలు ప్రపంచంలో ఏ జీవితపథంలో దూసినా ఏ కమలాలవని ఎవరనగలరని తను హాయిగా సంపాదిస్తున్నా క్షేత్రంలో హృదయం తెరుక్కుపోతోంది. భార్య పోయాక, ఆమెమీద మమతలతో మళ్ళీ పెండ్లిచేసుకో బుద్ధివులులేదు. పెండ్లి చేసుకోకపోతే ఆదరించి ఇంట్లో అన్నం పెట్టే

కున్నట్లుంది. అతని రక్తం వేడెక్కిపోగా "ఫి - ని మి డా" అంటూ ముంగుకు చూకాడు. అతని మాటల్ని అణిచివేస్తూ ఎక్స్ ప్రెస్ బ్రహ్మాండమైన రొదతో ముందుకు సాగిపోయింది అప్పుడే

దిక్కు కనిపించటంలేదు. బంట్లోతు లున్నాడు కనుక వారి సహాయంతో ప్రతి రోజు ఏదో కొంత ఉండేసుకుని తింటున్నాడు. ప్రతిరోజు వంటచేసుకోవడం, అందులో ఉద్యోగం చేసుకునే తనవంటి మగవాడు వంటచేసుకోవడం చాలా కష్టమైన పని అయినా తప్పటంలేదు. ముఠిలనిండిన హృదయానికి, కష్టాలు నిండిన ఒంటరి జీవితానికి ఏ విధంగా సమన్వయం వుదరగలదు?

పెరిగిపోయిన పైట్లు ఒక్కటొక్కటి తీశాడు. తోచినట్లు ఉత్తరవులు జారీ చేశాడు. రెండుగుంటలు కాగానే ఇంక పనిచేసే బుద్ధి కలగలేదు. తలనొప్పి విజృంభించింది. కాగితాలు బుమిద వదిలేసి, ఆఫీసుకు ఆనుకడదూరంలో ఉన్న తన బంగళాకు వచ్చేశాడు.

చుట్టూ మట్టిచెట్ల నీడలమీదుగా విసిరే గాలి అవధాని కిరీరానికి చుక్కలు తోంది. పక్కమీద పశుకున్నాడు చికాకైన మనస్సుకు విశ్రాంతి యివ్వాలని పట్టు దిలతో కళ్ళు మూశాడు. ఒక పదిహేను నిమిషాలలో గంభంగా ఎద్రపోయాడు.

సాయంత్రం అయిదుగుంటలకు లేచాడు. సరిగా రాయప్రాతంబుంచి రైలు వచ్చే ప్రయింది. వస్తే రామమూర్తి నరసింహాన్ని తీసుకొని యీ బండీలో రావచ్చును గుబురు అవధాని ముఖం కడుక్కుని దుస్తులు వేసుకున్నాడు. జోళ్ళు తోడుక్కుని కంకారుగా గుమ్మం దిగజోతున్నాడు. దూరాన తన ఆఫీసు ప్రాంగణం నుంచి ఇద్దరు వ్యక్తులు నడిచి రావడం, వారిలో రామమూర్తి కూడా కనిపించడం, అవధానిని వారాత్తుగా ఆపేశాయి. ప్రక్కనే నరసింహం కూడా కనిపించాడు. అవధాని హృదయం ఆనందంతో పులికితయింది. 'ఇంక ఘరవాలేదు' అనుకుంటూ దూరాన కనిపించే రామమూర్తి నరసింహంల వైపు తన జేబు రుమాలు ఆడిస్తూ స్వాగతమిస్తూ చిటునవు సవాసాడు.

నరసింహం తల వంచుకుని గుమ్మంలో అడుగుపెట్టాడు. గంభీరమైన అతని వదనంలో మలమల మెరిసే అతని కనుపాపలు కన్నీటితో తడిశాయి. ఒంటిమీద కవ్వ కున్న ఖడ్గం కండువతో కట్టి తుడుముకున్నాడు.

అవధాని ఏమీ మాట్లాడలేక మానం వహించాడు. రామమూర్తి జాలిగా ప్రక్కనే ఉన్న ఒక కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. ముగ్గురిలో రెండు తూ నాలు నిశ్శబ్దం వూరిధివించింది.

అంత గంభీరంగా మానంగా కూర్చున్న నరసింహం ఒక్కసారి చుట్టపిల్వాడిలా చెక్కి చెక్కి విడ్డూకు వచ్చే గుఱాన్ని ఆపుకోలేక, చేసిన ఎనికీ కిందపడి, అవధానికి ముఖం చూపించలేక కండువా అడ్డు పెట్టుకుంటున్నాడు.

"నరసింహం! సంగతులన్నీ నాలో విత్తులంగా చెబితే నేను నిశ్చయం చెయ్యక పోదునా? ఈమాత్రందానికి బెంటేషిడి, కుటుంబాన్ని విడిచి లేచిపోవా?"

నరసింహం సమాధానం చెప్పలేక పోయాడు. తల వంచుకుని, దుఃఖం ఆపుకుని, మానంగా కూర్చున్నాడు.

"ముంగు లేచి, నిశ్చయ పోసుకుని బట్టల మార్పుకో! అన్నాడు అవధాని. రామమూర్తి నరసింహాన్ని లేవదీసి, బాత్ రూమ్ దగ్గరకు తీసుకువెళ్ళాడు. అవధాని తన పెట్టెలోని ఇశ్చి పడతల పంది, చొక్కా, తువ్వాయి నరసింహం ఉపయోగానికి చెట్టకు తీశాడు.

నరసింహం స్నానం చేస్తున్నాడు. 'గొడవ పెట్టుకుండా తిన్నగా ఇంటికి వచ్చాడా' అన్నాడు అవధాని. రామమూర్తి వైపు చూస్తూ.

"లేచిపోయినవాడు ఒక పట్టన ఇంటి ముఖం తడతాడు, చెప్పవలసినవన్నీ చెప్పి ఒప్పించడానికి బ్రహ్మ దిగవచ్చినంత పనయింది" అన్నాడు రామమూర్తి.

'వాగుంది' అనుకుంటూ అవధాని వెళ్ళి వాలుకుర్చీలో మెను వాల్యాడు. రామమూర్తి కూడా ప్రయాణ బుడచిక తీర్చుకోడానికి స్నానాదికృత్యాలు చేయాలని సిద్ధమయ్యాడు.

నరసింహాన్ని మొలుమొదలు తన మరదలు పెళ్ళికి పెద్దాపురం వెళ్ళినప్పుడు చూశాడు. నరసింహం తల్లికి, తన అత్తగారికి ఏదో దూరపు బంధుత్వం, స్నేహం కూడా ఉన్నాయి. తన పెళ్ళికి నరసింహం రాలేగు కాని తన మరదలు పెళ్ళికి తప్పక రావలసిందని బుకంత పెడుతూ ఒక ప్రత్యేక ఉత్తరం వ్రాసింది. తన అత్తగారు

నరసింహం తల్లికి అందువల్ల నరసింహం కూడా తన తల్లితో పెళ్ళికి వచ్చేడు.

అప్పటికి నరసింహం అయిదవ ఫారం చదువుతున్నాడు పదిహేడేండ్లు ఉంటాయి మంచి చలాకీగా, అల్లరి చెయ్యడంలోనూ నవ్వించడంలో బాగా ఆరితేరినవాడు పెండ్లికిరావడంతడవుగా ఆడ పెళ్ళి కారి పనులన్నీ తన నెత్తిన వేసుకున్నాడు పల్లకిని పిలిపించడం, బాబా భజంతిలను వాయిదమునడం, మొగ పెళ్ళివారిని ఫల చోరాలతో ఆదరించడం, అందరికీ భోజన సదుపాయాలు అమరుస్తూ వంటింగ్లో ఖంజాయిపు చెయ్యడం, భోజన సమయాలలో చమత్కార సంభాషణలతో అందరినీ నవ్విస్తూ వడ్డన చెయ్యడం ఇవన్నీ అవధాని తలలో తిరిగాయి అతని చలాకీ, తెలివితాసి అవధాని యిట్టే స్నేహం కలిపాడు. తర్వాత ఏదో దూరపు బంధుత్వం కూడా కలుపుకున్నార అతర్వాత కాలం కూసివచ్చి నరసింహం తన చెల్లెలును పెండ్లి చేసుకున్నాడు.

పదిహేనురోజుల క్రితం ఆఫీసులో తను కాగితాలు గ్రాసుకుంటూ అర్రంటు పనితో నూదావిడిగా ఉంటే, మాతాత్మగా దిగాడు నరసింహం.

‘ఏరోయి బాబా! మహా బలే జోరుగా వనిచేస్తున్నావే’ అంటూ గుమ్మంలోనే అరిచాడు.

అవధాని తల ఎత్తి చూశాడు ఎదురుగా నరసింహాన్ని చూడగానే ఆఫీసు చికాకు, ఒక్కసారిగా మాయమయి, ముఖంలో ఆనందభింబులు వెలి విరిచాయి.

‘మహానుభావా! ఇదిఆఫీసు, ఇట్లుకాదు మెరిగా మాట్లాడు బాలంలో రైతులా శోక వస్తావేమిటి!’ అవధాని హాస్యం చేశాడు చావని.

“ఈ ఆఫీసుకు అధికారిని అసలు ఇల్లుకు మించిన గుఖాటుండే యిట్లు యీ ఆఫీసు నీలాంటివాడికి” చమత్కరించాడు నరసింహం.

‘పెట్టి పెట్టింగు ఏమీ లేలేదా? షికా తును బయలుదేరినట్లు ఇలా వచ్చేవేమిటి? అవధాని నరసింహాన్ని కింద పైక పరిక్షించాడు.

‘విశాఖపట్నం పనిమీదవచ్చి నిన్ను ఒక సారి చూసిపోదామని ఇలా వచ్చాను’ నవ్వుండగా పెట్టి పెట్టింగు నా కేండు కుర్రా? నరసింహం నవ్వాడు.

‘బలే బాగుంది. నన్ను జోరుతో చల్పావా ఏమిటి? ముందననైనా కోతం చూపించాడు అవధాని.

‘బావమాయలు ఒకళ్ళ నోకళ్ళ జోడు

కోడం ధర్మయుక్తమైన కార్యం’ అంటూ సిద్ధాంతిరించాడు నరసింహం.

కుర్చీమీద వేలాడుతున్న కోటు తోడు వున్నట్టే సర్దుకుని, కాలవేసుకుంటూ ‘పదరా’ అంటూ నరసింహాన్ని వదలించాడు అవధాని, బంట్లోతును పిలిచి తన ఆఫీసుగది బండ్ చెయ్యమని, అర్ధరు జాతీ చేసేడు కులాసాగాపోయే అధికారివైపు సరదాగా చూశారు గుమాస్తాలు తాము కూడా మెరిగా ఆఫీసులోంచి జారుకోదానికి అవకాశం దొరికిందని కులుకుతూ!

‘ఒకే సినీమాలు ఏమున్నాయిరా?’ నరసింహం అడిగాడు.

‘గొల్లభామ ఆడుతోంది’

‘వధవ తెలుగు సినీమాలు లెట్టు సాండిని ఏమున్నాయి’

‘కిస్మత్ బాగుండంటున్నాడు’

‘ఎవరు ఏక్టర్?’

‘అక్బర్ ఖుమాత్, మంతాకాంతి వగైరాలు’

‘పదరా పోతాం’

‘పైసలు?’

‘బావమాయలు ఒకళ్ళ నోకళ్ళ జోడు

కోడం ధర్మయుక్తమైన కార్యం’ సిద్ధాంతాన్ని పునరుద్ఘాటించాడు నరసింహం అవధాని ఫుక్కున నవ్వుకున్నాడు.

‘ఇంటివగ్గర అంత కులాసా!’ చూచులుగా కుకలిపకళ్ళు వేశాడు అవధాని.

‘అయితే నీవు అంత కులాసాగా ఉన్నావు!’ అంటూ ఫక ఫక నవ్వాడు నరసింహం.

అసలు నరసింహం, అవధాని ఒక్క మగం హాస్యం గా మాట్లాడుకోకుండా ఉండలేరు వారిద్దరూ స్నేహితులు అవధానికి కారణం ముఖ్యంగా హాస్య సంభాషణ.

‘ఫలాత్తులతో, హాస్యంతో, సినీమాలతో కుటుంబంలోని బంధువుల గురించి కబుర్లతో పురాతనకాలపు అనుభవాలు జ్ఞాపకాలతో రెండు రోజులు ఆనందంగా జారిపోయాయి నరసింహం ఒకకోసాప్లాడున్నట్టే ‘అబ్బాయి నెలవయిపోయింది వెళ్ళిపోవారిరా’ అన్నాడు.

‘ఇంకోరోజు ఉండరా’ అన్నాడు అవధాని.

‘కుదరజోయి! నీలా ఆఫీసున్నయితే ఎన్నిరోజులైనా యిక్కడ ఉండేవాణ్ణి! కానీ కాదుగామరి!’ అంటూ నవ్వాడు నరసింహం అవధానికూడా నవ్వుతూ ‘సరే నీ యిష్టం!’ అన్నాడు.

‘రెలుకు టైమయింది’ అంటూ నూదా వడిగా పరుగెత్తాడు నరసింహం ‘ఉండరా నేనూ వస్తా రెలుస్టేషనుకు’ అంటూ అవధాని కిద్దం కాబోనూగు ‘సీకోసం ఆరుతే రెలు దాటిపోతుంది’ అంటూ అవధాని మాటలు వినిపించుకోకుండా రెలుస్టేషనుకు గబగబ వడిచిపోయాడు నరసింహం తనకి కూడా ఆఫీసుకు వెళ్ళే టైమయిందని, నరసింహం సంగతి వదిలేసి, ఆఫీసు దుర్దులు వేసుకున్నాడు అవధాని దూరాన రెలు కూత వినిపించింది నరసింహం రెలు ఎక్కడ ఉంటాడు అనుకున్నాడు అవధాని తిరిగి ఒంటరి జీవితంతో, నిరాశాపూరితమైన సంతృప్తితో, గడపవలసిన జీవితం తెల్పుకుంటూ ఆఫీసు వైపు నడిచాడు అవధాని.

కుర్చీలో కూర్చున్న అవధానికి పదిహేను రోజుల క్రితం జరిగిన దృశ్యం స్ఫుల్లి దర్పణంలో ప్రతిబింబించింది కుటుంబాన్ని వదిలేసి, ఎంతో దుఃఖంతో కుములుతూన్న నరసింహం, అంత గంభీరంగా దుఃఖించాచుకుని, పైకి హాస్యంగా ఖులాసాగా ఎలా తనతో గడపగలేదా అని ఒక్కసారి ఆశ్చర్యపోయాడు అతను నరసింహంలోని ఆనందన పిసరంలైనా పసిగట్టలేకపోయాడు అవధాని తర్వాత సోమయాజులు దగ్గర నుంచి ఉత్తరం వచ్చాక, చేతిలో అంకశల సిన పట్ల జారిపోయిందని, ఎంతో బాధ పడ్డాడు అవధాని.

నరసింహం స్నానంచేసి, ఇష్టమైనట్లు వేసుకుని నవ్వుతో అవధాని ప్రక్క కుర్చీలో కూర్చున్నాడు అప్పటివాళ్ళ ఏడుస్తూ ముఖం చాచుకున్న నరసింహం ఇంతలో నవ్వుతూ ఎదురుగా రావడం అవధానికి విచిత్ర మనిపించింది.

‘ఏం భాయి! ఖులాసాగా ఉన్నావా?’ అన్నాడు నరసింహం.

ఈ చమత్కార సంభాషణ అవధానికి తమాషాలా కనిపించింది అసలు ఆ ప్రశ్న తను వయ్యవలసినది.

‘నే నీకుస్య కులాసాగా లేవోయి! నా పెళ్ళాం విడదలని వదిలేసి రేచిపోయాను’ అన్నాడు అవధాని చమత్కారంగా ‘అరే! సంగతున్నీ నాతో విపులంగా చెబితే నేను నీకు సహాయం చెయ్యకపోయానా? ఈ సత్రం దారికి బెంబేలునీ కుటుంబాన్ని విడిచి రేచిపోవా?’ అని మునుపటి అవధాని మాటలు జ్ఞప్తికి తెచ్చాడు నరసింహం, కవులైనా అవధానికి చొట్ట చెక్కలయ్యేటంత నవ్వు వచ్చింది ఆ నవ్వుతో ప్రతి కల్పాడు నరసింహం ఈ నవ్వును విని, నాన్నం చేసి కువ్వలు కట్టకుని తిన్నగా అక్కడకు వచ్చిన రామమూర్తి, తనుకూడా సంగతి ఊహించుకుని నవ్వుతూగాడు.

కాస్తేత్ర సప్తకం పుష్పకా కాలం
ఆ పరంధాలో

‘బలే తమాషా మనిషివలే’ అన్నాడు
అవధాని

‘నేనా? నువ్వో? ఎదురుప్రశ్నించాడు
ఆరసింహం ‘సరేలేకా, నీనీమాకి పోదాం
లే’ అని ప్రతిపాదించాడు రామమూర్తి
కూడా సీనీమాకి వెడదామన్నాడు అగ్నిలా
ఆపేదన లోలోపల భుగభుగమంటున్నా,
ప్రకాంతంగా పైకి నవ్వుతూన్న సరసింహం
మనస్సుకు ఏదో ఆనందకరమైన విషయాలు
చూపి, కాంతి కలిగించాలని నిశ్చయించాడు
అవధాని సరే అని ముగ్ధురూ సీనీమాకి
వెళ్ళారు. అవధాని ఆ సాయంత్రం సర
సింహం ఇంట సంగతులు ఏమీ మాట్లాడ
లేదు

ఖరపూరం బ్యాంకిలో పనిచేస్తున్నాడు
రామమూర్తి ఏదో పనిమీద విజయనగరం
వచ్చే తనకు వెలుపు పోరకపోవడంవల్ల
అరిస్తూ బ్రతిమాలేడు, సరసింహాన్ని తన
యింటికి తీసుకురావలసిందిని చిన్నప్పటి
స్నేహితుడైన రామమూర్తి అవధాని కొరిక
కొడనలేకపోయాడు

‘నే వెళ్ళిపోవాలిరా!’ రామమూర్తి
అన్నాడు మర్నాడు సాయంత్రం అవధా
నితో ముగ్ధుడై రైలు స్టేషనుకు వచ్చారు

‘నీ పేలు మరిచిపోలేనరా రామమూర్తి!
జన్మజన్మలా నీకు కృతజ్ఞాణి!’ అన్నాడు
అవధాని రామమూర్తితో ‘షేక్ హం’ డు
చేస్తూ, రైలు స్టేషనులో

‘నే చేసింది ఏమీ లేదు పరిస్థితులు
ఆనందకరంగా పరిణమించాయి అంతే
చాలు’ అన్నాడు రామమూర్తి తన
కర్తవ్యం తెరవేరిందన్న సంతృప్తితో
మానంగా ప్రక్కనే అప్పటివరకు తల
వొంచుకుని నుంచున్న సరసింహం ఒకసారి
ఆకాశంవైపు చూశాడు వాల్లెడైరి సంభా
షణ విని

గబగబ రామమూర్తికి ‘షేక్ హం’ డు
యిస్తూ ‘చాలా కృతజ్ఞాణి! జాగ్రత్తగా
నన్ను ఇంట చేర్చినందుకు!’ అంటూ చిరు
నవ్వు సవ్యాడు సరసింహం

ముగ్ధురూ మునీమునీ నవ్వులు నవ్వు
కున్నారు రైలు కూతకూసింది బయలుదేరు
తున్నానంటూ రామమూర్తి రైలుఎక్కి
తన సీటులో కూర్చున్నాడు రైలు ఐక
దకా నడిచి పరుగెత్తింది

మానంగా తలలు వంచుకుని ఏదో ఆలో
చిస్తూ సరసింహం, అవధాని, ఇంటికి చేరు
కున్నారు

‘నేను కూడా రేపు కొటిపల్లికి ప్రయాణ
మాతానోయి బావా!’ అన్నాడు సర
సింహం నాటకంలో నటించిలా, కుర్చీలో
కూర్చుని కాళ్ళు సాచుకుంటూ

‘వెతుకుతున్నానీలే... తొందరపడ్డానీలే’ అవ
ధాని తీవ్రంగా ఏదో ఆలోచిస్తూ కొంటు
విప్పకున్నాడు

‘అర తొందర ఏమీలేదు కాని పెళ్లాం
విడచిపెట్టిన రెంగ పెట్టుకున్నాను” హాస్య
కోరికే నడిపించాడు సరసింహం.

‘అంత రెంగ ఉన్నవాడు, విభజన
జ్ఞానం లేకుండా పెళ్లాం విడచి పదిలి
లేచిపోడు!’ అన్నాడు అవధాని కటువుగా.

అవధాని హాస్యం ఆనందించే కాలం
నాటిపోయిందని గ్రహించాడు సరసింహం
పైగా అవధాని అన్న మాటలు వెటకారంగా
తీస్తు వెళ్ళిరించాయి

ఇద్దరి మధ్యా మల్లీ ఒక శూణం నిశ్శబ్దం
‘ఇంటిదిగిర జరిగిన అసలు విషయాలు
చెప్పావు కాదు’ సరసింహం లేచిపోయిన
కారణం పరిశోధించడం మొదలు పెట్టాడు
అవధాని

‘ఏమింది! మామూలుగా ఉన్న పరిస్థితులే
మరింత ప్రమాదించాయి’

‘కొంచెం విపులంగా తెలితే తెలు
సుందిగా’

‘కొటిపల్లివచ్చాక కొంతమంది స్నేహి
తులు పెరిగారు వాళ్ళికి నాలాగే పేకాట
లంటే యిద్దం పేకాటమీద ఉన్న మోకా
నల రోజూ ఆడేవాళ్ళం. తెలుసుగా! నా
కొప్పడూ నవ్వు మే వచ్చేది! పోయినసామెల్లు
గడించుకోవాలని మరి ఆడేవాణ్ణి! ఒక్కొక్క
సారి విసుగెత్తి చూసేస్తే, గొంపమీనంగా
స్నేహితులాడే చెప్పకప్పు నా ఆత్మాభి
మానాన్ని రెచ్చగొట్టేవి తిరిగి పేకాటఆడే
వాణ్ణి చాలా వేల నష్టపోయాను అందుకు
బ్యాంకిలో అప్పులు చేకాను

మునుపు పెద్దమ్మాయి పెళ్ళికి చేసిన
అప్పు యింకా తీర్చలేక పోయాను తీరు

18 Persons are awarded prizes in our Competition No 40 1st prize 5, 3rd prize 9 and 4th prize 4 persons. Full particulars aga nst 0—4—0 annas stamps.

గెలవండి 25,000 గెలవండి

రిజిస్టర్డ్ నెం 628

పోటీ నెం 42

నీలుచేసియున్న మా అఫీషియల్ కీ సాల్యూషన్ మొదలు ప్రిమియర్ బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా
లిమిటెడ్, మద్రాసు వారివద్ద డిపాజిట్టు చేయబడియున్నది వారి అధికారముతో అది ప్రకటించబడును
ప్రథమ బహుమతి ఆర్ కెర్నలు 12,500 రెండవబహుమతి మొదటి రెండు రైసులు కెర్నలు. 6,500
మూడవ బహుమతి మొదటి ఒక రైస్ కెర్నలు 3,500 నాలుగవ బహుమతి మొదటి రెండు నెంబర్లు
కెర్నలు. 2,500 మా కీ సాల్యూషన్ ప్రకారం నిలుపుగా, అడ్డంగా యెట్రేనా వుండవచ్చును

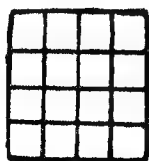
ఆఖరు డేది 27-6-55

ఫలితములు 12-7-55

ప్రవేశ రుములు ఒక ఎంట్రీ రు. 1/-, 5 ఎంట్రీలకు రు 5/-, 14 ఎంట్రీలకు రు 10/-

498

సాల్యూ చేయవలసిన విధానము - ఈ ధర్మములో 117 నుండి 132 వరకు గల అంకాలు నిలుపునా అయిమూలనా

అద్దముగా ఎటు కూడినా 498 వచ్చేట్లు చేయాలి ఒక అంక ఒకమారే వాడాలి సాదాకాగిరియమీద ఎన్ను ఎంట్రీ
రైనా పంపవచ్చును ప్రతి ఎంట్రీకింద, పోటీ పంపువారు తమ పేరు అడ్డను స్పష్టంగా పెట్టె అన్ రాలతోను, అంకెల
తోను ఇంగ్లీషులో వ్రాయాలి సామ్యుక్రాన్ చేసిన ఇండియన్ పోస్ట్ ఆర్డరుగాగాని, మనియార్డరుగాగాని పంప
వచ్చును మనియార్డరురైసవో మనియార్డరు రకీదులు పోటీ యెంట్రీల వెంట పంపవలెను ప్రతి మనియార్డరు ఫారము
4కు జరిపరుడు కూపమలో సామ్యు పంపువారు తన పేరు, అడ్డను ఇంగ్లీషులో వ్రాయవలెను ‘వరులునుబట్టి బహు
మతుల సామ్యు మారుచుండును’ ఈ పోటీలో పే నేజరు తీర్మానము ఆఖరు, వట్టవచ్చుమొనది. 0-4-0 గ్రాంపులు పంపినవో పోస్ట్తో

ఫలితములరైసు పంపవడును మా ప్రత్యేకరూప్య, వరకులు బాగా తెలిసినవారే పోటీలో పాల్గొనవలెను

THE RAISING COMPETITIONS No. 42, 28 (3), Thandavaraya Gramani St., MADRAS-21.

RAISING COMPETITIONS

126	112	113	123
115	121	120	118
119	117	116	122
114	124	125	111

W hereby certify that the above is the
set of 16 original drawings of the
Raising Competitions No. 42, 28 (3),
in the lot for which was opened on 27th
June 1955 and that a copy of the above
minutes has been lodged with the Bank.

For The Premier Bank of India Ltd

M. S. S. S.

దామనుకుంటూనే అశ్రద్ధ చేశాను ఇంట్లో రోజూ మాణిక్యం పోరు పెట్టేది అప్పులు తీర్చుకుని చిరాకుతో దాన్ని కనికరం వాటి పైగా స్నేహితులంతా బ్రాండ్, విసిక్ర తోగేవారు వారితోపాటు నాకు అలాటయింది ఆమెకంటే లెక్క చెయ్యకుండా పేకాటకు, మద్యానికి యిష్టంవచ్చినట్లు ఖర్చు పెట్టేవాడు ఇంటికివచ్చి ఒక్కొక్క రోజు చేసిన ఖర్చుకు పశ్చాత్తాపపడేవాడిని కాని మళ్ళీ స్నేహితులను మానేసరికి మామూలుగా మందు పెట్టిన మనిషిలా కూరిపోయేవాడిని

ఒకరోజు తెగించి భూములు అమ్మి, బ్యాంకి అప్పతీరుదామనుకున్నాను నువ్వు ఏదానినూంచి పంపే పదిహేను రూపాయలు మాణిక్యం తీసుకుని కుటుంబ ఖర్చుకు వినియోగించేది నా జీతంలో చాలాభాగం దానికి యివ్వలేకపోయేవాణ్ణి అప్పుడే బ్యాంకినుంచి నోటీసు వచ్చింది చెసిన అప్పు తగ్గఖాతెట్టిన భూముల విలువ మించి పోతుందని, తక్షణం అప్పతీర్చుకోలే, భూములు వేలంపేసి స్వాధీనం చేసుకోగలమని వ్రాశారు అదిచూసి కంగారుపడి రామచంద్రపురం పరుగెత్తాను

బ్యాంకి పెనిదెంటు చాదరికి సేవంపే కోపం కిందటి ఎన్నికలలో తనకి ప్రచారం చెయ్యమన్నాడు అతని ప్రత్యర్థి నారాయణరావు నాకు నీన్నతనంగా క్రాసు మేటు అతినికి ఎన్నికలలో సహాయం చేశాను చివరికి చాదరి గెలిచాడు అక్కడ ఇప్పటికీ మనస్సులో పెట్టుకున్నాడు నా భూములు వేలంపాటు పెట్టించాడు, తన ప్రభావం పలుకుబడిమీద మేటుప్రక్కల యీనాందారు లెవ్వరూ వేలంకు ఎక్కకుండా చేశాడు నాకు తెలియకుండా తన వాణ్ణి ఒకటి పెట్ట వేలం పాడించాడు భూముల విలువకు అయ్యి వేలు తక్కువ పాటు వేయించాడు ఎవ్వరూ సుంగుకు రాకుండా, పాటు హెచ్చించకుండా, మొద్దుముఖాలతో వేలంపాటలో నుంచున్న ఈనాందారులను చూసి ఒక మండింది నాకు చాదరి చేసిన మోసం, దగా, నా ఆత్మగౌరవాన్ని హతమార్చినట్లయింది కోపంతో భూములన్నీ తెగనమ్మి అప్పులు తీర్చేసి, కానీ మిగతా, విచారంతో ఇంటికి వచ్చేశాను

నా రోజులు బాగులేవనుకుంటూ పేకాటలో మునిగి ఆఫీసు పనులు సరిగా చెయ్యలేకపోయాను చాదరి తన పలుకుబడితో నా ఉద్యోగానికి ఎసరు పెట్టాలని ప్రయత్నించాడు మా పంచాయితీబోర్డు అగ్రహారం చాదరి స్నేహితుడు, గ్రామాలు సరిగా తనిఖీ చెయ్యటం లేదని, రిపోర్టు

పంపించటం లేదని, ఆఫీసు పనిలో అన్నీ తప్పలే అని, శిక్షగా ఆరు నెలలు ఉద్యోగం నుంచి నన్ను తీశారు ఆస్తి పోయింది ఉద్యోగం ఉండింది చేసిన తెల్లీ తక్కువ పనులకు చాలా విచారించాను రెండు రోజులు ఏకధారగా ఏదాన్ను కడుపు తరుక్కుపోయే బాధతో కుమిలిపోయాను నేను కుటుంబానికి ఏమి యింక చెయ్యలే నేమో అని భయం వేసింది ఊళ్లో అయ్యి వందల చి్చర అప్పులు పెరిగి పోయాయి రోజూ అప్పుల నాళ్ళు వచ్చి పీక్కులింటున్నారని ఇవన్నీ ఎవరితో చెప్పకోను!!

చేతకాని తనంలో కుటుంబాన్ని ఆరికంగా బాధపెట్టేకంటే కుటుంబాన్ని వదిలి పోతే, ఎవరైనా ధర్మాత్ములు ఆదుకోగలరని ఆశించి, లేచిపోయాను!!

తన కళ్ళ చెప్పి ఒక్క నిట్టూర్పు విడిచాడు నరసింహం!

‘నీ కుటుంబం రక్షించడానికి ధర్మాత్ములు కొల్లలుగా పుడతారనుకున్నావా?’ అన్నాడు కోపంగా అవధాని

నరసింహం మళ్ళీ హాస్యం మొదలు పెట్టాడు

‘అప్పుడే ఒక ధర్మాత్ముడు పుట్టాడే!’ నాడికేరే అవధాని అన్నాడు నరసింహం

అవధాని కోపం పటాపంచలయి ఘక్కున నవ్వాడు ఇద్దరూ భోజనాలకి లేచారు భోజనాలు పూర్తయ్యాక ‘మరి! నేను రేపు ప్రార్థనను బండిలో వెడతా!’ నరసింహం అవధానివైపు చూశాడు అవధాని ఒక్క ఊణం ఆలోచించాడు

‘అవసరంగా ఏమీ ఆలోచించకు నేను యింటికి రేపు వెళ్ళితిరాని! అన్నాడు నరసింహం నిశ్చితమైన వదనంతో

‘మరి పెళ్ళాం బిడ్డల్ని పోషించేవారం?’

‘నాకు లోపేమిటి? నువ్వున్నావుగా!’ ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు

‘సరే! అప్పులు ముందు తీర్చేకెయ్యి నా ప్రావిడెంటు ఫండుగోంచి అప్పతీసుకుని త్వరలో అయ్యివందల పంపిస్తాను ఈ ఆరునెలలు, నీ ఉద్యోగం తిరిగివచ్చేదాకా, నెలకు ఏభయ్యరూపాయలు పంపుతా జాగ్రత్తగా కాలక్షేపం చేసుకోవాలి!’ అంద నాలువేసి తాను చెయ్యవోయే సహాయం వివరించాడు అవధాని

‘ఓ! మహారాజులా బ్రతకగలను! అంటూ మినాలు దువ్వుకున్నాడు నరసింహం

‘సరే పడుకో ఈ రాత్రికి, ఇంక గొడవ పెట్టక’ అవధాని దుప్పటి ముసుగు బిగించాడు

నరసింహం తన ప్రక్క సరుకున్నాడు

గబుక్కున దుప్పటి తొలిగించి లేచి కూర్చున్నాడు అవధాని

‘నువ్వు తిన్న గా యింటికి వెనతావా? అవధాని వేసిన ఈ ప్రశ్న విని, అతని ముఖంలోకి నూటి గామాశాకు నరసింహం

‘నా మాట నమ్మవా! ప్రయాణం చేస్తాను!’ అంటూ ముఖం ప్రక్కకు త్రిప్పేసుకున్నాడు అవధాని సంత్పప్తితో ఒరిగాడు ప్రక్కమీద

నరసింహం ప్రక్కమీద కక్కుమాశాడు మరో నిమిషంలో గబుక్కున లేచి కూర్చున్నాడు

‘సోమయాజులుకు ఒక పెరిగ్రాం యియ్యి ప్రకాశాన్ని స్తీషనుకు కీసుకు రమ్మని’ అన్నాడు నరసింహం

‘కాకినాడలో దిగి సోమయాజులు బావ యింట్లో ఒకరోజు ఉండు’ నూచించాడు అవధాని

‘కాకినాడలో నాల్గింటికి ఇప్పుడు వెళ్ళను’ అని ముఖం చిట్టించాడు

అవధాని నరసింహం ముసుగు అర్థంచేసుకున్నాడు

ఇద్దరూ కలిసి ఊళ్ళోకి వెళ్ళి ఎప్పుడైతే పెరిగ్రాం ఒకటి సోమయాజులుకు పంపి,

మామూలుగా ఇంటికి వచ్చి పడుకున్నాడు తెల్లవారగానే నరసింహం గబగబలేచి

న్నానాగుని పూర్తిచేసుకుని అవధానిని లేపాడు ఇద్దరూ రైలుసేదనుకు వాడా

వడిగా ఒగర్చుకుంటూ రచ్చేశారు టైముయిందని, అవధాని టిక్కెట్టుకొని నరసిం

హానికి యిస్తూ ఒక కవరుకూడా చేతిలో పెట్టాడు అందులో ఏభయ్య రూపాయలు

కనిపించాయి నరసింహానికి ‘ఇది మొదటి నెల జీవిత భత్యమన్నమాట!’ అంటూ నర

సింహం నవ్వుకున్నాడు

‘అవసరంగా టెంగ పెట్టుకోకు నేని!’ ఉద్యోగంలో త్వరలో చేరి జాగ్రత్తగా

ముసుగుకో!’ వెళ్ళాక ఒక ఉత్తరం వ్రాయి! మానంగా నుంచున్నాడు నరసింహం

‘కష్టాలు ప్రతినాడికి వస్తాయి ధైర్యంగా ముందుకు పురోగమిస్తేనే జీవితం సఫల వంత మాతుంది! అవధాని చెప్పవలసిన తుడి వాక్యం చెప్పాడు

రైలు కదిలింది నరసింహం రైలు ఎక్కాడు రైలు చూపుగోంచి దాటి

పోయేదాకా అవధాని, అవధాని చూపు

లోంచి దాటిపోయేదాకా రైలు పెట్టె

తలుపువద్ద నరసింహం, ఒకరివైపు ఒకరు

మాతుకుపోయిన హృదయాల అభిమానంతో, మాస్తా నిలచుండిపోయారు

(ఇంకా ఉంది)

అపస్వరాలు మధ్యాహ్నం వరదరాజు ఏడుకొండల్ని తీసుకొని పచ్చమేడకి వెళ్ళాడు. చలికాలపు ఎండ మార్తవంగా ముఖంగా వుంది. వరదరాజు జననందోహాన్ని పట్టించుకోకుండా మానంగా నడుస్తున్నాడు. ఒకవంక విజయవాడంతా ఎలకన్ వాడవుడిలో చూస్తే తిపోతోంది. ఏ గుర్రబుండిమీద చూసినా “మీనోటు వారికే” అని పోస్తారు. ప్రతిగోడమీదా పెద్దపెద్ద పోర్టులు అని తేలిపోతే కనీసం బాగుమనీతో అయినాసరే ఇదే నినావాలు గోళారు. సిమెంటురోడ్డుమీదకూడా ప్రతిగజాని కో పోర్టులు అంటింక బడి వున్నాయి. ప్రచారపు బండ్లు మైకులు అమర్చుకుని అరిచినవి అరిచినట్టే తిరుగుతున్నాయి. పెట్రోలు మంచినీళ్ళలా ఖర్చయి పోతోంది. కార్ల తిరుగుడికి అంతులేదు.

కామ్రోగారు కరుణమా రీవార్డులో తిరుగుతూండడంవల్ల వరదరాజు వేపు రావటం లేదు. వరదరాజుకి ఎలకన్ పని ఎంత వున్నప్పటికీ, అడితేలో పనివున్నప్పటికీ, రాత్రి ‘చిన్నా’కి ముస్తాబాగా ఎక్కవైంది అని విన్నాడు. అందువల్ల మధ్యాహ్నానికి అన్నిపన్నా వోదిరించుకుని ఇక్కడికి బయల్దేరాడు. అతని మనస్సెందుకో చాలా చికాగుగా వుంది. అతనికి కాబోనే జానకం వోచ్చింది కుర్రాడు పెద్దాప్పరిలో వున్నాడుగదా! అని అతను ఆస్పత్రికి వచ్చాడు.

వికలమైన ఆస్పత్రిభవనాలు జల్లరాతి గోడలతో కట్టబడి, పెద్దపెద్ద టిక్కిలతో, వాకిళ్ళతో నిలబడి వున్నాయి. లోపలికి కంకరమన్నురోడ్డున్నది. వరదరాజు మొదటివార్డులైబ్రరీ మైక్రోస్కోపై ఆరుగురైనా అడుగు పెట్టాడు. అతని కెదురుగా ఆస్పత్రి వార్డులైబ్రరీ వాకిలికి పక్కగా, ఎవరో మునుగు కప్పకుని పడుకుని వున్నారు. ఆ వ్యక్తికి కొంచెం దూరంలో తేలమీద రత్నమ్మ కూచునివుంది. బాగా ఏడవటంవల్ల కాబోలు ఆమెకళ్ళు ఎర్రబారి వున్నాయి.

వరదరాజు ఏడుకొండలవైపు తిరిగి, “ఒకే ఆసుపరాణ్ణి ఎడగుదువుగా? ఏవార్డులో వున్నాడో చూసిరారా? నేను ఇక్కడ రెండునిమిషాలు కూర్చాడి వస్తాను!” అన్నాడు. ఏడుకొండలు లోపలికి వెళ్ళాడు. వరదరాజు మనస్సులో భయంకరమైన ఒక సందేహం పొడచూసింది.. రత్నమ్మ మొగుడు కాదుకదా! ఆ పడుకున్నదీ! అని.

అతను ఒకసారి అంతటా కరియజానాడు ఆస్పత్రి నిక్కబొంగా వుంది. మధ్యాహ్నం పూటగావటంతో నర్సులూ డాక్టర్లూ సగంమంది లేరు. రోగులమూలనలూ, నర్సుల డాక్టర్ల బూట్లూ

తవ్వట్లా, విచిత్రమైన ఆస్పత్రివాసన, నర్సుల గొంతుకల్యాణాశ్రం అప్పుడప్పుడు వినిపిస్తున్నాయి.

వరదరాజు తలవొంచుకుని కూర్చున్న రత్నమ్మదగిరికి వెళ్ళాడు. “ఏం రత్నమ్మ!” అని చలకరించాడు. అతని కేడ్తో తెలియరాని ఆందోళన బయలుదేరింది.

రత్నమ్మ తలెత్తి వరదరాజుముఖంలో చూసింది. ఆమె వెంటనే గుర్తు పట్టలేకపోయింది. రెండునిమిషాలకి “మామా” అన్నది మూలుగుతూ ఆవుత్తరక్షణమే గొలుచుంది.

వరదరాజు వొంగి ఆమె తల నిమరుతూ, “ఎందుకట్లా ఏడుస్తావు? ఎవరది?” అని ప్రశ్నించాడు. అవతల నిండు మునుగులో ఏచలనమూ లేకండా పడివున్న వ్యక్తివైపు చూస్తూ.

“మామా!” అన్నది మళ్ళీ రత్నమ్మ కొంతెం తనూయించుకున్నాక “వనంతం ఆక్కయ్య మామా! ఎట్లా విపోయిందో చూసినా?” అంది.

వరదరాజు గుండెలో జలదరింపు ఆరంభమైంది. “వనం తనూ? ఏంజబ్బు?” అని అడిగా. డతను అటు రెండడుగులు వేస్తూ, రత్నమ్మ “వెళ్ళకుమామా!.. డాక్టర్ వెళ్ళిందన్నాడు.. ఆ రైల్వేవించి ఈడనే పడివుండది” అన్నది.

వరదరాజు ఇంకో అడుగు వేశాడు; ఇంకెలా ఒక డాక్టర్ బయటికి వోళ్ళాడు; ఎర్రగా నన్నగా పొడుగ్గా వున్నాడు. అతను వరదరాజుదగిరికొచ్చి “అటు వెళ్ళకయ్యా!” అన్నాడు.

కాని వరదరాజు ఆగకుండా సరాసరి వనంరెండగిరి కెళ్ళి పైదుప్పటి లాగాడు. సగంవరకు అతని గుండెలు ఝల్లుమున్నాయి. “ఆ వనంతమేనా!” అనుకుంటూ అతను కళ్ళు మూసుకున్నాడు. వనంతం వోళ్ళంతా కుళ్ళు వ్యాపించింది.

వరదరాజు గబుక్కున మునుగు తిరిగి కన్నేసి, డాక్టర్ వేపు తిరిగాడు. “ఇదేం జబ్బు?” అని ప్రశ్నించాడు, దడదడలాడే గుండెతో.

“ఇదా! ఇది కుళ్ళు!” అన్నాడు డాక్టర్ తాటగా.

“ఏమిటి! కుళ్ళు!” అని అరిచాడు. వరదరాజు అతనికి నుంచో బుద్ధికావటం లేదు. ఏమిటో తల్లరగా వుంది. అతని మనస్సులో ఏదో మొదిలింది. “డాక్టర్! మీరేనా ఈవిడకి మంచి చేపిడి?” అని ప్రశ్నించాడు. వ్రాసేరి బిగబట్టుకుని.

“మేమే..” అంటూ డాక్టర్ లోపలికెళ్ళాడు. వరదరాజు అతని వెంటనే వెళ్ళాడు. గబగబ రెండు వార్డులలోగుండా మంచాలు దాటి ఓ గదిలోకి పోయినారీదరూ గదిలోకి వెళ్ళాక డాక్టర్ వెనక్కి చూసి, “ఏం వోచ్చారు?” అంటూ తన పీచిలుమందు కూర్చుని ప్రశ్నించాడు నిర్లక్ష్యంగా.

డాక్టర్ గది కుఁద్రంగం వుండి పెద్ద అద్దాల కిటికీలోనుంచి లోపలికి ఎండ పడుతోంది పద్మిని వరదరాజు తేలిల ఇవతల డాక్టర్ నిదురుగా నిలబడి, "ఎంత డబ్బెనా ఇస్తాను, ఆమె కోరిక నయం చెయ్యండి!" అన్నాడు హుందాగా, జేబులోనించి వంద రూపాయల కాయితాలు తీసి బల్లమీద వేసేసి.

డాక్టర్ చెయ్యి అడ్డంపెట్టి, "తీసుకోవయ్యా నీ డబ్బు తియ్యి ముందు! ఈపాటి సాయం, అర్జులముందు చేసివుంటే బతికేది! చాలా ఆలస్యంగా వచ్చావు! సరేగాని మీకే ముతకుం కామె!" అన్నాడు వరదరాజు ముఖంలోకి చూస్తూ.

వరదరాజుకి ఇది సమ్మెటబోటులాంటి ప్రశ్న వసంతం తన కేమవుతుంది? తను వసంతాని కేమవుతాడు? ఆరోజులో తను తొడివెంబడి బలాదుర్ తిరిగే బికారి. ఆమె వాళ్ళమ్మకుని బతికే మనిషి తనను ఒకనాడు వానరోజున ఇంటాకి పిలిచి అద రించి కూడుపెట్టింది. అదే స్నేహం తను ఆమెను వదిలే జాకా. చానికి బంధుత్వపు రూపమేమీ లేదు. అతను తికమక పడ్డాడు పైకిమాత్రం గంభీరంగా, "డాక్టర్ గారూ, ఇంకా ఇంత డబ్బెనా సరే.. ఆమెకి నయం చెయ్యండి ఇస్తాను. ఎంత యినా సరే చెప్పండి" అన్నాడు అళిగా, డాక్టర్ ముఖంలోకి చూస్తూ.

"పిచ్చివాడులా వున్నా వేమిటయ్యా! నువ్వు లక్ష రూపాయలు పోసిగా ఆమె చేపు సాయంత్రం వాటి బతకదు. అసలు లేవ టిక్కెట్ వ్వం నీకు డబ్బుంటే ఆమెను తరక్రియలకి వుంచు, వెళ్ళు— విసిగించకు నన్ను" అన్నాడు డాక్టర్ నిక్కచ్చిగా.

వరదరాజు కళ్ళు ఎర్రబారాయి. అతని మొదడులో సమ్మెట బోటు ప్రారంభమైనాయి అతను డాక్టర్ వంక ఒకసారి దారుణంగా చూసి వెనక్కి మళ్ళాడు అతని డబ్బు—అత సెంతో ఆశలు పెట్టుకునివున్న డబ్బు రెండోసారి పరాజయంపొందింది, వసంతం అలా ఆహూరశీతిలో అంతం కావటమేనా! దీనికి కారణం ఏమిటి? ఆమెకి పొట్టుకూటికి చాలీచాలని డబ్బిచ్చి తను వరువాలు తీర్చుకున్న పెద్దలు ఏమైనారు? ఆమె నీగతికి తెచ్చిన వాళ్ళొక్కటూ రాతేజ ఇక్కడికి? తనూ వచ్చేవాడేనా? ఏదో యాదృచ్ఛికంగా వచ్చాడు గాని; ఎంత కృతఘ్నుల! ఎంత వాదనల! నవనవలాడే ఆకలిరం, ఈసోజున కుల్లి, ఎముకలు ఊడి, ఒక్కొక్క వేరే, ఒక్కొక్క అవయవమే హరించుకు పోతువుంటే, ఆమె తనకే క్షింత, ఆమె ప్రతిరక్తాబువునూ తను వరదరాజునం తను సాఖ్యంకోసం పీల్చిన ఆ ముగపురుగులంతా ఏదీ ఇప్పుడొచ్చిమాత్రం రక్షించగలరా?...

అతను ఇలాగే ఆలోచిస్తూ, రెండోవార్డు మంచాలుచాటుకూ ఎడం చేపు కోకాలు విసి అటు చూశాడు. అతనికి రంగయ్యగారు పెద్దగా కేళలుపెట్టూ మంచమీద అటూఇటూ పొద్దుకూ వుండడం అతనికి కన్పించింది వెంటనే అటు వెళ్ళాడు.

రంగయ్యగారు మంచానికి వక్కనే ఇంకో మంచం మీద కూడావందం, తలనించా కట్టకో వడుకుని వున్నాడు, అగమ్యమైన స్థితిలో. వరదరాజు అటూ ఇటూ చూశాడు అక్కడే కూచుని కోకాలు పెద్దూన్న వరలక్ష్మమ్మగారూ, కూతురు జయ, త్రయం బకరావూ కన్పించారు.

అతను త్రయంబకరావుని పలకరించాడు "అయ్యగారికేం కుస్తీ?" అని. అతను సదానందాన్ని ఎరగడు.

త్రయంబకరావు క్షుప్రంగా వివరించాడు రంగయ్యగారిస్థితిని. "ఏమిటో, చూలోకంలోవున్నా జాయన భాగవతం, అచ్చయ్యలో అని తెగ అరుస్తున్నాడు. ఎవడో కాస్త్రీట—ఆయన్ని మోసం

చేశాట్ట. అదొకగొడవ" అన్నాడతను పేగా "ఇంకోటి చూడండి ఈ దురదృష్టంకోసే మేం కుమిలిపోతోంటే, మా బావని రాత్రి మీటింగ్ చెప్పినవ్వాంటే ఎక్స్ పార్టీ వాళ్ళు నెత్తి పగలగొట్టారు ప్రాణాలమీదికి వచ్చింది అతనికి. మా అత్తిగారికి ఇదంతా చూసి నగం పిచ్చైక్కింది" అంటూ చెప్పకుపోతున్నాడు.

వరదరాజుకి అనుమానం వేసింది. తెల్లరి, తన వాగ్మూ ప్రత్యర్థిని ఎవరో కొట్టారని విన్నాడు అది ఎతన్నా! ఇతనా తన ప్రత్యర్థి! రంగయ్యగారి అబ్బాయివా! నన్నుగా బక్కపల్పుగా ఎంత అందింగా వున్నాడు! ఓరి కిరాతకుల్లారా! వాళ్ళు కొత్తేంత నీవవుపని ఇతనేం చేసివుంటాడు? ఒక వేళ కాదేమో! ఇతను వేరేమో? అతను త్రయంబకరావు వంక తిరిగి, "ఇతను సత్యవా రాయణ పురంలో ఎలకనకిగాని నిలబడ్డాడా?" అని ప్రశ్నించాడు రంగయ్యగారి మంచం చేపు వెళ్ళూ.

త్రయంబకరావు, "అవునండీ!" అన్నాడు ఈయన ఎవరో పెద్ద మనిషి చూడనికొచ్చాడుగదా అనుకుంటున్నాడతను అతను ఆరోజు వుదయమే వరలక్ష్మమ్మగారిచ్చిన తెల్లిగ్రాం అందుకుని భార్యని తీసుకుని వచ్చాడు అతనికేమీ తోచటంలేదు అటు అత్తిగారూ, ఇటు భార్య ఇద్దరూ ఒకటే ఏడ్చూ మొత్తుకోళ్ళూ వరదరాజు రంగయ్యగారి దగ్గరకెళ్ళి నిలబడ్డాడు తికమక పడుతూ అతని మనస్సు ఇప్పటికే చాలా చెడిపోయింది.

రంగయ్యగారు, "ఇవ్యాక బ్రాకెట్టు ఏమిటి? పేమెంటు ఇస్తాడూ? ఒకే కాస్త్రీ నా భాగవతం విలువ నీకేం తెలుసురా! అమ్మాయి! రా అమ్మో, నేను వెళ్ళున్నానమ్మా!" అని ఇంకేదో సంబంధం లేకందా వాగుతున్నాడు.

వరదరాజు రంగయ్యగారిస్థితిని ఊహించాడు నన్ను ఒకామె వచ్చి రంగయ్యగారికి టెంపరేచర్ చూసి, పెదవి విరిచి వెళ్ళా వుంటే పిలిచాడు అతను "ఎలా వుంది ?" అని అడిగాడు.

"వుందిలేండి చాలా కష్టం" అంటూ వెలిపోయిందామె వరదరాజు ఇటు తిరిగి తన ప్రత్యర్థిచేపు చూశాడు అమా యకంగా, దీనంగా పడివున్నాడతను వరదరాజుకి తల బద్దలై పోతున్నట్టున్నది...

ఇంతలో ఏడుకొండలూ బ్రహ్మానందం లోపలికి వచ్చాడు వరదరాజు నిరాశయంగా మంచున్నరాడల్లా ఏడుకొండల్ని చూడ గానే "చిన్నాకి ఎట్లావుందిరా?" అన్నాడు అబ్బురంగా. ఏడుకొండలు, "సురక పుట్టిందిరా!.. బతకటం కష్టం... వాళ్ళ ఏడు చూడలేక వచ్చాను." అన్నాడు.

వరదరాజు ఎగిరి పడ్డాడు "ఎక్కడ పడ—చూపించు..." అంటూ చెటికి పరిగెత్తాడు, ఏడుకొండలు వెనకాలే వెళ్ళాడు కొప్పకూ. బ్రహ్మానందం సదానందాన్ని చూసి చకిరుడై అక్కడే నిలబడ్డాడు.

వరదరాజు పిల్లల వాళ్ళలోకి వెళ్ళి చిట్టచవరి మంచంమీద పడుకుని వున్న చిన్నాదగ్గర కళ్ళాడు కుర్రాడికి సురక ఎక్కు వగా వుంది. ఒకనన్ను పక్కనే నుల్చుని వుంది. డాక్టర్ వైద్య కాస్త్రీమూ రక్షించలేని జీవన—మృత్యుసంధిలోవున్నాడుచిన్నా అతని చిలిపికళ్ళ మూతలు పడిపోయాయి, కిరీరం బక్కచిక్కి కల్లమై పోయింది.

వరదరాజు మంచందగ్గర కూర్చున్నాడు; అతని కంటివెంబడి, అతని జీవితంలో ఎన్నడూ ఎరగనిది, కన్నీళ్ళు పొంగాయి చుట్టూ ఎవరన్నదీకూడా ను రించలేదతను భార్యన ఏడ్చాడు పదుని మిసలు అలాగే కూర్చుండిపోయినాడు అదేస్థితిలో.

ఏడుకొండలకి తెలుసు వరదరాజు కుర్రాణ్ని ఎంతగా

ప్రేమించింది. అతనికి భారంగానే వుంది మనసు. చిన్నా తల్లి తండ్రి మంచం అనలలేవు నుల్లుని వున్నార అపరిమితమైన దుఃఖంతో.

అప్పటికి మధ్యాహ్నం మూడుగంటలు దాటింది. నిమిషాలు యుగాల్లాగున్నాయి అక్కడి వాళ్ళకి. చిన్నా ప్రాణం ఎప్పుడు ఎగిరిపోతుందో అని ఎదురుచూస్తున్నారంతా. ఇక మందులుపని చెయ్యవని పెద్ద డాక్టర్ చెప్పేశాడు.

వరదరాజు కింక అక్కడ వుండేడు. అతను నెమ్మదిగా లేచి చిన్నాపైపుగా వొంగి, బల్లరతీవరలో సహించరాని బాధతో, కుంచించుకుపోయిన ఆ బసేవానిబుగ్గివాడ ముద్దెట్టుకున్నాడు. మెరిగాలేచి నుల్లుని రెండుచేతుల్నీ అంజలి భంగిమలో పెట్టి అకౌళం వేపు ఎత్తాడు. ఎవర్నీ ప్రార్థిస్తున్నాడో! ఏ ఆత్మకాంతికై ప్రార్థిస్తున్నాడో అతను! అతనికి అన్నీ ప్రశ్నలే; ఒక్కదానికీ జవాబులేదు.

చిన్న పాపాయియొక్క క్రొత్త ప్రాకు

పాపాయి: ఓ. అమ్మా, క్రొత్త ప్రాకు!

దానిని: దానిని జాగ్రత్తగా నుంచుకోవారి పాపా

మనము: మనము అడు కొందాము, రా!

రామ: రామ, నా క్రొత్త ప్రాకు పొడొతుంది

పాపాయి: ఏ ప్రాకు చిరిగి పోయింది. పాపా

దానిని: నేను దానిని జాగ్రత్తగా నుంచుకున్నాను అమ్మా!

గ్యారంటీ: గ్యారంటీ చేయబడిన ఈ ప్రాకును చూడు; ఉతికే వానిని నిందించారి!

మమ్మ... మమ్మ...

పాపాయి: పాపాయి, ఉతికే వానిని నిందించారి!

సన్ లైట్ సబ్బు: సన్ లైట్ సబ్బు బిట్టలను బాద కుండానే తెల్లగాను, ప్రకాశ పంకముగాను చేయును.

తల్లి: తల్లి: అతను చెప్పింది సరియే! సన్ లైట్ తో వేసివేసు ఉతుకుతాను. నా బిట్టల దారకారము మున్నును. అందుచే నాకు డబ్బు మిగులును.

SUNLIGHT SOAP

సన్ లైట్ సబ్బు బిట్టలను చాల రంగు మున్నువట్లు చేయును

ఇండియాలో తయారుచేయబడినది.

స. 228-A62 TL

★ అవస్యరాలు ★

వరదరాజు ఒక్కమాట మాట్లాడకుండా వెళ్ళి తిరిగి ఇంట్లోకి వచ్చాడు. అతని కిక్ విని వనితున్న తోచటంలేదు. తనకిక చనితోనూ నిమిత్తంలేదు. గలగల ఏడుకొండలూ, బ్రహ్మనందం శేకల వేసున్నా వినిపించుకోకుండా పెద్ద పెద్ద అంగల వేసుకుంటూ అస్పృశితులై బ్రతికి నడిచాడు. వేగంగా, పిచ్చు త్రనవాడిలా, తాగినవాడిలా నడక సాగించాడు.

అత న్న నునరించి వరిగత్తుతున్న పిడుకొండలూ బ్రహ్మనందం, గంటకి మొగ్గలాజపురం కొండమీదినుండినందగిరి కొచ్చారు. మండవం ముందు వేపు ప్రభావాన్ని నుకుని విరాగిలా మార్పున్న వరదరాజు కనిపించాడు వాళ్ళకి. వాళ్ళిద్దరూ మెట్లెక్కి పైకి వెళ్ళారు. మండవం సాయంకాలపు బంగారు ఎండలో మెరిసి పోతోంది. పైని అల్లుకునివున్న పిచ్చి తీగల మెల్లిగా పిన్ను గారికి పూగుతున్నాయి బోయ్యగరంగా. తోవల కలకాలంగా నిలబడి నవ్వుతున్న శిల్పగుండరినూడా ఎండ బంగారుకాంతిని బొంట్లోకి అలుముకుని నవ్వుతోంది అలాగే. మండవం మునాన నవ్వుమయంగా కనిపిస్తోంది.

వరదరాజు తలవొంచుకుని మార్పునివున్నాడు నిశ్చలంగా. బ్రహ్మనందం కొంచెం ఆగి, “ఏమండి, కాస్త్రీ గారు మీకోసం భోజనం చేశారు... వస్తారా?” అని అడిగాడు.

వరదరాజు తలెత్తి వకవక నవ్వాడు. ఆనవ్వు అనవూజంగా వుంది. అతనికళ్ళు రెండూ ఎండకాంతిలో నివ్వరవ్వల్లా మెరు మున్నాయి. “నేను రాను. నేను ఇక ఎక్కడికీ రాను. పొండి... పొండి... నన్ను వెంటాడించకండి” అని గట్టిగా అరిచాడు. ఉన్నే గంతో.

“ఏందిరా, నీకేమైనా పిచ్చా చేయి! రా, రా, నీతోటి వని వుండది. పొలిపాళ్ళకి డబ్బు కావాలంటే” అన్నాడు పిడుకొండలూ, వరదరాజువక్క నిలబడి.

“డబ్బు!” అనేమాట వరదరాజు చెవుల్లో శూలంగా తగిలింది. అతని మెదడులో ఇందాకన్నేంచి పొడుగున్న సమైక్య పొట్టు మురింత తీవ్రమైనాయి. “డబ్బురా? డబ్బా! డబ్బుకేం? అమ్మ రూపాయలున్నాయి! పిచ్చివెధవ? వీంచేస్తావురా డబ్బుతోటి?” అంటూ, సమైక్యగా తనముందు నుల్పున్న బ్రహ్మనందం వేపు తిరి గాడు ఉద్రేకంతో, “మీరు చెప్పండి! చెబుతారా? నేనడిగిం చానికి సమాధానం?” అన్నాడు అగ్గిలా మండినడుతూ.

బ్రహ్మనందం బొణికిపోయాడు. “వెలిస్తే చెబుతానండి” అన్నా డతను. అతని ఆంతర్యంలో వరదరాజుమీద కోపం కొంత అణగివుంది. సదానందాన్ని కొట్టించినద ఇతనేగానా అని అతని వూహ. అదీ అడగారి...

వరదరాజు అన్నాడు “మీరు వసంతా స్నేహగరుగదా? ఆమె ఇవ్వుడు చావనిద్దంగా వడివుంది! ఎంగుతో ఆమె కుట్టు పుట్టి అట్లా వరకెగూతనవడుతూ మాటుగుతూ వడిఉంది. ఇవ్వుడు అమ్మ రూపాయలు పోసిగా బతికవట! ఏం? ఆమె నీపితికి ఎవరు తెచ్చావుకి ఆమె మగాడికి అనందమిచ్చేందుకే పుట్టి, వాళ్ళతోటే బతికి, వాళ్ళ సరదాలకోసమే ఇవ్వుడు ఇట్లా చిస్తోంది! పంతులు గారూ? చెప్పండి! ఈ బతికే అందరు అడవాళ్ళిలాగే ఆమె గూడా ఎందుకు ఒకడితోనే బతికే శకపోయింది? ఆమె పొం నిండిడానికి వేరే మార్గమే లేకండా చేశారే? ఎవరి ద్రోహమండీ అదీ?”

బ్రహ్మనందం పిడుకొండలూ చెప్పగా వినివున్నాడు వసంతం నంగతి. కాని వీం చెప్పగలడు? ఈ ప్రశ్న అకి ఎవరు మాత్రంజవాబు చెప్పగలరు? బ్రోతెల్ అట్టలు సృష్టించేవారైనా, వ్యభిచారం చేసేగాని బతికేలేని ఈ సమాజస్థితినిగురించి వీం చెప్పగలరు?...

వరదరాజు మళ్ళీ అంటున్నాడు. “మీరు చూశారా? చిన్నా! చిన్నా! “మామా, మామా” అని ఎవరూ నామీద మాపించినంత ప్రేమ మాపించిన చిన్నా! ఈ నిమిషాన వీం ద్రోహం చేశాడని అట్లా వాదనడుతూ చచ్చిపోతున్నాడు? నేను డబ్బిస్తానంటే వాళ్ళు వొద్దన్నార. అభిమానపడ్డారు, తీసుకోటా నికి. వాళ్ళదగ్గర లేను. అసాక్షి డబ్బుండిఉంటే కుర్రాడు బ్రతికే వాడేమో!... ఇవ్వుడు?... చిన్నా చిన్నా!” వరదరాజు ఆగిపోయి నాడు. ప్రంభానికి చేరగిలబడిపోయానా డతను. అతనినిమీదా, మండవంమీదా ఎండకాంతి వచ్చగా ప్రసరిస్తోంది.

బ్రహ్మనందం, “ఇవన్నీ అలాచించే మీరు, ముర్రాడు సదానందం, మీకేం అవకారం చేశాడని అతిన్నల కొట్టించి చంపటానికి—పురిగొల్పారు?” అన్నాడు మెల్లిగా. అతని కడుపు బహింతువుపోతోంది.

వరదరాజు మళ్ళీ తగిలినవాడులా త్రానుపాములా లేచాడు. “ఏమిటి? ఏమన్నార? నేను కొట్టించానా అతన్ని? నా కనలేమీ తెలియనే! నే నన్నదూ అత స్నేహకే! అత స్నేహంకు కొట్టి స్తాను! పంతులుగారూ! మీరు ఆ కసాయివాళ్ళని ఎరగరు; వాళ్ళు అచ్చగా డబ్బుకోసమే పుట్టి అందుకోసమే జీవిస్తున్నారు. వాళ్ళే అట్లా చేశారు... అంతేనా? ఇవన్నీ ఒక్కసారే కొట్టి చంపారు; రంగయ్యగారూ! ఆయ స్నేహగుడూ! ఎంత పండితుడు! ఆయన ప్రాణాల్ని రక్కన్నీ చుక్కలు చుక్కలుగా పీల్చుకున్నాడు... నే నెరగననుకోకండి... ఛ... ఛ... పొండి... పొండి... నీటికి జవా బులు కనుక్కుని నాదగ్గరకి రండి... పొండి...” అని పెద్దగా అరి చాడతను. ఉద్రేకంతో అతను నిలువల్లా బొణికిపోతున్నాడు.

“ఒరే రా, రా, నువ్వు, నేనూ అరిస్తే అవుద్దంట్రా?” అన్నాడు పిడుకొండలూ.

వరదరాజు భయంకరంగా లేచినిలబడ్డాడు. “ఫో... ఫో... నన్నా దిలి పో. వెళ్ళు... వెళ్ళు... లేదా, నెవతా ఇక్కణ్ణించి...” అంటూ పిడుకొండల్ని మెడ వట్టుకున్నాడు.

లాభం లేదని తెలుసుకున్నార పిడుకొండలూ బ్రహ్మనం దమూ. వాళ్ళిద్దరూ మెదలకుండా కిండికి దిగివెళ్ళారు. “ఇంకో నలు గుర్ని తీసుకోచ్చి లాక్కుపోదాం వీటి. వీడికి మతి చెప్పింది” అన్నాడు, పిడుకొండలూ.

“అంతేలే. నిజం తెలుసుకున్నవాడూ, తెలుసుకోనాలను కున్నవాడూ, మన దృష్టిలో పిచ్చివాడేగా మరి” అన్నాడు బ్రహ్మనందం.

“ఈ యేదాంతం నాకు తెలిదు. రండి తొందరగా. మళ్ళీ బొచ్చి వీటి లాక్కెళ్ళాలి” అన్నా డతను వేగంగా నడుస్తూ.

పిడుకొండలూ కాస్త్రీగారితో చెప్పి కాగుమీద మండవం దగ్గర కొచ్చాడు ఇంకో నలుగురు వాలంటీర్లతో సహా; బ్రహ్మ నందం కూడా వెనకనే వచ్చాడు.

సాయంకాలపు రక్కెరవరేఖల భీకర సౌందర్యంలో కింద నిగి ఆ పనిమిది ప్రంభాల మంటవమూ, తీగలూ మండిపోతున్న డట్టా కనిపిస్తున్నాయి.

కాస్త్రీ—“నేను పిలిస్తే వస్తాడంటే... అదంతా తాత్కాలిక కోశికంలే” అంటూ ముందుగా మెట్లెక్కి సాగాడు. మిగతా వాళ్ళూ తొందరగా పైకి ఎక్కారు.

మండవం ఖాళీగా వుంది. కాలం వెలియని శిల్పగుండరి మాత్రం నిగనిగలాడుతూ కనిపిస్తోంది. వరదరాజు అక్కడ లేను.

అతన్ని తీసుకెళ్ళటానికి వచ్చినవాళ్ళు దిగ్భ్రాంతిని నిల బడిపోయినారు.

అన్నడే కాదు; వండకాజ తిరిగి ఎక్కుటికి వాళ్ళకి కనిపిం తేను.

(ఐ పో యింది)

అందిన ఆకాశం

మా 'శ్రీకాకుళం' కాన్సిలరుగా నిలబడడానికి విని మొదట నేను వస్తున్నాను. ఇదేదో భారతాటని నీ శ్రీకాకుళం నీలబడిలో ఇతనే అన్నారని అనుకున్నాను. కాని 'నిర్మత్యం' కనిపించి ఆ నిలబడింది మన శ్రీకాకుళం అని చెప్పడంతో నాకు ఆశ్చర్యంతోపాటు వాడి మీద అసహ్యం కూడా వేసింది.

"ఏమిటి పిడి దైర్యం? ఇదేం కుళాయి కట్టికొని ఉపవర్ణించడం, కిక్కిరిస్తున్నారని తిన్నలు చెప్పడం అనుకున్నాడా?" అని 'నిర్మత్యం' ప్రశ్నించాను.

"ఎమో! ఎవరు చెప్పినా వింటేనా? నువ్వు కాకపోతే మరొకడు నా పేరు ప్రతి పాదిస్తాడని మొండిగా మొదలైతే ఏం చెయ్యను?" అన్నాడు 'నిర్మత్యం'.

"ఏమిటి?... వాడిని నిలబెట్టింది నువ్వేమిటి? ఏకినట్లుంది. ఆ చవటికి మునిలేక పోలేనీకేమియింది?" అన్నాను.

"ఏమో! ఆ నిమయం నన్ను కాదు, నాళ్ళే అడ్డుకు" అని నిర్మత్యం వివరిస్తూ వెళ్లిపోయాడు...

ఆ సాయంత్రం శ్రీకాకుళాన్ని వాళ్ళ ఇంటిదగ్గర కలుసుకున్నాను. నన్ను చూసి కంగారుపడి తిను చేసినపనికి సిగ్గుపడతాడని ఊహించా నేనూ, వాడిలో ఆ చెప్పలేమి కనిపించకపోవడంతో చకిణుణ్ణాను. మీదు మిక్కిలి అతి ప్రశాంతంగా "కూర్చో" అని మాత్రం అని మానంగా దేన్నిగురించో తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాడు.

కొంతసేపయ్యాక "కాన్సిలరుగా ముంచు న్నావట నిజమేనా?" అన్నాను.

అంగీకారం చక్కగా తల ఊపాడు.

"ఏమిటి నీ దైర్యం?" అన్నా.

సమాధానం చెప్పకుండా ముందువోం దూకించి చెప్పి ఉరుకున్నాడు నాకు వళ్ళు మండింది. నాలుగు చీమట్లా పెట్టి వాణ్ణి తగ్గిగాం అనే ఉద్దేశంతో ఇల్లా అన్నాను.

"అప్పులవాళ్ళకి తప్ప ఇంకవరికీ తెలి

యని అనామక శిఖామణిని నీకు కాన్సిల రయ్యే పలుకుబడి ఏమి వీడినందిరా? డబ్బ యివా దండిగా ఉందా అంటే నేకండ్ హండ్ కరీంబీడీలే నిదగ్గర ఉండటం గగనం. చదువుమాట సరేసరి. పోనీ ఇర్పనాలిటి అయినా లేదు. ఎవరైనా వింటే నవ్విపో తారు, ఈపాటికయినా ఉపసంహరించుకో. నా మాట లేవీ వాడికి చెవికెక్కినట్లు లేదు. ఒక్కతూణం అగి చెలిసంచీలోంచి ఒక కరపత్రం తీసి నాకందించాడు. లెదర్ బాగ్ చూసి ఆశ్చర్యంతో "ఇదెప్పుడు కొన్నావ్?" అన్నా.

"అదీ, ఈ పంచీ, లాల్సీ, కళ్ళజోడు, ఆ చేతికర్ర ఇవన్నీ ఒకసారే కొన్నా. నిన్ను నే దినపత్రిక మాడా కట్టాను" అన్నాడు.

వాడి ఎన్నికల హంగామా చూస్తే నాకు

పోలాప్రగడ సత్యనారాయణమూర్తి (వ్రతన్న)

నవ్వొచ్చింది. "ఏట్లన్నిటికీ డబ్బుక్కడిది" అన్నా.

"వాత గ్రామఫోను ఉండేదికదూ, అది అమ్మేకా. అది సరేకాని ముందా కరపత్రం వదువు" అన్నాడు.

అందులో ఆగోజున బహిరంగసభ అనీ ఉపన్యాసకుడు 'శ్రీకాకుళం' అనీ ఉంది. ఆ సభకి అధ్యక్షుడుగా నా పేరు ఉంది. కరపత్రం ఇచ్చింది "శ్రీకాకుళం నిశానీ" అని నిశానీ బ్లాకు అచ్చు వేసి ఉంది. ఈ ప్రహస నంలో నా పేరేమిటనుకొని "నేను అధ్యక్షుడుగా ఉండను" అన్నాను.

"ఉండటపోతే బలవంతం లేదు. కాని వాధునిండా కరపత్రాలు ఇంత్రేతమే పంచి పెట్టబడాయి" అన్నాడు 'శ్రీకాకుళం.' నాకు వళ్ళు మండింది. ఈపాటికే ప్రజలందరి దృష్టిలోనూ నేనూ ఒక పిచ్చివాడిగా అయి ఉంటాను. రేపటినుంచి నీగులోంచి వెళ్ళి తూంటే "ఫలానా 'శ్రీకాకుళం' సభకి అధ్యక్షుడ"ని నా పేనకొల ప్రజలు అనుకుంటూ నవ్వుకుంటారు. నాకీ ఆలోచనతో

లే కూ వెళ్లులా పాకినట్లయింది. "నా అనుమతి లేకుండా నా పేరు ఎందుకు వేశావ్?" అన్నాను తీవ్రంగా.

'శ్రీకాకుళం' నా చేతులు కట్టుకుని బతి మాలుతూ సభ ని పాడుచెయ్యవద్దనీ, నా భగోనా మానుకొనే తా నిందులోకి దిగా ననీ, అధ్యక్షుడుగా కుర్చీలో కూర్చుంటే చాలు ఇంకేం చెయ్యక్కర్లేదు, అన్నీ తా నే మానుకుంటాననీ ప్రార్థనలు వడసాగాడు. సరే చివరకి ఎలాగయితే నేం నేను ఒప్పుకోక తప్పలేదు. తెలిసింది ఎలాగా తెలిసింది ఇంక కుర్చీలో కూర్చుంటే ఏంబోయిందని అంగీకరించాను.

రాత్రి ఎనిమిదింటికీ వీధి మొగలో ఒక టేబిలీ రెండువిరిగినకుర్చీలూ ఒక హరికేన్ లైటూ శ్రీకాకుళం నీడవరచి నన్ను అక్కడికి పిలుచుకువెళ్ళాడు. నేను వెళ్ళేటప్పటికి పిల్లలూ, పెద్దలూ కలిసి వది వది హేనుమంది ఉన్నా గు. నేను ప్రహ్లాదకంగా 'శ్రీకాకుళం'

కనీ చూశా. "నువ్వేం జరిగింది. కాని చెప్పియ్యి" అన్నాడు.

నేను లోపల్లోనల వినుకుంటూ శ్రీకాకుళంనుంచి రెండు పరిచయ వాక్యాలూ వలికి కూర్చున్నాను. తర్వాత శ్రీకాకుళం లేచాడు.

"ప్రజలారా! ప్రజలన్నానని ఆశ్చర్య పడకండి. సోదరులు కానివాళ్ళని ముఖపీతి కోసం సోదరులారా అనీ, మనస్సులో వేరే ఆలోచనలు పెట్టుకొని పైకిమాత్రం సోదరి మణులనీ అనడం నా కిష్టం లేదు. అందుకే అలా సంబోధించాను. నేను నాయకుగారి పార్టీవాడినూ కాను. పెద్ద కాల్పుగారి పార్టీ వాడినూ కాను. నాకు ఓటు ఎయ్యకుని మిమ్మల్ని దేవురించను. అయినా నాకు కొన్ని అర్హతలున్నాయి. ఆ డ్యూగిరిల్ని మీకు చెప్తాను. అంతే! మీకు ఇవం అయితేనే నయ్యండి. నేను ఇతిమిలు సొమ్ము తినెయ్యలేదు. ఎవరి కొంపలూ కూల్చలేదు. ఎవర్నీ మోసం చెయ్యలేను. ఎవరికీ ఉప

★ అందిన ఆకాశం ★

కారాలు చేస్తానని కుక్క ప్రమాదాలు తత్వాల, పాత్రీ తత్వాలలాగ వాళ్ళు చెయ్యలేదు. ఇవే నా అర్థం. తత్వాలకూడా పరిహరించవలసినవే!" నేను మీ వార్డు కేస్ ఉపకారాలు 'శ్రీకాకుళం' కంఠం పొచ్చించి చేస్తానని వాగ్దానం చెయ్యడంలేదు. కుల మాట్లాడుతూంటే ఆ వార్డులో జనం ఒక్కో

అరవై సంవత్సరములపైనుంచి రాక్షసు పెర్టసిన్ బెక్సన్ ర్ను ఏపార్డు చేయవచ్చును. ఎందువలననా అది దగ్గుంకు, గొంతునొప్పికి, క్యావకోక వ్యాధికి, ఉబ్బిన మునకు, కోరింతదగ్గుకు ఉపశమనము నిచ్చును. క్షేమముగా వ్యవహరించును. తీసుకొనుటకు యింపిజ మైనది. పెర్టసిన్ కొనుడు!

అందరు కెమిస్ట్రు వద్దను లభించును

ఎటెఫా లిమిటెడ్, పాన్ లీవ్ కెన్ ప్లేయిన్, స్విస్ కన్ఫెషన్ అండ్ ఏకనామిక టెలిఫోన్ వారికో చేసుకున్న ఒడంబడిక ప్రకారము, యిండియాలో జిన్ ఫా లిమిటెడ్, పోస్ట్ ఆఫీసు బాక్సు నెం. 1041. బొంబాయి.1 వారిచే కయారమునది

BY-77

క్కళ్ళ నిద్రపోతున్నవాళ్ళు కంగారు పడుతూ కళ్ళు మలుపుకుంటూ సభాస్థలికి వచ్చి పరిస్థితి మానే స్థితిపట్టారు. వచ్చిన వాళ్ళు కాసేపు వినిపొదామని కూర్చుని పోయారు. ఈవిధంగా ఒక అరగంటకల్లా సుమారు ఒక వందమంది శ్రోతలు శ్రీకాకుళానికి లభించారు.

తనకు తెలిసినవి వాళ్ళకి తెలియకుండా ఉండేలాగ ఒక గంట అప్పగించి 'శ్రీకాకుళం' తన ఉపన్యాసాన్ని ముగించాడు. ఇది శ్రోతలలో చాలామందికి దక్కని ప్రహసనానందాన్నిచ్చింది. కొందరు నవ్వుకున్నారు. కొందరు గుసగుసలాడుకున్నారు. మరికొందరు సభి పూర్తి అవగానే శ్రీకాకుళం చుట్టూ ముసిరి తమ పుస్తకాల్లో సంతకాలు పెట్టమని ప్రాధేయపడసాగారు. అతి కమంపాద ఆ గండాన్ని తప్పించుకుని 'శ్రీకాకుళం' సభిను పరిసమాప్తి చేశాడు. ఈవిధంగా రోజూ ఆ వార్డులో శ్రీకాకుళం హరికేన్ లెటు మీటింగులు ప్రతి విధుల్లోనూ సాగుతున్నాయి. జనం విరివిగానే వచ్చేవారట! నేనుకూడ్రం ఆరోజు తిర్పాతవాడికి కనిపించడం మానేశాను, ఎక్కడి అధ్యక్షుడుగా ఉండవలసివస్తుందో అని.

ఎన్నికల ఫలితాలకోజు రాత్రి వీధులో హడావుడి విని ఇవతలకివచ్చి మాస్తే ఒక నైలు రికలో దండలలో మా 'శ్రీకాకుళం' ఉండేసుకున్నాడు. వాడికి జై కొట్టుకుంటూ సుమారు రోక వందమంది యువకులు ఉత్సవంలో నడుస్తున్నారు. నన్ను చూసి మా శ్రీకాకుళం ముంపిహాసం చేశాడు...

ఒక రోజున మా యింట్లో పేపరు చూసుకుంటూ కూర్చున్న నాకు మా యింటి ముందు చిన్న కొరు ఆగిన చప్పడు వినిపించింది. పేపరు మడిచి వీధిలోకి చూద్దాను కదా కారు డ్రయివరు దిగివస్తూ "అయ్యా కారులో డైరెక్టర్ గారు మిమ్మల్ని రమ్మంటున్నారు" అన్నాడు.

ఆరోజున డైరెక్టర్ ఎన్నిక అని గుర్తుకు వచ్చి "ఎవరు ఎన్నిక అయ్యారు చెప్పా" అనుకుంటూ అలాగే నిలబడిపోయాను. ఇంతలో కారు తలుపులు తెరుచుకుని మా శ్రీకాకుళం నవ్వుతూ నాకేసి రాసాగాడు. డైరెక్టరు చెబులు కట్టుకొని పక్కకు తిప్పుకున్నాడు. నేను విస్తుపోయి అలాగే నిలబడిపోయాను.

'శ్రీకాకుళం' లోపలికి వచ్చి మంచం మీదకి చేరినంత క్రా విసిరి కళ్ళతోడు తీసి సీపాయ్ మీద ఉంచుతూ "అల్లా తెల్లగోతా వేం? లోపలికిం" అన్నాడు. నేను నెమ్మదిగా అడుగులు వేసుకుంటూ నా జీవమోపించాను. కూచో అని నన్నొక కుర్చీలో కూర్చో పెట్టి తనికోదాంట్లో కూచున్నాడు.

ఒక్క క్షణం నిశ్శబ్దం.
 “నువ్వు కాన్సిలరయినందుకే కృత్య పోతూంటే ఛైర్మన్ కూడా అయ్యావేమిటి?” అన్నా.

“అదంతా ఒక చిత్రమైన కథ. మొత్తం ధర్మమగురం కాన్సిలరం. అందులో పద కొండుగురు నాయుడు గారి పార్టీవాళ్ళూ పద కొండుగురు పెద్దకాపుగారి పార్టీవాళ్ళూను”

“అయితే దేనికి చెందనివాడివి నువ్వొక్కడే నీ అన్నమాట!”

“మరే - అందులోనూ వాళ్ళిద్దరిబలాల్నా సమానంగా ఉన్నాయేమో కథ మరి రక్తి కట్టింది.”

“అవునువును. పైగా లక్షరూపాయ లిచ్చినా ఆ పార్టీలోనాడు ఈ పార్టీలోకి రాడు.”

“అదే మనకి లాభించింది. పి పార్టీవాళ్ళు ఛైర్మన్ కావాలన్నా మన ఓటు అవసరం అయింది. నా ఓటుకి పాట పెరిగింది. పది పేలదాకా పెరగనిచ్చి నేను డబ్బుకి కత్తురి పడే రకం కాదని రెండు పార్టీలకి ఖచ్చితంగా తెలియ చెప్పాను. దాంతో బ్యాపారం మరి విగిసింది. ఆఖరికి నన్ను ఛైర్మన్ గా ఒప్పకుంటూ అని తమ పార్టీ మనిషిగా వ్యవహరించమనీ నాయుడుగారు ప్రత్యేకంగా వచ్చి ప్రార్థించడంతో ఒప్పక తప్పిందికాదు.”

“చాలా ఎత్తులే వేకావన్నమాట.”

“ఎత్తులేవిటిరా నీ మొహం. నా కనరీ రెండు పార్టీలలో దేనితోటి కలవడమూ ఇష్టంలేదు. ఎందుకు ఒప్పకున్నానా అని ఇప్పుడు విచారిస్తున్నా.”

“అదేమిటి?”

“అవును. వాళ్ళి బుద్ధితేకపోతే నాకేనా ఉండొద్దా! అక్షరంముక్క రానివాడిని నేను ఛైర్మన్ ఏమిటి? అందుకే నా గౌరవార్థం చేయబోతున్న విందుకి వెళ్లకుండా ఇక్కడికి కొచ్చా.”

“నిజంగా నీలాంటి నిరాడంబరుడు ఉండటం అరుదు సుమా!” అన్నాను ఆశ్చర్యంతో అభినందిస్తూ.

“అదేమీ నువ్వు అనుకున్నంత గొప్ప విషయం కాదులే - అది సరేగాని ముందు ఈ ఛైర్మన్ పదవికి నా రాజీనామా రాయి. వేలుముద్ర వేస్తాను” అన్నాడు.

“అదేమిటి?” అన్నా.

“అంతేలే!”

“అదే?”

మెట్రోనర్వాడియో, ఏలూరు

అరిస్టు & అప్రియన్సు
 ముద్దపెట్టెను... అద్దాలకు
 కటాసముద్దమైన
 పొటలకు మెస్టికామెట్టకు
 నేటి మీజర పరికరంకు అద్దమ పుట్టుడు

“ఇంక ప్రశ్నలు పెయ్యకు. ఒకరోజున నువ్వు చెప్పినట్టు విన్నానా, ఇవారే వివదానికి? ఊ - రాయి” అన్నాడు శ్రీకాకుళం.

విధితేక రాకాను. వాడు వేలిముద్రవేసి ఛైర్మనచేకిచ్చి అది కాన్సిలర్లకి కమిషనరుకి అందజేయమన్నాడు. ఆ తరువాతి ఛైర్మనరు వివదావిధేయతలతో అందుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

‘శ్రీకాకుళం’ మళ్ళీ పూర్వంలాగే బ్రాకెట్ విషయాలూ అందులో తనకున్న పాండిత్యం మెళుకువలుగూర్చి నేను వివక పోయినా చెప్పకుపోతూ మగ్గమగ్గ కరింబీడి ఆరిపోకుండా పీలుస్తున్నాడు. చేతి కర్రా, కళ్ళజోడా, రెడర్ బాగ్ ఈమాడూ ముంచుమీద పడిఉన్నాయి. నేను వాటికేసి మాసి ఆలోచిస్తూ వాడి మాటలు వింటున్నట్టు నటిస్తున్నా.

ఇంతలో బిలబిలమంటూ పాతిక ముప్పయి మంది లోపలికి చొరబడ్డారు. నేను కంగారుగా లేచి నిలబడ్డాను. వాళ్ళంతా కాన్సిలర్లూ, ఊళ్ళో పెద్దలూను. వాళ్ళందరూ శ్రీకాకుళాన్ని బలిమాలసాగాడు. ససేమిరా తన నిర్ణయానికి తిరుగులేదని శ్రీకాకుళం విగిసిపోయాడు. వాళ్ళు కాల్లా వేల్లా పడ్డారు. కాదూ కూడ దన్నారు. ప్రార్థించారు. ప్రాకులాడారు. ఏమీ లాభంలేదన్నాడు శ్రీకాకుళం.

తమలో తమకున్న వివాదాలవల్ల తమలో ఎవరూ ఛైర్మన్ అవడం కల్గ అన్నారు. కనుక అందరికీ అంగీకార యోగ్యుడైన అతను ఛైర్మన్ పదవి స్వీకరించి నగర గౌరవాన్ని కాపాడాలన్నారు. అతను అంగీకరించకపోతే అసలు ఛైర్మనే ఉండకపోవడంకానీ తిరిగి ఎన్నికలు రావడంకానీ జరుగుతుందన్నారు. మొదటి వానివలన మునిసిపాలిటీ అవహాస్యంపా లభితుందన్నారు. రెండవవానివల్ల కాన్సిలరుగా ఎవరూ నిలబడకపోవడమనే మహాప్రమాదం సంభవిస్తుందనీ పట్నంలో ప్రకాంతత నకిస్తుందనీ అన్నారు.

“నే నింతగొడవ అవుతుందంటే అసలు నిలబడకపోదును తెల్సా” అన్నాడు శ్రీకాకుళం.

‘ఛైర్మన్ పదవిని మీరు అంగీకరించేదాకా నేను ఇక్కడినుంచి కదలం’ అన్నారువాళ్ళు. అని అక్కడే కూచుని సత్యాగ్రహం మొదలెట్టారు.

కొంతసేపయ్యాక “ఇదక్కడిసంతయ్యా వాకు వద్దు మొత్తో అంటే వదలరే!” అన్నాడు శ్రీకాకుళం.

వాళ్ళలో ఎవరూ వెనకలేదు.

ఆఖరికి విసుక్కుంటూ “సరే లేవండి” అంటూ శ్రీకాకుళం చేతికర్రా, సంచీ, కళ్ళజోడా అందుకుని లేచాడు - ★

అబ్బ! ఒకేజలుబు... భారము...

అమృతాంజనం వాడితే...

తగ్గిపోయింది !

అమృతాంజనము

‘టులెవ్’

[కోభవాద్విరావుగారి దావామందు గది. గదిమధ్యలో ఒక టేబులు, చుట్టూ మూడుకుర్చీలు వుంటాయి. ఎదురుగా ఉన్న ద్వారానికి అందమైన కర్రనూ, ఇంకా కుడి వైపుకు ఒక ద్వారం - అది పెరంకో దారి తీస్తుంది. గోడకు బర్మా - షెల్ వారి క్యాలెండరు, రెండు జేనాయకుల ఫోటోలు వుంటాయి. ఎదురుగా ఉన్న ద్వారంపైన క్లాక్ పడకొండు గంటలు చూపుతూ వుంటుంది. కోభవాద్విరావు కుర్చీలో కూర్చుని ఏదో ఆలోచిస్తూ వుంటారు. ఆయన భార్య శీతారావమ్మ ఒక పత్రిక తిరగ వేస్తూ వుంటుంది. ఇద్దరివయస్సు చాలాపు సలభై, యాభై సంవత్సరాలమధ్య వుంటుంది.)

శీతారావమ్మ: నిన్న ప్రాధునన గా బయట బోరు కట్టాడు అబ్బాయి. ఇంకా అద్ద ఇంటికొసం ఎవ్వరూ రాలేదేమండీ!

కోభవాద్విరావు: (ఆలోచిస్తుంచి లేరు గాని) ఆ!... ఏమిటి?

శీతా: అవ్! ఇంకా అద్ద ఇంటికొసం ఎవ్వరూ రాలేదేమిటి?

కోభ: వస్తారు. వాళ్ళకి లేని లొందర మనకెందుకు? అయినా మన ఇంట్లో ‘అద్ద

తాత్పర్య నాగేశ్వరరావు

కవ్వరూ ఉండరు’ అన్న భయం మన కెందుకు? ఈ పేటలో ఇంతి మంచి వస్తులు గల ఇల్లు లేదని ఈ పేటలో వాళ్ళకే కాకుండా - ఈ ఊళ్ళో కూడా చాలమందికి తెలుసు.

శీతా: అయినా అద్ద ఎక్కవని చాల మంది దడుస్తారునుండీ! నిండా

మూడుగదులు లేవు- మున్నె రూపాయలాకీ అంటారు. నీటివసతి, గాలివసతి, ఇరుగూ పారుగూ మంచితనమూ - ఈ రోజులో ఎవరికి అక్కరబటింది? ప్రతి వాడూ అద్ద ఎక్కవనేవాడే! మొన్న ఉండిపోయిన చెన్నకేశవులుగారు మటుకు మొదట్లో అద్ద ఎక్కవని అభ్యూరించినవాడేగా! చివరకి రాసురాసు - ఇంత మంచి ఇల్లు లేదని ఆయన నోటిమీదగానే అన్నాడుగా. అంతలో ఉంది!

కోభ: అవును. అన్ని హంగులూ ఉన్న ఇల్లు అంత చచ్చగా దొరకాలంటే ఎట్లా దొరుకుతుంది? ఇదేమన్నా సత్రం గనుకనా-

శీతా: మలే! నాకుమటుకు ఈ తభా ఒక్క మొగుడూ, పెళ్లం, ఒక్క నలునూ గలవాళ్ళకి అద్దకు ఇవ్వాలని ఉంది. నలుగు రెనుగురు సిల్లు ఉన్నదగ్గర్నూ చీ - వాళ్లు చేసే గోలకు మన చెవులు చిలులుపడతాయి. మనం ముందుగానే ఇటువంటివన్నీ విచారించి అద్దకు ఇవ్వాలి.

కోభ: అవును.

శీతా: ఇది వరలో బోర్డుకట్టినప్పుడు సాయంత్రానికి ముగ్గురు ఉద్యోగిగంటలు తమకు కావాలంటే తమకు కావాలని వచ్చారు. ఈ తభా ‘అద్ద ఇల్లు కాళీగా ఉందాండీ!’ అంటూ వచ్చిన వాడు ఒక్కడూ లేడేమండీ! ఈ బస్తీకి కొత్త వాళ్లు ఎవ్వరూ బదిలీ కాలేదా?

కోభ: బోర్డు అందరికల్లా పడవోద్దా!

శీతా: చిత్రంగా మాట్లాడుకున్నారే! మన ఇల్లు రోజుకు వేలమంది నడిచే రోడ్డు మీద ఉంది. ప్రతి ఒక్కడి రెండుకళ్ళూ అర్ధరూపాయి ఇచ్చి వ్రాయించుకోచ్చిన అందమైన ‘టులెవ్’ బోర్డుమీద పడకుండా వుంటాయా?

కోభ: ఏడ్చి ముఖం తుడుచుకున్నట్లుంది. నీవు అనేది. వాళ్ళివార్ల కళ్లు ఎన్ని పడలేవీ? అద్ద ఇల్లు కావాలన్నవాడు చూడవద్దా!

శీతా: ఆ మాటా నిజమే!

కోభ: అబ్బాయి బజారుకల్లాడుకదా! ఇంకా రాలేదే? ఇవారే ఆఫీసులేదా!

శీతా: ఇవారే ఆదివారం కదా!

కోభ: ఓహో! ఒక్కో సంవత్సరం పైబడినకుండికి మతిమరుపు కూడా జానీ అవుతున్నది.

[వెంకట్రావు ఆదుర్గాగా వస్తాడు. కోభ వాద్విరావుగారి కొడుకు. బయస్సు ఇరవై రెండేళ్లు. ఉద్యోగిగస్తుడు.]

వెంకట్రావు: అమ్మా, కొత్తగా వచ్చిన నూ ఆఫీసు మేనేజరుగారు వస్తున్నారు. వారికి అద్ద యిల్లు కావాలిట. మన ఇంకో ఒక భాగం ఖాళీగా వుందని చెప్పాను. చూసుకొనేందుకు వస్తున్నారు.

శీతా: ఇప్పుడే -

అదిదంపతులు

శఖలేఖనం—సి. సంపత్కుమార్.

వెంక: ఊ! నువ్వు ఇంట్లోకి వెళ్లు.
'నాన్నా! నాకు చాలమంచివారు, కుటుంబం
పెద్దగా లేదు. ఆయన, భార్య, ఇద్దరు
పిల్లలూ—అంతే!

శోభ: సరే! అలాగైతే! ఎవరైతేనేం
మనకు అద్దె ఇచ్చేస్తున్నారు.

వెంక: అవును నీ కోరిక. కాని ఒక్క
అయిదు రూపాయలు తగ్గించి ఇద్దరం.

శోభ: (లోపలనుంచి) అదెట్లా రాకే!

వెంక: అవునమ్మా! నేను పైకి పోవటా
నికి ఆయనతో అవసరం ఉంది నాన్నా!

శోభ: కాని ఇప్పుడు మనం పాతిక
రూపాయలకు ఇచ్చే అడ్డోరివాడైపోతుం
డేమోనని.

వెంక: రివాజీమిటికే మన ఇష్టం. ఒక
అయిదు రూపాయలు ఎక్కువ ఇచ్చుకో
వచ్చు, తక్కువ ఇచ్చుకోవచ్చు!

(మేనేజరు కృష్ణమూర్తి వస్తాడు,
ప్రక్కన పూర్వనమాదా వుంటాడు.)

వెంక: రండి. రండి!

శోభ: అలా కూర్చోండి.

వెంక: అమ్మా! కాఫీ తీసుకురావే!

కృష్ణమూర్తి: అక్కరలేదు రండి. ఇప్పుడే
భోజనం చేసి వచ్చాను.

శోభ: నడిచివచ్చేరేమో! ఆయాసంగా
వుండివుంటుంది. వల్ల నీ మంచినీళ్ళియినా
పుచ్చుకోండి.

(వెంకట్రావు లోపలకు వెళ్లి వెంశీ
గ్లాసుతో మంచినీటిని తీసుకువస్తాడు. కృష్ణ
మూర్తి తాగుతాడు)

శోభ: తమరు ఇదివరకు ఎక్కడ పనిచేశా
రండి?

కృష్ణ: బందరులో నాలుగుసంవత్సరాలు
పనిచేశాను. అంతకుముందు విలూరులో.

శోభ: తమకు ఇల్లు చాలునుండో లేదో
మొత్తం మాగుగరులు. మధ్యలోహాలూ.

కృష్ణ: చాలక మేం ఎంతమందిమీ రెండి.
ఇద్దరు పిల్లల్లోనూ మొత్తం నలుగురం.

శోభ: నీటికి ఇబ్బందిలేదు. పెరట్లోనే
పైపుఉంది. గదులకు తగినంత వెంటిలేషన్
ఉంది. కరెంటు ఉంది మీ భాగానికి ప్రత్యే
కంగా మీటరుకూడా ఉంది. వేసవికాలం
వల్ల గాలికి రాత్రిపూట పెరట్లో మంచాలు
వీసుకోవచ్చు. కొబ్బరి చెట్లమంచి వల్లని
గాలి వస్తుంది.

వెంక: అదింతో సేపొచ్చు నాన్నా!

శోభ: అవునురా. ఎరుగనివాళ్ళకు చెప్ప
వచ్చు.

కృష్ణ: చెప్పటం మంచిదేరండి.

శోభ: తమరాతి? ఈ పేటలో దొంగ
భయం చాల తక్కువ. ఒకవేళ మీరు ఇల్లు
తాళం వేసుకొని అంతా సినిమాకు వెళ్ళినా
ఏంభయంలేదు. ఇరుగు పొరుగు అంటారా
న్నేహానికి, మంచినీటినికే - వొంక పెట్ట

కా క్య ము ని

నఖలేఖనం—సి. సంపత్కుమార్.

నవసరించేదు. అవతల తహశీల్దారు
గారు ఉంటున్నారు. ఇవతల ఇన్స్పెక్టర్
కం పెనీ ఏజంటుగారు ఉంటున్నారు. వీధికి
ఎదురుగా హైస్కూలు హాడ్ మాస్టరు
వంకటరామనాథంగారు కుటుంబ సమే
తంగా ఉంటున్నారు. ఒకవేళ మీరు నాలు
గైదుగంటలు క్యాంపు కలిగినా ఇంటిదగ్గర
అడంగులకు ఏం భయం అక్కర్లేదు.

కృష్ణ: (అలకస్తూ) మంచిదే.

శోభ: అబ్బాయ్. వారికి ఇంకా
మాపించు.

వెంక: రండి! ఇటు—

[వ్రుడివైపు ద్వారంనుంచి ఇంటిలోని
భాగం మాచేగుకు కృష్ణమూర్తిగారూ,
పూర్వమా, వెంకట్రావు వెళ్తారు. ఎదు
రుగా నువ్వులొంచి శీతా రావమ్మ
వస్తుంది.]

శోభ: 'ఇంకా ఎవరూ రాలేదేం? ఇంకా
ఎవరూ రాలేదేం? అని తొందరపడుతూ
టివీ - చూడు. వచ్చారుగా.

శీతా: మనిషి చాలకంచూస్తే కాస్త

‘టు ర ట్’

పిల్ల రకం బాగానే ఉంది. మరి భార్య బిజీగారు ఎలా ఉంటుందో—

శోభ: ఎలా ఉన్నా మనం వారికి అద్దెకు ఇవ్వక తప్పదు. అబ్బాయికి వారివల్ల జరగ వలసిన సహాయం ముందు ఉంది.

శీతా: ఏమైనా మనం వారితో అతి దను వుగా ఉండరాదు. అతి మంచికీ, స్నేహా నికీ, మెప్పుకూ పోలే - నెల నెలా అద్దె సుఖమంగా ఇవ్వటం మర్చిపోవొచ్చు.

శోభ: ■ సంగతి నాకు తెలుసు.

శీతా: మనం అద్దెకున్నవాళ్ళతో ఎంత తరకు చెట్టుగా ఉండాలో అంతవరకు ఉండటం ముఖ్యం.

శోభ: (విసుగ్గా) ఆ సంగతి నాకు తెలుసు.

[ఎవరో ఒక మధ్యతయస్కుడైన వ్యక్తి ప్రవేశిస్తాడు. బెదురుచూపులు చూస్తూంటాడు.]

శోభ: ఎవరండీ? ఎవరికోసం? ఏం పని మీద వచ్చారు? ఎవరు మీరు?

వచ్చిన వ్యక్తి: బయట ‘టు రెట్’ బోర్డు చూసి వచ్చానండీ! నాకు ఒక అద్దె ఇల్లు కావాలి. ఏ భాగం ఇస్తారు? అద్దె ఎంత?

శోభ: సారీ. అద్దెకు ఇచ్చేకామండీ! మీరు రెండు గంటలు ముందు వచ్చిఉండ వలసింది.

వో. వ్య: (అశ్రుర్యం కనబరచుతూ) ఇచ్చే కారూ! ఖర్చు! ఇక్కడికి వద్దామని ఎనిమిది గంటలకే బయలుదేరానండీ. కాని మధ్యలో చాకెదగ్గర ఒక ఫ్రెండ్ కనబడి తన ఇంటికి లాక్కెళ్ళాడు. అక్కడ్నుంచి వచ్చేప్పు టికి యావేళ అయింది. ఇంత అన్యాయం జరుగుతుందనుకోలేదు.

శీతా: అయ్యో! పాపం—

వో. వ్యక్తి: నిన్న సాయంత్రం ఆ బోర్డు చూసినదగ్గర్నుంచి నా మనస్సంతా ఇక్కడే వుండే సుమండీ. ఆ పేటలో ఇరుకు కొంపలో ఉండి నానా బాధలు పడుతున్నాను. నరకంనుంచి విముక్తి పొంద వచ్చునని గంపెదాళతో వచ్చాను. కాని మీరు ఎవరికో రెండు గంటల ముందే ఇచ్చే కామంటున్నారు. ఎంతకు ఇచ్చారండీ?

శోభ: ముప్పై రూపాయలు.

వో. వ్య: ముప్పై రూపాయలే!

శోభ: అవును. ఆయన చాల చవగా దొరికిందనుకొని వెంటనే బయటా నూడా ఇచ్చి వెళ్ళాడు. ఈరోజుల్లో యిన్ని వధ తులుగల ఇల్లు...

వో. వ్యక్తి: అవును! అవును..... వీరిస్తాను.

(వచ్చిన వారికి నిష్క్రమిస్తాడు)

శీతా: అన్ని వసతులూ ఉండాలి. అద్దె

చాల తక్కువగా ఉండాలి! ప్రతివాడికీ ఉన్న ఆశే ఇది.

శోభ: అవును. అది సహజమే!

[వెంకట్రావు వస్తాడు. శీతారావను ఇంట్లోకి వెళుతుంది. తరువాత కృష్ణమూర్తి, పూర్ణిమా వస్తారు]

శోభ: ఎలా ఉంది భాగం? వచ్చిందా అండీ!

కృష్ణ: నచ్చక ఏముంది రెండి? ఆసలు ఈ బిడ్డలో అద్దెకు ఇచ్చే మంచి కొంపలే లేవు. ఉన్నవాటిలో మీది నాకు బాగానే ఉన్నట్లు అగపడుతుంది.

శోభ: బాగా నెలవిచ్చారు!

కృష్ణ: మీరు చెప్పారుగా! మీమాటలు నిన్న తరవాత, మీ మాటలమీద బాగా విశ్వాసాన్ని కుదుర్చుకున్నాక నాను ఇక్కడే ఉండాలనిపిస్తోంది.

శోభ: మంచిది.

కృష్ణ: అయితే ఎప్పుడు వచ్చి చేర మంటారు?

శోభ: అది మీమీ అవకాశాలను బట్టి ఉంటుంది. ఇల్లు ఎప్పుడూ అద్దెలాగానే ఉంటుంది. తిథి వారి నత్త తోడుల మంచి మానీ మీరు ఎప్పుడైనా చేరవచ్చు.

కృష్ణ: అలాగేలే (బ్రాహ్మణ్ణి కనుక్కొని చెబుతాను).

శోభ: అంతవరకూ దినికండీ! ఎల్లండి శుక్రవారం వచ్చి చేరండి! దివ్యమైన దినం.

కృష్ణ: సరే! పెద్దలు - మీ మాట తీసి నేయడం చేసికీ! ఇక, ఇకపోలే - మిగిలి ఉల్లా...అద్దె విషయం.

శోభ: దానిదేముంది రెండి.

కృష్ణ: అలాకాదు.

పంక: మీంటివారిదగ్గర మానాన్నకు అద్దె రేటు చెప్పే అలవాటు లేదండీ. వారి వారి చిత్రానికీ తోచినంత ఇవ్వగా తీసుకోవలెమే.

కృష్ణ: మీరు అట్లా అంటే నాకు బాగుంది. మంచితనం మంచితనమే... వ్యవహారం వ్యవహారమే!

పంక: అవుననుకొండి.

కృష్ణ: అవుననుకోవట మేమిటి? ఇది వరకు ఈభాగానికి మీరు ఎంత అద్దె వచ్చుకొనేవాళ్ళు?

శోభ: ఆ! ఎంతలెండి...

కృష్ణ: ఖచ్చితంగా చెప్పండి.

శోభ: ఇంతకుముందు ఉండి వచ్చినవారు నెలకు పాతికరూపాయలు ఇచ్చేవారు.

కృష్ణ: సేనూ అలా ఇస్తాను. వుచ్చుకొండి.

పంక: మీకు అది ఎక్కువ అద్దెగా అగ పడుతుందేమో నని మాధియం.

కృష్ణ: సేనూ అలా ఇస్తాను. వుచ్చుకొండి.

my Coffee

15 సం॥ నుండి
నేను మై కాఫీ నే
ఎన్నుకొనుచున్నాను

1; 1; పానుల ప్యాకెట్లలో లభించును. మతీయు పా. 28 పా. పా. 7, పా. 8 మరియు పా. 1. కాఫీ దుబ్బాల్లో లభ్యమగుచున్నది. ఏజన్సీలు కొన్ని ప్రదేశములలో తెరువబడినవి.

వివరములకు: మై కాఫీ కంపెనీ, అమెన్ జకార్తా. మద్రాసు-29.

వెంక: మీకు అది ఎక్కువ అయ్యేగా అగ పడుతుందేమోనని మా భయం.

కృష్ణ: ఎక్కువ అదే? నేను బందలో ఉండిగా నలభైరూపాయల అద్దె ఇంట్లో ఉండేవాణ్ని.

శోభ: ఒకటా!

కృష్ణ: ముంగుగా బయటాతీసికొనే రివాజు ఉందాండీ?

శోభ: ఆ! అదంతేదులెండి. మాటమీద నమ్మకమే!

కృష్ణ: అయితే నేను వెళ్లివస్తాను.

శోభ: } నుంచిది.

వెంక: }

కృష్ణ: మీరు అన్నట్లు ఎల్లండి శుక్ర వారమే వచ్చి చేరతాను!

శోభ: సరే. మీ ఇష్టం. అలానే రండి. మీరు వచ్చేప్పటికి ఇల్లు పరిశుభంగా వుండు తాము.

కృష్ణ: వస్తానండి.

శోభ: నుంచిది.

[వెంకట్రావు, కృష్ణమూర్తి, పూర్ణమా బయటికి వెళితారు. శోభనాదీరావు బయటి నుండివరకూ వస్తాడు]

2

[ఆమరునాడు. అంతా మొదటిరంగం లాగానే ఉంటుంది. సమయం పదికొండు గంటలు. శోభనాదీరావుగారూ, శీతా రావమ్మ కుర్చీలలో కూర్చొని వుంటారు. అప్పుడే పోస్టుమాన్ వచ్చి ఒక ఉత్తరం ఇచ్చి వెళతాడు]

శీతా: ఎక్కణ్నించి వచ్చింది అది ఆ ఉత్తరం?

[ఇంట్లోంచి వెంకట్రావు ప్రవేశిస్తాడు]

వెంక: మామయ్యదగ్గర్నుంచా?

శీతా: చదవండి.

శోభ: (కవరు చించి చదవ నారంభిస్తాడు).

“శీతా శోభనాదీరావు బావగార్ని - నమస్కారములు చేసి వ్రాయునది ఏమనగా. ఇక్కడ అంతా ఊనును మీ ఊను సమాచారములు తెలుప గోరెదను. నాకు పాతాళుగా మీ వూరు బదిలి అయినది. అంతా అనుకోకుండా ఆకస్మికముగా జరిగినది. అంగుకు ఒక విషముగా సంతోషించ వలసినదే! మనమంతా ఒక్కచోట ఉండి వచ్చును. మీ ఇంట్లోని భాగం నాలుగైదు రోజుల క్రితం భాగే అయినదని నిన్న నాకు మీ ఊరినుంచి వచ్చిన మిత్రుడు చెప్పటం వలన తెలిసింది. కనుక ■ భాగాన్ని ఎవ్వరికీ అద్దెను ఇవ్వకుండా ఆ ఊరి పెట్టవలసింది. మీ చేసికొని సాధ్యమైనంత త్వరలో కుటుంబసమేతంగా ■ వచ్చెదను.

ఇల్లు
పా. కామసుందర శివప్రసాద్.”

వెంక: (ఆశ్చర్యంతో కళ్లు కిందకు)

మైగాడో ఇప్పుడు ఏం చేయటం?

శోభ: పెద్ద చిక్కు వచ్చి పడిందే!

శీతా: ఆ వచ్చే ఉత్తరమేదో నిన్న వచ్చివా బాగుండేది.

వెంక: ఇప్పుడు ఏం చేయడం నాన్నా! అద్దెను ఇచ్చేకొనుని మామయ్యకు రాస్తే!

శీతా: అదెలా? అంతా ఒక్కచోట వుండామని వాడు సంతోషపడుతూంటేనూ!

వెంక: అయితే ఏం చేయమంటావు! నిన్న అద్దెను ఇస్తామని చెప్పి - ఇవాళ ఇవ్వటానికి మీలశేదంటే, ఆ పెద్దమనిషి ఏమనుకుంటాడు? అదేమన్నా మర్యాదగా వుంటుందా?

శోభ: ఆమాటా నిజమే.

వెంక: లేకపోతే మనమే మామయ్యకు ఇంకో ఇల్లు మాట్లాడకూడదు.

శోభ: మాట్లాడవచ్చు. కాని వాడు మన చెంతనే ఉండాలని ఉబలాటపడుతున్నాడు.

శీతా: మనదగ్గర ఉంటేనే మంచిది. మంచి చెడ్డా చూస్తావుండవచ్చు.

వెంక: మరి, ఆ పెద్దమనిషికి మాటయిచ్చాముగా.

శీతా: మాట ఇస్తేనే? “మావాళ్లు వసున్నారు. మీరు ఇంకో ఇల్లు మామయ్యతో అని చెప్పేస్తే పోలేదు.”

వెంక: అదే! అట్లా ఏముఖంతో చెప్పటమా అని.

శీతా: కాస్త బాగపడుతూ చెప్పితే సరి. ఎంతో అవసరమైనది ఇట్లా చేయవలసి వస్తూందనీ, కాకపోతే మేం కూడా ఈ ఊళ్లో మంచి ఇల్లు వెతికి పెడతామనీ చెప్పితే సరి. మన అవసరాన్ని గుర్తించకపోతాడా?

బహుమతి రు. 500

(గవర్నమెంటు రిజిస్టర్)

తెల్ల వెండ్రుకలను పోగొట్టును

రంగులనుదాది మోసపోవద్దు. అది తాత్కాలికము. మానువాసనగల “మన మోహిని హేర్ ఆయిల్” అనేక వనమూలికలతో ఆయుర్వేద వ్యతిరోధకయైనది క్రిందవల వయస్సువరకు వెండ్రుకలను వల్లగా వుంచును. ఇదిగత మెదడుకు తలవచ్చును. ఉన్నాదము, కలనాపి వగైరా జబ్బుల రావీయదు “జ్ఞానక క్రి”ని కంటిమాపును పుద్గివేయును కొద్దిగా నెంపివుంటే ఒక సీసా రు. 3-8 0. 3 సీసా రు. 8-0-0. 3 సీసా రు. 12/- పూర్తి పెరసివుంటే ఒక సీసా రు. 7/- అ 3 సీసా రు. 18/- అ ఇది సనిచేయదని నిరూపించిన రు. 500/-

GENERAL LABORATORIES,
(H. O) P O Rajdhanwar. (H. Bagh).

సమస్త దర్శనాగ్రులకు నిపుణ చికిత్స!
కామలలాగు ఉచితం.

జి.వి. రెడ్డి & కో., (రిజిస్టర్)

“భాస్కరా శ్రీమం”
గోపాలపురం, తూర్పు గోదావరి జిల్లా.

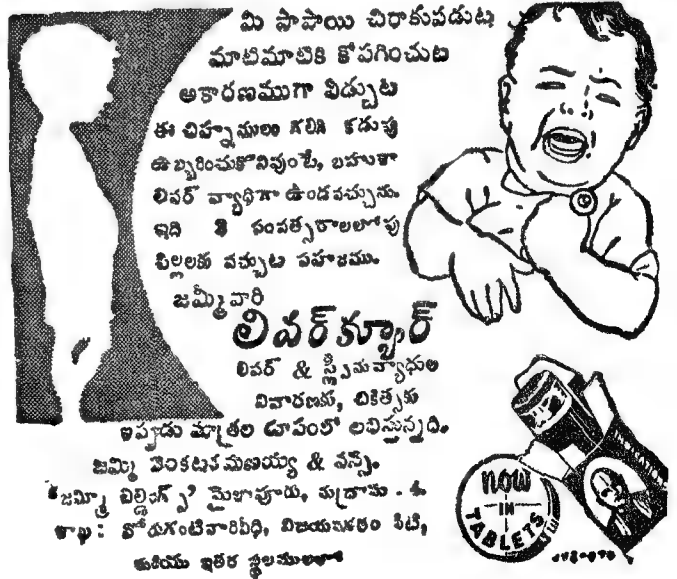
ఇప్పుడే వెలువడింది!

కథాసాగరం - 12

రామూరి భరద్వాజ కథలు

120 పేజీలు: రూపాయి

దేశికవిత్తా మండలి, విజయవాడ-2.

మీ పాపాయి చిరాకుపడుట మాటిమాటికి కోపగించుట అకారణముగా విద్దుట ఈ చిహ్నములు కలిగి కడుపు ఉబ్బించుకొనివుంటే, బహుశా లివర్ వ్యాధిగా ఉండవచ్చును. ఇది 3 సంవత్సరాలలోపు కిల్లెట్ వచ్చుట పహాజము.

జమ్మివారి లివర్ క్యూర్

లివర్ & స్టీప్ వ్యాధుల విచారణకు, చికిత్సకు అప్పుడు మాత్రం డావంట్ లివిస్తున్నది.

జమ్మి వెంకట్రామయ్య & వన్స్.

జమ్మి లిల్లింగ్స్ మైసూరు, మద్రాసు - 4

కాఫీ: వోడుగంటివారిపల్లి, విజయవాడం పిటి, తురియ ఇతర స్థలములలో

ఇంకో మీ గుర్తించినా—మాట నిలబట్టుకోలేనివాళ్ళమవుతాను.

శోభ: నాకు ఒక అబద్ధన తడుతూంది.

వెంక: ఏమిటి?

శోభ: ఏమిటి?

శోభ: అప్రకారం యేసే ఆయనే 'ఈ ఇల్లు నాకు వద్దు బాబో!' అని చేతులు ఝాడించి ఆమడదూరం వెడతాడు.

వెంక: ఏమిటి నాన్నా ఆ ఆలోచన?

శోభ: ఏమింది? 'మా ఇంట్లో తుయ రోగి ఉన్నాడు. తుయరోగం అసలే అంటువ్యాధి. సంకతి మీకు ముందుగా చెప్పకపోవడం మానే పొరపాటు. ఆ రోగి వగ్గరే పిచ్చి దీప్తవృత్తి. మీకు ఇవమైతే మానే అధ్యంతరం లేదు. ఉండొచ్చు' అని ఆయనతో నవ్వు చెప్పా. ఇంకో ఆయన మన ఇంటి చాయలకు వచ్చేందుకు ప్రయత్నిస్తాడా?

శోభ: నిజమే! మంచి ఆలోచన!

శోభ: ఏమంటావురా?

వెంక: అట్లాచేయడమే మంచిది. భయపడి మరో ఇల్లు చూడమంటాడు.

శోభ: తుయరోగమంటే ఎవరికైనా భయమే! కాని ఆ విషయం నమ్ముతాడో లేదో. మన ఇంట్లోని మనుషుల సంకతి తెలుసేనా!

శోభ: ఎట్లా తెలుస్తుంది? ఏంరా నువ్వేమైనా చెప్పావా?

వెంక: లేదు నాన్నా!

శోభ: 'మా అన్నయ్య తుయజబ్బుతో మూకు నెలలుగా తీసుకుంటున్నాడు' అని చెప్పా.

వెంక: తరువాతైనా ఈగొప్ప అబద్ధాన్ని తెలుసుకుంటాడేమోనని భయంగా ఉంది.

శోభ: భయం నేనికి? ఎవరు చెబుతారు? అబద్ధమాడటంలో నేరమేమింది? అది చెప్పనిదే—వ్యవహారం నడవకుండా. మర్యాదగా బ్రతికేలానూ, గౌరవంగా బ్రతికేలానూ, నలుగురు చాతి 'మంచి' అనినీ చూకోవాల్సానూ, ధనం సంపాదించాలన్నా—ఈ రోజుల్లో అబద్ధమాడటం ముఖ్యంగా! ముక్కుకు నూటిగా పోతే నూ, భూమి గుండ్రంగా ఉందని నమ్మితేనూ—ఈ రోజుల్లో మన పనులు అవుతాయా? ఎప్పుటికీ ఏదో విధంగా నీతిమంనీ, నిజాన్నుంచి తప్పించుకొని—కాలువిన కాలు పెనుకొన్నాడిన నుఖం. నీ కెందుకు నవ్వు అలా చెప్పిరారా!

వెంక: అయితే ఇప్పుడే వెళ్ళివస్తాను.

శోభ: వెళ్ళి. ఆ పేల్లవచ్చును ముందు కాస్త ఆ విషయం చెప్పవలసి వచ్చినందుకు బాధపడుతూన్నట్లునలించు. తరువాత ఆసలు విషయాన్ని చెప్ప. తుయరోగం—అంటే

ఎటువంటిదో గూడా కెందు ముక్కులో వొల్లంతా భయం కమ్ముకునేట్టు చెప్పా. ఊ! వెళ్ళి.

(వెంకట్రావు వెళతాడు).

శోభ: మంచి ఉపాయమే అలాంటి చాతురీ

శోభ: ఆలోచించకపోతే ఎలా?

శోభ: నిజంగానే భయపడి ఇల్లు వోడుటంటా డంటారా?

శోభ: సంగమా?

(ఎవరో వ్యక్తి లోపలకు ప్రవేశిస్తాడు. బుర్రమీసాలు, వల్లెనాటు పండా, గంభీరంగా వుంటాడు)

శోభ: ఎవరికోసమండీ! మీ వనిమీద వచ్చారు?

వో. వ్య: బయట టు రెట్ బోర్డు చూసి వచ్చానండి. మాకు ఒక ఇల్లు అద్దకు కావాలి. ఈ ఇంట్లో ఏ భాగం ఇస్తారో...

శోభ: నిన్న ఉదయమే ఇల్లు అద్దకు ఇచ్చేకాం. ఖాళీగా ఉన్న భాగం ఏమీ లేదు.

వో. వ్య: మరి ఇంకా బోర్డు బయట వుంచారా?

శోభ: మానే పొరపాటు.

వో. వ: అలాగా. ఇల్లు వారికిందిగదా అని ఎంత ఆశతో వచ్చాను!

శోభ: కావావ్వు.

వో. వ్య: ఇక వెళ్ళిద్దంటారా?

శోభ: ఊ! ఒకరోజు ముందుగా వచ్చి ఉండవలసింది.

(కోరికగా వచ్చిన ఆ వ్యక్తి వచ్చిన దారిని వెళతాడు)

శోభ: అంతా జేజారిపోయిన తరువాత అసూరించేవాళ్ళే ఇల్లు ఖాళీగా ఉన్న నాలుగురోజులవరకూ ఒక్కడు వచ్చాడు. అంతా నెటిలో అయిపోయాక అందరూ విచారించేవారే!

శోభ: మరే! అది సరేకానీయండి. మంగు బయటఉన్న ఆ 'టురెట్' బోర్డు కాస్త తీసి వేయండి. లేకపోతే ఈ అడ్డ ఇళ్ళకోసం వచ్చేజనానికి సమాధానం చెప్పలేక సతమతమేపోతాం.

శోభ: నిజమే!

[శోభనాదీరావుగారు బయటకెళ్ళి ఆ బోర్డు తీసుకొచ్చి ద్రాయరుమీద పెస్తారు. అంతలో వెంకట్రావు ప్రవేశిస్తాడు]

శోభ: ఏరా, అప్పుడే వచ్చావు? ఆయన అగుసినలేదా?

వెంక: అగుసించాడు. బజారునాలోనే అగుసించాడు. కాఫీ త్రాగాక మెలిగా అసలు విషయం చెప్పాను. కనుమీసలు కెందు ఒకవోలజెర్ని కొంతసేపు ఆలోచించాడు. చివరకు అన్నాడు: తనకి తుయ

జబ్బంటే మహాభయమనీ, తనకి ఇంకో ఇల్లు చూడవలసిందనీ. అలాగేనని చెప్పి ఇవతల కొచ్చాను. నాన్నా! మొత్తానికి భలే పన్ను గడపన్నావు.

శోభ: (నవ్వుకుంటాడు)

3

[వారంగోజాలతరువాత. సమయం పడకొండుగంటలు. అలంకరణ పూర్వరంగంలాగా ఉంటుంది. శోభనాదీరావుగారు ఏదో పత్రిక చదువుకుంటూ వుంటారు. అంతలో పోస్టుమాన్ వచ్చి ఒక ఉత్తరం ఇచ్చి వెళతాడు. చదువుకొని ఆశ్చర్యపోతారు శోభనాదీరావుగారు]

శోభ: (తనలో) ఎంతపని జరిగింది? ఓసేవ్ - నిన్నే!

శోభ: (లోపలనుంచి వస్తుంది) ఏమిటండీ?

శోభ: నీ తమ్ముడివగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది.

శోభ: ఏదీ, ఏమని రాశాడు? ఎప్పుడు బయలుదేరి వస్తామన్నారా?

శోభ: ఒకటే రావటం—

శోభ: (ఆశ్చర్యంగా) ఏం?

శోభ: (ఉత్తరం చదువుతాడు)

"శ్రీ శోభనాదీరావు బావగారికి—

నమస్కారములు చేసి (వాయునది ఏమి నగా—అంతా టేమం - మీ టేమసమాచారములు తెలుపగోరతాను. కాని ఇది వరలో నేను రాసినట్లు జరగలేదు. మళ్ళీ నన్ను మీశారు వళ్ళకోమంశే మార్చి ఇక్కడికే వేవారు. మన చేతులో ఏముంది? నేను మీవూరు రావలంలేదు మీ ఇల్లు అద్దకు ఇచ్చుకోండి. ఇంతే సంకతులు.

ఇల్లు

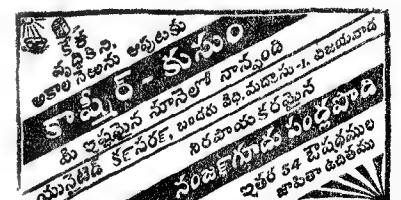
పా. శ్యామసుందర శివప్రసాద్."

శోభ: అయ్యో! వాళ్ళు వస్తారనీ, అబద్ధాలాడి కృష్ణమూర్తిగారిని ఇంటికి రాకుండా చేశామే!

శోభ: మీ తమ్ముడు సామాన్యమైనవాడా!

శోభ: పోనీలెండి. ఇప్పుడు మనకు వచ్చిన నష్టమేమింది? మున్నె రూపాయలకి మళ్ళీ అద్దకు ఇచ్చుకోవచ్చు మనకి అదే వాళ్ళు రారని భయమా? మళ్ళీ ఆ బోర్డు బయట గోడకు తగిలించండి.

శోభ: ఊ! (అని నిట్టూర్పు విగ్రహం లేస్తాడు.)

గోడవిటిగిన నూయి

ప్రేమారికి ఎన్నాళ్లుగానో రోడ్డు రోడ్డు అని పలకరించగా తుదకు మొన్న మొన్నను ఒక ఎన్నికల సందర్భంలో తలకా బోర్డువారు ఒక పక్కా రోడ్డు పేయించారు. ఆ రోడ్డు పొడుగు అంతా కొలిస్తే ఒక మైలు. కాని రోడ్డుపైన తిరు వాత ఊల్లో ప్రజలు పంచవన్న ప్రకృతిక క్రింద వేసికొన్న రోడ్డులు ఇరవై వాలుగట. పోలీసుకూడా మాపించారు, ఆనుట్టిపోసి వాళ్ళివి, ఆ పోయించేవాళ్ళివి అని ఇబ్బిని. ముట్టి నూతనంగా వలసిన పంచాయితీ బోర్డువారు ఊరియొక్క కోనేటిని పరిశుభ్రం గా ఉంచించుచు, పీఠులను వికాసము చేసి తుడిచివేసి “మంచిత్ర గ్రామం అది” అని అనిపిస్తూ వున్నారు. ఊరు కలకలలాడుతూ జనమయమై పొలంమయమై ఎప్పుడూ కనబడుతూ వుంటుంది. ఆ ప్రజలది అంతా కాయకష్టమేనని నా వ్రాసా! వంకాయలు కొపిస్తారు; దుంపతీగ పోకెస్తారు. చెలుకుతోటలు వేస్తారు. మట్టి వరిసాగు నిరివిగా కొనిస్తారు. ఊరు మట్టూ కొండలు, ఊరికి దరిదాపులో పంటచేరువులు, అక్కడక్కడ నేతనాళీనామిడులు, కొబ్బరిచెట్లు అరటి చెట్లు చెప్పక చెబుతూవుంటాయి ఊగు అందమైన ఊరని. అయితే వాప్రశ్న చక్కగా పడ్డరోడ్డు విడిచి పెట్టి ఒక్కొక్కప్పుడు ప్రజల అష్టంగా వడతారు. ఏమిటి?”

నేను మొదట్లో రోడ్డుమట్టల ఆ ఊరినుండి మరోచోరికి వడతామని బయలుదేరాను గాని, ఒక తోటనుండి ఒక బయలు కావడంతో ఒక చొకలి రోడ్డుదిగి నడవడం చూచాను. మట్టి వారినినకొలే పగడాల పేరు మెల్లను, చేతుల్ని వండి మురుగులు తళితళిలాడుతూంటే నేల్లిమీద ఒక వంకాయలట్టి తలమీద తిక్కడ పెట్టుకుని ఒక అమ్మకూడా రోడ్డు దిగడం చూచాను. ముట్టి వారి కెగురుగా పాత కొల బొట బొటాలు వు సకాలతోను పలకలతోను రావడం చూచాను. ఆలాకూడా ఒక వారి విర్పించి కంపానీ అని అనుకున్నాను. నేనున్న రోడ్డుదిగి ఆ అగ్గుదారి ఏమిటో తెలుసుకుంటామని పయనమయ్యాను.

కొంతదూరం వళ్ళివరికి, అజగా కంతు మూగు మల్లు, కోసే వేసేనవి, ఇంకా వరి మూగు కొలికింది పడి నలుగురూ వున్నవి, జాటుకుంటూ బోయేసరికి, వారి కీటూ అటూ చల్లబడి, ఎదిగి పనువు వచ్చుగావాలి

జనంకొనవచ్చింది. ముట్టి నూరుగ్గును ఆ సమయంలోని వింబమై, నీరెండను ఈ జనంపూతికు ఎర్రగాకొనుబంగారపు పూత పెట్టి మాదిరిగా కానవచ్చాడు. దూరాన్నే కొండలు ఎఱ్ఱబారి రాగితో చేయబడ్డ కలక రేపులై కొలనుల్ను కావరచ సాగాయి అక్కడోపిల్ల అక్కడోపిల్ల, పేరులునాకు బోపడలేదుగాని, కివ కివ మంటూ తమ మలాయాల చేరుకుంటూ వున్నాయి. ఆ చేలో ఆ దారి నే నడిచేజనం చెప్పకునే ఊగులుకూడా ఎడో బాస అని అనిపించలేదు. అదో ఘోషలా వినవచ్చింది. మల్లి దూరమయ్యేద్ది. అంటే ఇటూ అటూ ఆ అడ్డ దారిని జనంయొక్క సందడి ఆజనం యొక్క మార్పుదలనుబట్టి మాటుతూ ఏమి భావో అని అనుకునేటంత అస్పష్టంగా వుండేది. నడిచేజనం తెలిసిన వారినుకొనే మాటలు తెలిసేవికావు.

కవికొండల వెంకటరావు

ఆ జనంచేను ప్రక్కనే ఒక పెద్ద కుప్ప నూర్చు జుతు వుంది. ఆ కుప్ప నూర్చుకు సందడికూడా ఉత్సాహంగానే వుండి కాని అదికూడా అన్నప్పమే! దూరానికి గడి, ధాన్యం, గొడ్డు, పాశులు, యజమాని, కళ్ళం, అన్నీ గోవరింపులే! అయినా వాళ్ళు కేకనే కేకలుగాని అదలించులుగాని ఇబ్బి అనిమనం వేర్పాటుగా విమర్శించలేదు.

వీడి ఎలావున్నా ఇదంతా మాడిగా మాడగా ఒకటిమాత్రం సత్యం అని అనిపించింది. మనిషి గానించే మార్పుల వల్లనే ప్రకృతి నానాటికీ అందగించగలదని, ఈ కలిగించే మార్పులు అన్నీ మానవుడు తనభోజనానికనే చేసుకుంటాడని, ఏ నానాటి గాడో ఊరికే మాడ్చావుంటూ ఆనందిస్తాడని అనిపించింది.

ఆలా అనుకొంటూ వుండగా ఒక విచిత్ర సంఘటన తలసరించింది. అదియిది. నేనన్న జనపచేలో తూర్పువైపుగా ఒక మామిడి చెట్టు, పూతిలిన అక్కడక్కడ గోలి కొయలంతలేన కొయలుకొసింది కనిపించింది. “అప్పుడే మామిడిచేట్ల కొయలుకొనే” అని అనుకున్నాను గట్టిగా. నేననుకొన్నది విన్నాడో ఏమా నా వనక నుండి నడచివచ్చే ఒక ఎమ్మలూడి గోం

నూరగంత మోసికొంటూ అన్నది “మట్టి కోగుకొండ తీర్చానికి కోడిగన్ను అంత అవద్దండీ” అని. నే నెనకు తిరిగి ఆమెకు దారియిస్తూ, ఆ కొలంలో మాసం మాఘ మాసముగా గుర్తించి మట్టి స్లాబ్ కే కోగు కొండతీర్చు అని తెలుసుకొన్న వాళ్ళెమట్టూ పరకాయించాను. మట్టి ఆ బొక్క మామిడి చెట్టిగాని ఆ పొలాలో వేరేచెట్టు లేవు. అదివరకు రోడ్డు లేనప్పుడు, తిన్నగా కోత కొండ కొండను చూచుకుంటూ మా గ్రామం నుండి కోరుకొండ గ్రామంకు నేను నడచి వెళ్లినదారి అదీ ఏమైనా అని తలకించాను. ఆ రోజుల్లో ఆగారిని ‘నకింతారి’ అని అని వాళ్ళు. ముట్టి సరిగా కొన్ని మామిడి చెట్ల సంగునుండి వుండేది ఆదారి. ఆమామిడి చెట్టుకూడా ముడి మామిడి చెట్టుగావుండి

రామ్మూదగ్గు

దగ్గు, అలలు, గొంతు, డ్రాంగ్ టీ, పెప్స్ మింజా ముప్పగువడతాడే కరమివేళ్ళక విరలాంబుది పెప్స్ రో గొండది. పెప్స్ కరమివేళ్ళక మింజా ముప్పగువడతాడే మొవచ్చింది. పెప్స్ రో అయ్యారమె కరత పోరమల రొమ్మ, అవిరి తింప అంతర్గాం రోకి రోరంబయి. అందువల్లే పెప్స్ కరక రంగ దగ్గుది విరారింది. దుంప అరికట్టకుంది. పోరకరమె కరమివేళ్ళక మింజా ముప్పగువడతాడే గొంతుకది. అరకరమం కరిగిస్తుంది. పెప్స్ వడతంది. మి పైద్యుని పిరకమివేళ్ళు.

పెప్స్ పేవించండి.

PEPS

క్రిమి వంహారకరమెక గొంతు, రొమ్మ చేబెట్ట.

మద్రాసు సౌత్ ఏజెంట్లు: దాదా శివం పేటి, పార్కు రోడ్ మద్రాసు-8.

★ గోడవిటిగిన నూయి ★

బదనిక బలిసివుండేవి. ఇవ్వడవన్నీ కొట్టి వేయబడ్డాయి కాబోలు అని కొంత డెంచిచారంతో పక్కకు తొలిగారు.

ఆ పక్కకు తొలగడంతో జనన తోలోవున్న మామిడిచెట్టు దిక్కుగా చేలోకి అడుగువేశాను. అడుగువేసిన తక్షణం అడ్డుకారిని వదిలివేశాను. పువ్వులు, ఆమెక్కలివి, చిటుగారికి అల్లలుడుతూ నా మీద కొరగినట్టుయినాయి. నే నున్న ఏదారినీ నడవకున్నా ఎదోదారి నే ఉన్నట్టు మే ముఱచిపోయాను. ఆలా ఆలా ఆ కనిపించిన మామిడిచెట్టువంక కింకా అడుగులు వేశాను. మామిడిచెట్టును తిలకించాను. మఱిన్నీ దాని కింద ఒక నూయి కూడా ఉంది. అది అసలు కట్టునుయ్యేగాని నేడు పాడు చట్టబడి, ఎంచేతో, గోడ కొంతభాగం పడిపోయి నేలమట్టంగా నిలిచివుంది. నీరుమాత్రం ఉబుకుతూవుంది. నీరు వుండడంచేత పైని మామిడిచెట్టు, ఆ మామిడిచెట్టు ఆకులూ

పువ్వులు కాయలు, గారికి తొలగినవ్వు డెల్లా నింగీ ప్రతిఫలించేవి.

నేనన్నూ ఆ నూతిని మిగిలివున్న గోడను ఒకవైపున అనుకొంటూ, పైనిగల చెట్టువంకకు మంచేలో చెట్టునుండి ఒక ఎంటి నూతిలోకి ప్రేలాడివుంది. “ఎందుకా ఆవంటికి?” అని నేను అనుకునేలో యజమాని ఆ నూతివద్దకు వచ్చాడు. యజమాని నేను అశ్రోగవ్యం ఆ వఱకు ఎ తీ గి వున్న వాళ్ళే మీ! “మీదా ఈ నూయి?” అన్నాను. “అవునండీ! తమరిలా వచ్చారే? దారితిప్ప లేకుండా? చే నడ్డు మడ్డారు లేండీ!” అన్నాడు. మఱి నేజవాబు చెప్పకుండానే ఇంకా అన్నాడు అతగాడు “ఆ నూర్చేవరి కుప్ప, ఈ కాపిన మామిడిచెట్టు ఈ పంపు ఇవన్నీ మాచేను!” అన్నాడు.

“ఈ నూయి?” అని అడిగాను. “ఇది మాచేను.” అన్నాడు. “అయితే నూయి చాలా పురాతనపునయ్యగా తోస్తూవుండే!

గోడకూడా కొంత కొంత పడిపోయి ప్రజలకు అనర్థదాయకంగావుంది!” అన్నాను. “ప్రజల్ని, నా చెనడ్డుమడి, ఎవరైనా ఈలా రమ్మన్నానా?” అన్నాడు మనలో గ్రుడ్డు. “రమ్మనుమనలేదు గాని, వస్తాను నాలాగు” అని అన్నాను చిరునవ్వు నవ్వుతూ. “అందుకే ఒక గట్టివెంటి చెట్టు నుండి ప్రేలాడ గట్టించింది. ఎవరైనా ఈ నూతిలో పడిపోతే దానమ్మలే పైకెక్కి పోవడానికి?” అని అన్నాడు కోపమంతా పోగొట్టుకున్న వాడై ఆయజమాని.

“ఒకవేళ ఎవరైనా మామిడికాయల కోసం చెట్టుకొమ్మలను ఆ వెంటి కూడా తెగి నూతిపడితే?” అని నేను ప్రశ్నించాను. “ఆ అపాయం ఎప్పుడూ వుంది. నూతి గోడ పడిపోయినంత మాత్రానై అదిరాదు. ఇంతకూ ఈ నూయి దానంతటది కప్పవేదాకా, ఈ మామిడి చెట్టుకు అవసరమేమోనని ఇలా వదిలేశాను. మామిడిచెట్టే, నూతిగోడ పాడి పాడి అయ్యే లోగా, పులి విరిగిపోతే తగు వేలేదు.” అన్నాడు. “అవునులేండీ. ఏమీ కాకవ్యతం కావు. కాని ఉన్నతికాలం నూయి నూతి ప్రక్కన చెట్టు పుట్టేయ్యడం మంచిదే.” అని నేనని యజమానినుండి నెలపుతీసి కొన్నాను.

మఱి నాలుగడుగులు ఆచేలో నే అడ్డంగా తూర్పుకు వేశాను. కోడ్డు తగిలింది. అడ్డుకారిని చేరుకొన్న జనంకూడా ఆ కోడ్డునే నడుమన్నారు. “అయ్యగారూ! తమరు రావడం ఆలస్యమైందేమండీ?” అని నన్ను వారు అడిగారు. నేనున్నూ జరిగిందంతా చెప్పాను.

“అసలా కుప్ప నూర్చాక ఈ జనం కోకాక మరెవ్వరూ చుట్టుప్రక్కల వుండరు. ఈ బొద్దుకొట్టి మీకు యజమాని గారు కనిపించారు. ఆయనరారు ఆ యన పాత్రేలురారు ఇలా! దా కే పోయే వా పో ఒక్కొక్క ఇటుకే ఆ నూతిగోడను డోడే తెట్టి ఆ మామిడికాయలు కొట్టుకుంటూ వుంటారు. ఇది దాని వృత్తాంతం.” అని చెప్పారు.

“గట్టివెంటి?” అన్నాను. గట్టివెంటి అన్నదికూడా ప్రజలు పన్నిన పన్నాగమే. పాత్రేలంతాపో ఒక గట్టివెంటి మిటి ప్రేలాడగట్టారు ఆ మామిడిచెట్టుని. ఈపొద్దు కుప్పనూర్చుడైపోతే శత్రు అగ్గిపుల్లతో దాన్ని అంటించి పారేస్తారు.” అన్నారు. “నీళ్ళలాగే వుంటాయి కాయ లలాగే వుంటాయి?” అన్నాను. “నీట్లా కాయలూ అన్నమాటే? నూతిలోకి చూచేవాళ్ళ నీడలుకూడా ఆలాగే వుంటాయి. అవి ఎన్నటికీ తిగులడవు.” అన్నాడు.

మేమున్నూ కోడ్డుచివర అవలియూను చేరుకున్నాము.

మీరు ఎప్పుడు రుచి చూడని చాలా మంచికాఫీ...

అ! అదేమీ ఉద్రమైన కాఫీ ఉపయోగాలు. ఇంపైన మదాననకే బం మునిచ్చును. ఎన్నో కప్ప లకాఫీ యగును. అందుకే, వేలకొలది స్టేన్స్ ఎట్ట లే దిల్ ప్యూర్ కాఫీ కొంటారంటే అది ఎంతకాదు. ఎట్ట లేదిల్ ప్యూర్ కాఫీ కాబాగా. గాలి చొరనట్లు ప్యాక్ చేయబడి 1 పా, 1 పా, 3 పా, 7 పా టిన్సులలో దొరకును. నేడే ఒక టిన్ను కొనండి.

చి యునైటెడ్ కాఫీ సప్లై కంపెనీ లిమిటెడ్, కేయంబత్తూరు, దక్షిణ ఇండియా

మహబూబ్ నగర్ ఎకెంట్లు: మెనర్లు, ముత్యాలు డి వన్సు. జనరల్ మర్చంట్లు, మహబూబ్ నగర్ వల్లమగోదావరి డిస్ట్రి బ్యూటర్లు, మెర్చు. శ్రీపాద నరసింహం (బ్రదర్లు) జనరల్ మర్చంట్లు, పి. వి. వెం. 10. కాకినాడ (హెచ్. ఓ.) బ్రాంచీలు: పోలకొట్ల, ఏలూరు.

స్టేన్స్ ఎట్ట లేదిల్ ప్యూర్ కాఫీ (వరి యొక్కరు కొనదగు చక్కని కాఫీ

STC 4089

వనితావోకం

బహ్వర్తసాధక భోజనము

బెంగళూరులోని భారతీయ కాస్త్రోపరిషత్తువారు బహ్వర్త సాధక మైన, సమధాతువైన ఆహారాన్ని, చాకగా సమకూర్చటానికై పరిశోధనలు చేసినట్లుగా పత్రికలలో ప్రకటింపబడ్డది మూడువంతులు తేరుకొనగపిండి, ఒక వంతు తెలకపిండి, ఒకవంతు సోయా చిక్కుడు పిండి కలిపి తయారుచేసిన ఆహారానికి బహ్వర్త భోజన మని పేరుపెట్టారు దీనివలన వీధివారికి కూడా చాకగా పుష్టికరమైన ఆహారము లభ్యమవుతుంది

అమెరికను రిపోర్టరు పత్రికలో ఇటువంటి ఆహారాన్ని గూర్చి కొన్ని వివరాలు ప్రకటింపబడ్డాయి 1946 లో లాస్ ఏంజెలిస్ (Los Angeles)లో కాస్త్రోయమైన చాక భోజనములను సిద్ధముచేయటానికి ఒక సంస్థ నెలకొల్పబడ్డది కి ఫర్మ కింటన్ అనే ఒక హోటలు యజమాని ప్రోత్సాహముతో సాగింపబడిన పరిశోధనల ఫలితముగా ఈ సంస్థ ఏర్పడ్డది.

ఆహారము చాకగా ఉండటమేకాక, పుష్టికరమైనదిగా ఉండవలెననీ, నిలువ చేయటానికి అనువైనదిగాను, ఎరుమతి దీగుమతులకు వీలైనదిగాను ఉండవలెనని కింటన్ అత్యయము ఇన్ని ఆశయములతో కూడిన

ఆహారాన్ని దాక్టరు హెన్రీ బోర్నాక్ కనిపెట్టాడు గానుగ అదినతరువాత మిగిలిన సోయాబీను పిండిని 90 పాళ్లు ముఖ్య పదార్థముగా తీసుకొని, దానిలో ఖనిజ పదార్థాలు విటమినులు కలిపి, ఈ బహ్వర్త సాధక భోజనము సిద్ధము చేయబడ్డది ఒక మనిషికి కావలసిన ఇటువంటి ఆహారము ఖరీదు కి పెంట్లు లేక 25 అకాలు ఈ ఆహారము నీటితో ఉడికించిగాని, గోధుమ

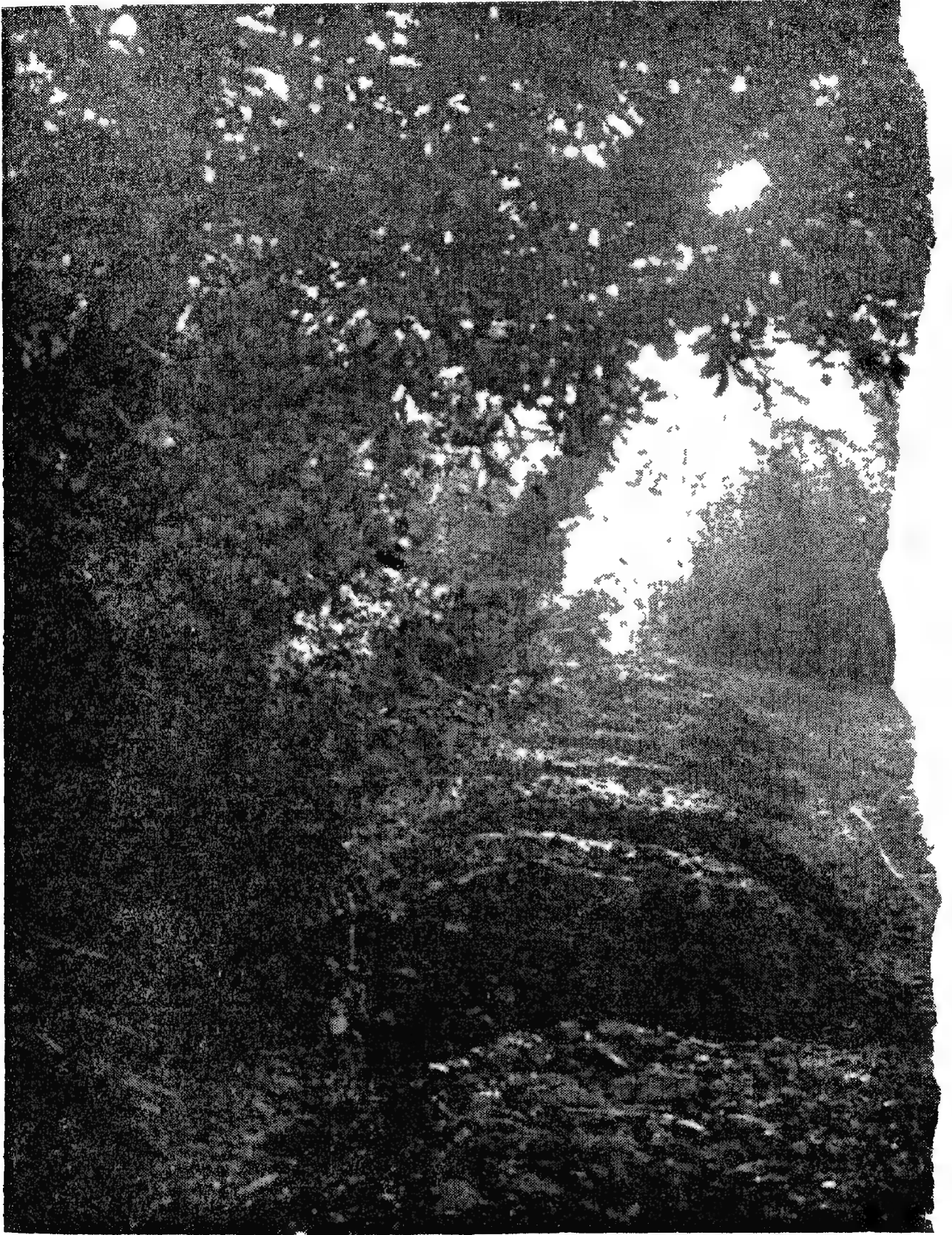
గింజలు వంటకములు.

పిండితో కలిపి రొట్టెగాచేసిగాని, ఇతర ఆహారపదార్థాలతో కలిపిగాని ములువుగా ఉపయోగించుకొనవచ్చును 1946 లో యూరపు ఏషియా దేశాలలో మౌమపరిస్థితులు ఏర్పడినప్పుడు ఈ బహ్వర్త సాధకాహారపు పాట్లాలను లక్షలాదిగా అమెరికా నుండి పంపించారు కాలిఫోర్నియా ఇన్ స్టిట్యూట్ ఆఫ్ టెక్నాలజీలో ఈ పరిశోధన జరిగింది, ఇంకా పరిశోధన సాగుతూనే ఉన్నది బెంగళూరు ఇన్ స్టిట్యూట్ లో అటువంటి పద్ధతులపైననే పరిశోధన జరిగింది సోయాబీనుకు బదులుగా మనదేశ

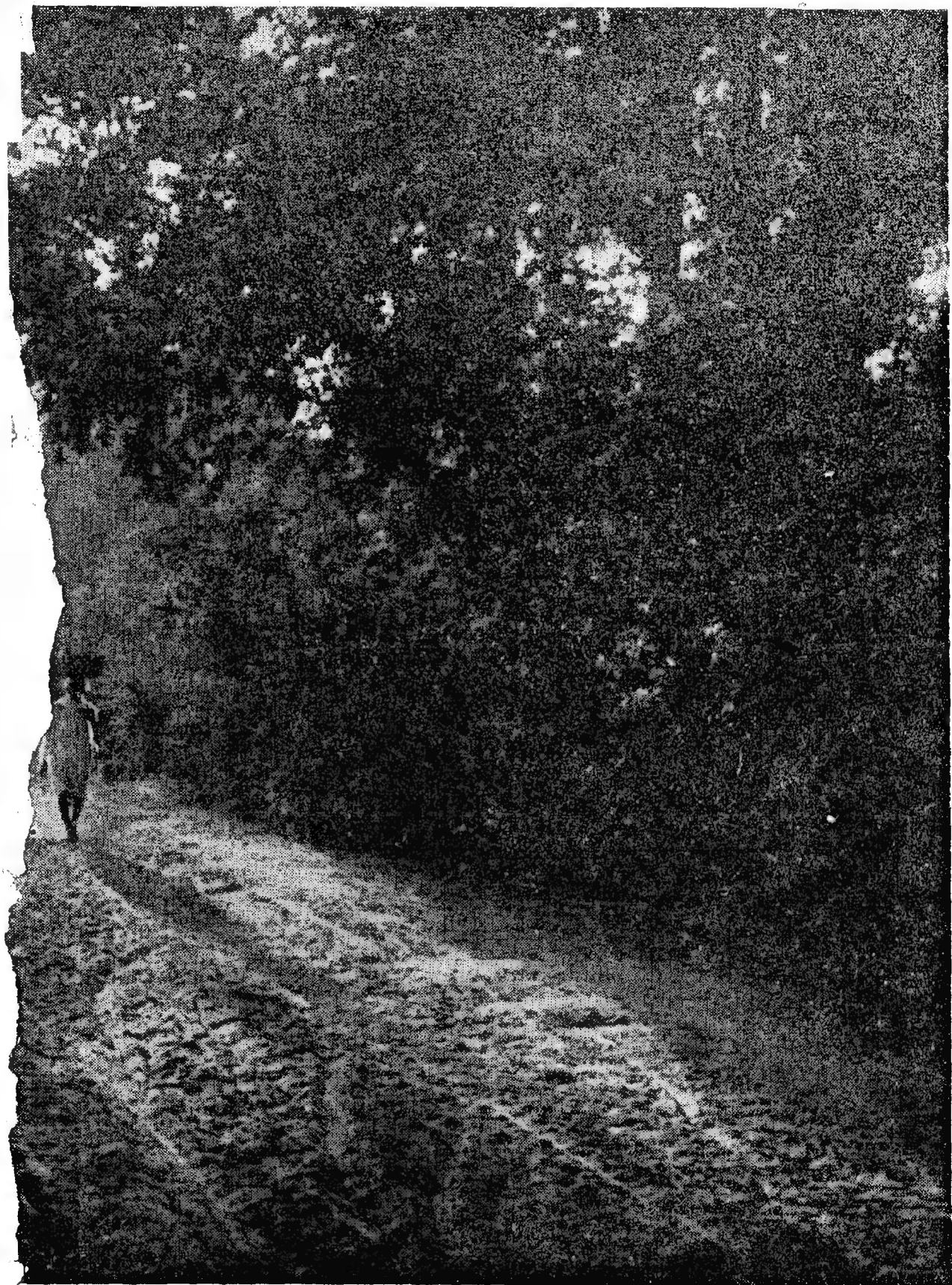
ములో చాకగా లభించే వేరుకొనగ తెలక పిండిను ప్రధానంగా కలిపి సిద్ధముచేశారు మనకు ఆహారముయొక్క అవసరము ఏమిటి? మన దేశానికి ఎటువంటి ఆహారము ఉపయోగకరము? బహ్వర్తసాధకము, సమధాతువైన ఆహారము అంటే ఏమిటి? ఇవి గృహిణులు ముఖ్యముగా తెలిసికొనదగిన విషయాలు

శరీరములో మనము గడపే ప్రతి నిమిషానికీ దేహములో కొంత కీక్తి వ్యయమవుతూ ఉంటుంది మన అవయవముల కదలికవల్ల కీక్తి వ్యయమవుతుందని తెలుసుకోవలసి ఉంటుంది, కాని అవయవములను కదలించకుండా నిశ్చలముగా ఉంచినప్పటికీ కీక్తి వ్యయమవుతూనే ఉంటుందని మనము గ్రహించాలి. రక్తప్రసారము, ఉపిరితిత్తుల కార్యము, ఆహారము జీర్ణముగుట—ఇట్లున్నట్టి కీక్తి వ్యయమవుతూ ఉంటుంది. మానవ దేహము ఒక యంత్రమువంటిది ఈ యంత్రము పనిచేయటానికి కీక్తి - ఉష్ణము అవసరము మూటారుకారు నడకటానికి పెట్రోలు అవసరమయినట్లే, దేహము నడకటానికి కీక్తినియగల ఆహారము అవసరము మనము జీవించటానికి ఆహారము అవసరమని తేలింది కేవలము జీవించటానికి మాత్రమే కాకుండా, దేహాన్ని ఆరోగ్యవంతముగా ఉపయోగకరముగా ఉంచే ఆహారము అవసరము మంచి ఆహారమంటే రుచికరమైనది అకలిని తీర్చకలిగినదమాత్రమే

(30వ పేజీ చూడండి)

ఉ ద య సం ధ్యా శాం తి తో
ఉ ర్వి ము తి సి న ది.

ఫోటో. పి. రామారావు — రాజమండ్రి.

బహురసాధక భోజనము

కాదు—కార్మికాభివృద్ధిని కలిగించి, దేశమును మనస్సును చాటి ధర్మాలను సక్రమముగా నిర్వహించే చేయకలిగినదిగా ఉండాలి.

ఆహారముయొక్క ఉద్దేశ్యములు వాటిని అని మనము భావింపవచ్చు. మొదటి ఉద్దేశ్యము కఠినధారణకు కావలసిన వేడిని, కీక్రిని సమకూర్చుట పదార్థాల కలిగి ఉండాలన్నది. కఠినము అభివృద్ధి చెందటానికి కావలసిన పదార్థాలను సమకూర్చటము రెండవ ఉద్దేశ్యము. ఇది కనువు జన్మించినది మొదలు 20 సంవత్సరముల వయస్సు వరకు ముఖ్యముగా అవసరము. కఠినములో నశించిపోయే తేజ తగ్గించిపోయే కణములలోటును పూర్తిచేయుట కూడా ఆహారముయొక్క ఉద్దేశ్యము. మూడవోటి పాటు, పైన వివరింపబడిన కార్యక్రమాలను సక్రమముగా జరిగేటట్లు చేయగల పదార్థాలు కూడా ఆహారములో ఉండటము అవసరము.

పై ఉద్దేశ్యాలకు అనుగుణముగా కావలసిన పదార్థాలు ఏవి? కఠినాన్ని పోషించటానికి ప్రోటీనులు (మాంసకృత్తులు); కీక్రిని ఉష్ణమును సమకూర్చటానికి పనికీ వచ్చే క్రొవులు (Fats) తేజ నూనెలు, కార్బో హైడ్రేట్లు (పిండి పదార్థాలు చక్కెర పదార్థాలు) కఠినములోని ధర్మాలకు తోడ్పడే ఖనిజపదార్థాలు, విటమిన్లు అని నిర్ణయింపబడ్డవి.

మనము తినే ఆహారములో పైన వ్రాసిన వివిధ పదార్థాలు సరియైన పరిమాణాలలో ఉంటేనే సమకూర్చుపైన ఆహారమనిపించుకొంటుంది. కావలసిన పదార్థాలన్నీ ప్రకృతిలో, మనకు లభించే ఏ ఒక్క వస్తువులోనూ పూర్తిగా ఉండటము అసంభవము. ఒక్కొక్క వస్తువులో ప్రోటీనులుగాని, పిండిపదార్థాలుగాని లభణములుగాని ఎక్కువగా ఉంటాయి. కాబట్టి పరిపూర్ణమైన భోజనము కావలసినది వివిధ పదార్థాలను

ఉపయోగించుకొనవలసి ఉంటుంది. ఏ భాగము లోపించినా ఏదో ఒక కారక ఏర్పడుతునే ఉంటుంది.

ఆహారపు విలువను కొద్దుకొను కేలరీల భద్రతలో ఏర్పాటుచేయాలి. సాధారణముగా వివిధములైన ఆహారాలు ఎక్కువ కేలరీల కీక్రిని సమకూర్చుటలో చాలని పటి ఆహారము యొక్క విలువ నిర్ణయింపబడుతుంది. ప్రోటీనులు క్రొవుల పదార్థాలు పిండి చక్కెర పదార్థాలు ఎన్ని పాళ్ళుగా ఉపయోగిస్తే కఠినానికి అవసరమయిన కీక్రి ఉష్ణము, కఠినపోషణకు కావలసిన పదార్థాలు సమకూర్చుకొనా కొద్దుకొను తేలి పారు.

సాధారణముగా మనుష్యులకు కీక్రి కొద్దుల ప్రోటీనులు, కీక్రి కొద్దుల క్రొవుల పదార్థాలు, 18 కొద్దుల పిండి చక్కెర పదార్థాలు అంటే మొత్తము 22 కొద్దుల అవసరము ప్రతిదినము ఉంటుంది. ఈ ఆహారము 8200 కేలరీల కీక్రిని సమకూరుతుంది. పై పదార్థాలతో పాటు తనమాత్రముగా లభణములు విటమిన్లు కూడా ఆహారములో ఉండటము అవసరము. ఈ ప్రమాణము దేశమునుబట్టి, వ్యక్తులనుబట్టి పరిస్థితులనుబట్టి భేదిస్తుంది.

మానవదేహములో వీరు అధికముగా ఉంటుంది దీని తరువాత పరిగణింప నగినది ప్రోటీనులు. ఇది దేహములో రహస్యము అరవవంతు ఉంటాయి. పిటితోనే రక్తము కఠినకణాలు తయారు అవుతాయి. ఇది దేహ నిర్మాణానికి అవసరమయినది. దేహము లోని వివిధ భాగాలలో జరిగే కార్య నిర్వహణకు దోహదమిస్తాయి. ఆహారములో పిటి భాగము ఎక్కువగా ఉండవలసి ఉంటుంది. ఇది మాంసము, గ్రంథు, చేపలు, పాలు, పచ్చనిపదార్థాలలో ఎక్కువగా ఉంటాయి. భావ్యములు పొట్టులో పొరలలోనూ ఉంటాయి. మన నిర్వహణములో పైన వివరింపబడిన ప్రోటీను పదార్థాలు ఒకటింటే ఎక్కువ రకాలు ఉండాలి. కఠినానికి కీక్రిని సమకూర్చుట క్రొవుల పదార్థాలు తేజ నూనెలు, చాలా అవసరమైనవి. నెయ్యి కూడా పిటిలోనే చేరుతుంది.

ఎముకలు పండ్లు పట్టిగడటానికి, మాంస కణాలు వృద్ధిపొందటానికి, పరిశుభ్రమయిన రక్తము ఏర్పడటానికి, గాంధులు (Glands) సక్రమముగా పనిచేయటానికి, లవణాలు (ఖనిజ పదార్థాలు) చాలా అవసరము. కార్బియము, పోడియము, పొటాసియము, ఇనుము, ఫాస్ఫరస్, గంధకము—పిటితో కూడిన లవణాలు ఆహారములోని ముఖ్య భాగాలుగా ఉంటాయి. పాలు,

మొదలు కూరలు కాయలు, భావ్యములు పిట్టన్నిటిలో లవణాలు ఉంటాయి ఇవి ఆహారములో తప్పక చేర్చవలసి ఉంటుంది.

పిండిపదార్థాలు మనము తినే భావ్యములలో పుష్కలముగా ఉంటాయి. మన ఆహారములో అన్నము (వియ్యము, గోధుమలు, జొన్నలు), ముఖ్య భాగముగా ఉంటాయి. చక్కెర పదార్థాలు ఒకవిధముగా ఈ భాగములోనే చేరాయి. ఈ రెండు రకముల పదార్థాలు కఠినానికి కీక్రి—ఉష్ణము నివృత్తములో సహకరిస్తాయి.

విటమిన్లలో ఒక ప్రత్యేక జాతి అధునిక కాలములో అనగా 20 వ శతాబ్దారంభములో గుర్తించబడి ఆహారములో ఈ విటమిన్లకు ప్రాముఖ్యము ఇవ్వబడ్డది.

విటమిన్లకు వర్గక్రమ విధానములో A, B₁, B₂, B₁₂, C, D, E, K, P, ఈ విధముగా వామకరణము చేయబడ్డది. పిటినుండి కఠినానికి కీక్రిక ఉష్ణము లభించదు. కాని ఇది తనట్లుంటే కఠినయంత్రము లోని కార్యక్రమాలకే భంగము కలుగుతుంది. అనేక వ్యాధులు ఉద్భవిస్తాయి. ఒక్కొక్క విటమిన్ యొక్క కార్యము ఒక్కొక్క ప్రత్యేక కలిగి ఉంటుంది. విటమిన్లు వేర్వేరుగాగాని కొన్నికొన్ని ఉమ్మడిగాగాని భావ్యత పొట్టులో, పాలలో, గ్రంథు చేపలు, మాంసము, పచ్చనిపదార్థాలు, పండ్లు కూరలు, కాయలు పిటిలో ఉంటాయి. ఈ వివరాలకారకు ఆరోగ్యకాస్త్రాలలోను ఆహారకాస్త్రాలలోను చూడవచ్చును.

బహురసాధకమైన ఆహారము పైన వివరింపబడిన వివిధ భాగములను కలిగి, తగిన కేలరీలవిలువ కలిగినదిగా ఉండక తలెను. అప్పుడే దానికి సార్వకర్త్యము ఉంటుంది. పిటితో కూడా చాలాగా దోరికెనట్లయితే వీడజనులకు కూడా ఉపయోగకారిగా ఉంటుంది.

తెంకూరు ఇన్స్టిట్యూటువారు సిద్ధము చేసిన బహురసాధకమైన ఆహారములో ప్రోటీనులు, క్రొవులపదార్థాలు, విటమిన్లు మొదలైనవన్నీ కలిపి సిద్ధము చేసుకొనరాని ప్రకటించబడ్డది. ఇది ప్రజల ముచ్చాదను తీర్చి ఆరోగ్య భాగమును ఇనుమడింపజేయగలదని ఆశ్చర్యము.

కలవరపడుస్త్రీలు!

* క్రమంగా వికారమును దువ్వకండి మీ ఆరోగ్యము కోరించును వివరములను తెలుసుకోండి (పాద) 5/- (మైకత్) 5/- (ఎకస్టెన్సెవర్) 8/- పోస్టేజీ యొక్క క్రెడిట్ కో

Mrs. P. Deves (P A) Calcutta 40.
ఈ కిందివల్ల దొరకును.
INDO MEDICAL SUPPLIES
Vaidyanatha Malali Street, G T. Madras 1.

|| క్యాంబ్రిడ్జ్ రిమెమరీ చు. 5/-

ఇది 18 క్యాంబ్రిడ్జ్ రిమెమరీ అందానికి 15 పండ్లు గ్యారంటీ పిటితో కూడిన కలం ఇవ్వబడును ఖరీదు 5/-లు ఉంటే ఆర్డరు ఇవ్వండి.
SWISS WATCH SUPPLIES
(A P M) Lal Kuan, Delhi

చిన్ని పాపలు క్రమబద్ధతను హరిస్తాయి

చిన్ని పాపలు అల్లరి చేస్తూ ఉంటారని మన అభిప్రాయం. డబ్బాలో పోసిన పప్పులను, చేతిలో ఎండచేసిన వడియాలను, పెట్టెలోని బట్టలను - ఒకటేమిటి - చేతి కందినవానిని వాళ్ళు లాగి చిందరవందగా పారపోస్తూ ఉంటారని తలులు చెప్తూ ఉంటారు. ఇది వాళ్ళ నైజగుణమని వారి దృఢవిశ్వాసం. ఈ నమ్మకం నిరాధారమైనదని మాంటిస్సోరి సరిగారు చెప్తున్నారు.

బిడ్డలు సహజంగా క్రమబద్ధతను మార్చిస్తారు. క్రమబద్ధతను వాంఛిస్తారు ఇంటిలో అనేక వస్తువులను వివిధ స్థలములలో పిల్లలు చూస్తూ ఉంటారు. ఒక వస్తువు ఎప్పుడూ వాళ్ళకు ఒకచోట కనిపిస్తూ ఉంటుంది. గొడుగు ఎప్పుడూ తలుపు వేసే చోట కనిపిస్తూ ఉంటుంది. కాళ్ళు శుభ్రము చేసే చోట గామీరం ఎదిట అగపడుతూ ఉంటుంది. ఏగోడ నైవా గొడుగు తలుపు వేసే చోట, గోడని ద్వారం ఎదిట కనిపించక అని వేరొకచోట కనిపిస్తే పిల్లలు విస్తుపోతారు. వాళ్ళ కాంతియుతమైన మనోరాజ్యంలో కొంత ఖోభ కలుగుతుంది.

ఈ సిద్ధాంతమును సమర్థించుటకు మాంటిస్సోరి సరిగారు పలు సంఘటనలు వివరిస్తున్నారు. వానిలో రెండు మూడు ఇక్కడ వివరిస్తా.

ఒక నాడు ఒక ఆమె బంధువుల ఇంటికి పోయి చేతిసంచీని గదిలోని టేబిలుపై పెట్టింది. ఆ గదిలో ఆరు నెలలవయస్సు గల పాప పాకుతూ ఉంది. టేబిలుమీద చేతి సంచీని చూచి ఆ పాప ఏడ్చుట మొదలైంది. సంచీలోన ఏడుస్తుండేమోనని వచ్చిన అతిథి పాపను సంతృప్తిపరచడానికి ఆ సంచీని టేబిలుపైనుండి తీసి బిడ్డకు అందించింది. పాప ఇంకా ఎక్కువ బిగరగా ఏడ్చుట మొదలైంది. ఏడుపు విని లోనుండి తల్లి పరుగుతుకొని వచ్చింది. తల్లికి శిశువు మనస్తత్వము పరిపూర్ణముగా తెలుసు. ఆమె కంటనే టేబిలుమీద ఉన్న సంచీని తీసి వేసి వేటొక గదిలోనికి గొనిపోయినది. పాప తక్షణమే ఏడుపు మాని ఊరడిలింది. పిల్ల ఏడ్చుటకు హేతువు ఏమిటంటే ఆ ఇంటి వారు ఎప్పుడూ చేతిసంచీని గాని, గొడుగును గాని టేబిలుమీద వదిలి ఎరుగరు. చేతి సంచీలను ప్రక్క గదిలోని చిలక కొయ్యకు తగిలించురు. పసిపాప టేబిలుపై యీ వస్తు

వులను ఎప్పుడూ చూచి యుండలేదు. అందుచే తొలిసారి టేబిలుమీద చేతిసంచీని చూడగానే ఏడ్చు పోయింది.

ఇంకొక ఉదాహరణ. నేపిల్స్ నగరంలో 'సిగోగువాలని' వింత గుహ లున్నవి. ఆ విచారముకు వివిధ దేశములనుండి అనేకులు నేపిల్స్ వెళ్తూ ఉంటారు. ఒక శీతకాలమున మాంటిస్సోరి సరి అక్కడకు వెళ్ళింది. ఆమెతో కూడ అనేకమంది తల్లులున్నారు. ఒక తల్లి వెనుక 1½ సంవత్సరముల వయస్సు గల పిల్ల వస్తూంది. శీతకాలమున గట్టి చీరలుండరూ పాడుగాటి ఓవరుకోటులు తొడుక్కొన్నారు. ఓవరుకోటు బరువైన దగుటచే పిల్ల దానిని మోయలేక నడకలో వెనుకబడుచున్నదని తల్లి ఆ పిల్ల వీపుమీద నున్న ఓవరుకోటు తీసివేసెను. ఎండ బాగుగా కొస్తూ ఉంది - పిల్లకు ఓవరుకోటు అవశ్యకతలేదు. అయినను ఓవరుకోటు తీసి

గుడిమెళ్ళ బాలా త్రిపురసుందరి

వేయగనే ఆమె ఏడ్చుట ప్రారంభించినది. ఓవరుకోటులేక ఆమె ఎప్పుడూ బయట నడువలేదు. ఓవరుకోటు తొడుగుకొనక నడచుట క్రమవిరుద్ధమని ఆ పసిపాప అభిప్రాయము. ఆ పిల్ల ఎందుకు ఏడ్చుచున్నదో తోటివారికి తెలియలేదు. మాంటిస్సోరి సరి వెంటనే పాపకు ఓవరుకోటు తొడుగుదని సలహా విచ్చినది. ఓవరుకోటు తొడుగగా పిల్ల ఊరడిలి నది. పసివారల చిరుత హృదయములు నాజూకుగా అతి సున్నితముగా ఉంటాయి. ఎట్టి స్వల్పమైన మార్పునైనను అవి ఇట్టే గుర్తిస్తాయి. ఇంగి తజ్జాలు చిరుతహృదయాల సర్వభావాలను సహజంగా అదిరిస్తారు.

మూడవ ఉదాహరణము. పిల్లల ఆట పాటలందు నైతము క్రమబద్ధత దౌర్బేదిక మగునని దీనివలన తెలుస్తుంది. రెండు మూడు సంవత్సరముల పిల్లలు కొందరు దాగుడు మూత లాడుకొంటున్నారు. వారిలో ఒకడు అందరు మానూ ఉండిగానే బల్లక్రింద దాగొనెను. కొంతసేపటికి మిగిలిన పిల్లలు దాగొనినవానిని వెతుకుటకు గది విడిచి బయ

టకుపోయి తిరిగివచ్చి బల్లపైనున్న గుడ్డను ఒత్తిగించి బల్లక్రింద దాగొనినవానిని చూచి అపరిమితాటవోసము చేసిరి. కొందరు తప్పట్లు తరచిరి. అందరూ సంతోషించిరి. తిరిగి మొదటివాడు దాగుకొందునని పోయినలుమూలలా తిరిగి బల్లక్రింద దూరాడు. వీరి ఆటను ఒక ఇల్లలు అబ్బురంతో చూసింది. కొంతసేపైన తరువాత పిల్లలు ఆమెవద్దకు వచ్చి 'మీరుకూడా మాతో ఆడెదరా?' అని అడిగారు. వారితో ఆడుటకు ఆమె సమ్మతించింది. అప్పుడు వారు ఆమెను దాగుకొనమన్నారు. ఆమె పోయి వేరొక గదిలో దాగుకొంది. పిల్లలు ఆమెను వెతుకునట్లు గది అంతా నాలుగుసార్లు తిరిగి బల్లక్రింద చూచిరి ఆమె అదృష్టలేదు. వెంటనే వారు నిరాశ చెందిరి. కొంతసేపటికి ప్రక్క గదిలోనుండి ఆమె వచ్చింది. అప్పుడు పిల్లలు ఆమెతో 'మీరు మాతో ఆడెదనంటిరా? మరి ఆడెరే?' అని ప్రశ్నించారు. దీనినిబట్టి మనకు స్పష్టమైన దేమిటంటే పిల్లలు ఒకచోట చూచిన వస్తువు అప్పుడే ఉండకలెనని కొరుదురు. అనగా వస్తువులన్నియు క్రమబద్ధతలో అలంకరింపబడి ఉండవలెనని వారి యాహా.

ఐతే, మాంటిస్సోరి సరిగారు మన ఊరకు వస్తే కొందరు తలులు ఈ అల్లరి చేస్తారు. 'పిల్లలు క్రమబద్ధతను మార్చిస్తారంటారు. మా ఇంటికివచ్చి చూడండి మా పిల్ల రెంత మంగానూ చేస్తారో అహర్నిశాలూ?' అంటారు. దీనికి సమాధానమేమిటంటే - అట్టి ఇళ్ళల్లో తల్లికి గాని తండ్రికి గాని క్రమబద్ధయందు ఎక్కువ గౌరవం ఉండిఉండదు. సాధారణంగా అట్టి ఇళ్ళల్లో వస్తువులన్ని చిందరవందగా పడిఉంటాయి. ఈగోజాన గొడుగు గోడమూల ఉంటే రేపు అది వంటింట్లో పప్పుడబ్బా వనక ఉంటుంది. అట్టి ఇంట్లోని పిల్లలు తప్పక అల్లరిచేసి వస్తువులనున్నట్టిని చిందరవందగా విసిరివేయ ఉంటారు. దీనికి కారణము ఏమిటంటే శిశువులకు క్రమబద్ధత యందు ఎంత మక్కువో అనుకరణయందు కూడ అంతే మక్కువ. పెద్దలు ఒక వస్తువును ఒకరోజున ఒకచోట రెండవరోజున రెండవచోట ఉంచితే వారిపిల్లలు ఒక వస్తువును ఒకక్షణంలో ఒకచోటికి రెండవక్షణంలో రెండవచోటికి విసిరి వేస్తూ ఉంటారు. దీనినిమనం అల్లరి అంటాం. ★

“నీ నెత్తి” - కళ్ళోటకంగా అన్నాడు
సంజీవరావు.

కమల మాడలిపోయింది...
ఏం చేయాలో యేమిటో ఆమె కిప్పు
దర్భం కావటం లేదు.

తిరిగి గదిబయట నవ్వులు...
“ఛ్హ...మీ కేమాత్రం బుద్ధి లేదరా
మళ్ళీ తయారయ్యారు. నడవండి. ఈ గది
గూడా తాళం వేసిపారేస్తాను.”

అవతల గదికి గూడా తాళం వేసినట్లు
చప్పుకు వినిపించింది. “మరి రారు. బతుకు
జీవుడా” అనుకుంటూ జాలికలి కేటట్లు భర్త
వయపు చూసింది కమల. ఫలితం—గజగజ
లాడిపోవటం.

సంజీవరావులో ఆగ్రహం మరింత అభి
వృద్ధి సొందింది.

అనురాగం పొందటానికి గదిలో ప్రవేశించిన తాను - ఆగ్రహం పొందబోతున్నట్లున్నది. మరి బాగుచేయకూడదు ఈ విధంగా మనస్సులో నిశ్చయించుకొని, సిగ్గును దూరంగా నెట్టి - తలుపు గడియ వేసుకొని మందగమనంతో ముందంజవద్దకు పోయి నిల్చుంది కమల.

అంతవరకూ - కళ్ళు తెరచుకొనివున్న సంజీవరావుకు కోపంతో బాటు దొంగిలడ గూడా ప్రవేశించింది.

అతడు కళ్ళు మూశాడు!

వెలవెలబోతూ, మృదువుగా “ఏమండీ” అని, అనురాగం వ్యక్తపరచటంకోసం - తలలో పూవు నొకదాన్ని తీసి, భర్త ముక్కు ముందు పెట్టబోయింది.

“ఛ్హ” - అంటూ సంజీవరావు ముంపు మించి లేచి కూర్చుని: “హగరుబోతు పీసుగా” అన్నాడు గట్టిగా.

కమలకళ్ళలో నీళ్ళు నిల్చాయి. ఇంత వరకూ ఆమె యెవరిచేతా తిట్లు తినలేదు. అభిమానంవల్ల ముంగువనక లాలోచించకుండా “నేనేం హగరుబోతు పీసుగనుకాను” - అనేసి తర్వాత అలా అన్నం మకు మిక్కుటంగా బాధపడింది.

భర్తప్రవృత్తి, తెలుసుకొని వుండి కూడా, అత్త చెప్పిన సంగతులు గుర్తుచు కొని గూడా, నోగుజారి, తా నా విధంగా అనేసింది -

తర్వాత యేమనుకుంటే యేం ప్రయోజనం?

అంతనూతానికి సంజీవరావుకు కోపం పెరుగిపోయింది. అతగాడు తా నెక్కడ వున్నదీ మరచిపోయాడు. తాను వాంఛించే చేమిటో - అనేవిధంగా పొందాలో - కొద్ది మాత్రమయినా ఆలోచించకుండా “కానీ” అంటూ ముందంజించి లేచి, కమల చేంపయిది, అయిదు ప్రేళ్ళూ అంటే లాగ ఒక చెబ్బ వేశాడు!

కమల దవక ఎత్తపడి వచ్చింది! ఆమె

కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఆమె తీయగా పూపించుకొన్న పూవలన్నీ యాదృశంగా అడ్డం తిరుగుతున్నాయి. కోపం సమీతం ఆమెలో ప్రవేశించింది. కానీ - తా నెవరో యిప్పుడు ఆమె గుర్తించుకొంది...తోడుగా అత్రిమాట లిప్పు డామెకు జ్ఞాపకం వచ్చాయి...

కమల - భర్తఅనురాగం పొందటం - తన విధి అనుకొంది - అందుకల్ల ఇంత చెక్కుమన్నా కిమ్యులేకు...
పిచ్చిగా నవ్వుతూ, సంజీవరావు, ఆమెను అధీనం చేసుకున్నాడు.

భర్తనుగురించి దృఢఅభిప్రాయం కమలలో నాటుకుపోయింది: అతనికి కోపం యెక్కువ. అతగాడి మాటలు జవదాట కూడదు - ఏమాత్రం అధ్యంతరం చెప్పకుండా - ఆయన యిష్టాన్ని గుర్తించి - చాని ప్రకారం నడుచుకుపోతూండాలి. అంతే. లేకుంటే దవక సాపత్రుతాంటుంది!

కమల యిప్పుడు అత్రివారింటికి కాపురం చేయటానికి వచ్చింది...
అత్రి రాజేశ్వరి, కమలను-కన్న కూతురిలా చూసుకుంటున్నది ... ఇంట్లో వాళ్ళంతా, కమల నావిధంగానే మాస్తున్నారు.
కమల - అందరితోనూ యెంతో హితవుగా వుంటూ అందరి అభిమానం పొందుతూన్నది. కమల మామగారు సహితం “కమల మన అదృష్టంకొద్దీ మన యింటి కోసం గాలి బిగించింది - ” అని సంతోషిస్తున్నాడు.

సంజీవరావుమాత్రం - భార్యమెవల అనురాగం ప్రదర్శిస్తున్నా, అప్పుడప్పుడు కోపంతో ఆమెను బాస పెడుతున్నాడు.
ఏమయినా కమలమాత్రం అత్రింటి వున్నా - ఒక్కొక్క అభిప్రాయంలో ఉండి పోయింది. తన భర్తకు - కోపం - తిక్క యెక్కువ అది అంతకంతకు వృద్ధి అవుతోంది. తాను ఆ కోపానికి ... తిక్కకు - వశం అయిపోతోంది ... దవకలు సాపత్రుతున్నాయే! భర్త తిక్క - కోపం యేదిగా హితమో ఆమె కర్ణం కావటం లేదు “అవి పోగొట్టడమేమిటి?”

కమల అలోచిస్తూండగానే కోపం గడుస్తున్నాయే ... కమలననుసర్య సమస్యగానే వుండిపోతూంది...

రాజేశ్వరి కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకొనేది. “అంతా వాఖర్యం బంగారం అంటిపెట్ట చెబ్బలతో నలిగిపోతూంది. వాడికి చేతు లేనా వస్తున్నాయో కొట్టాలికి. వెధవకోపం వాడూను ఆకోపం యెప్పటికీ పోతుందో యేమో” అనుకునేది...

అందరి అనురాగంతో బాటు - ఆ చెబ్బల

అనురాగంతో కమల పొందుకుంటూ కోపాలు పోగొట్టుకున్నాయే...

* * *
కమల పుట్టింటికి వచ్చింది ... ఇంట్లో వాళ్ళంతా కమలను కొత్తగా చూశారు:

“ఇప్పుడయినా మీ ఆయనకు కోపం తగిందా?” - అని నవ్వుతూ అడిగింది తల్లి! “కోపం తగిలే - అక్కయ్య ఆలా యెందుకు చిక్కిపోతుందన్నది?” - అన్నాడు కమల తమ్ముడు.

కమల సిగ్గుతో తల దించుకొంది!

“బావకోపం - తిక్క తగ్గడానికీ యేమైనా మంగు దొరికితే బాగుండును” అన్నాడు కమల చిన్న తమ్ముడు!

“అవును” - అని కమలతల్లి అంటూంటే - అంతా ఒక్కమారుగా నవ్వారు. కమల సిగ్గుతో తల వంచుకొంది

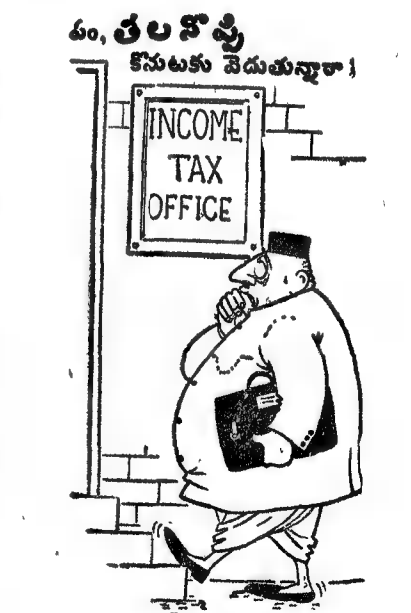
* * *
ఒకదినం - సాయంత్రం -
కమలను మాడటానికి ప్రక్క పిథిలో వుంటున్న ప్లీడరు గారోపలు యిందిర వచ్చింది.

ఇందిరను, కమల తల్లి పరిచయం చేసింది: “ఈగిడిది మీ అత్రివారివూలే...! అన్నట్లు...మిత్రమనా - ఈమె కలసి దినువు కొన్నారబ” అని...

ఇందిర నవ్వింది.

కమల - సిగ్గుతో ఇందిరవయపు చూసింది.

కమలతల్లి యేదో పని మీద వంట యింట్లో వెళ్ళిపోయింది ... కొత్తగా వది

సారిడన్
నొప్పిని పోగొట్టుకు
ఒక చిట్ట 2 అణాలు

చయులైన యిద్దరు స్నేహితురాండ్రూ అనేక విషయాలు మాట్లాడుకొన్నారు. ఆ మాటలనందిద్దరంజో ఇందిర నవ్వుతూ: “ఏమండీ? మీ ఆయనకోపం యేలాగుంది?” అని అడిగింది.

కమల చెప్పలేక వెలవెలబోయింది: ఇందిర నవ్వుతూ! “మీగు చెప్పక పోయినా... నాకంతా తెలుసండీ... మేం ఒకచూరివాళ్ళం. మీ ఆయనకు పెద్దగా కోపం అని - తా బట్టిన కుండటికి మాడే కాళ్ళని మీరు భయపడతారుగానీ నిజంగా ఆయన పిరికిమనిషి! - ఆయనదంతా మేక పోతుగాంభీర్యం...”

కమల తెల్లబోయి చూసింది. “మీ మాటలు నా కర్ణంకొవటంలేదు” - అంది.

ఇందిర నవ్వుతూ చెప్పసాగింది: “నా మాటలు మీకర్థంకాకపోయినా - నేచదువు కొనేరోజుల్లో జరిగిన కథ వింటే - మీకంతా అర్థం అవుతుంది: -

మీ ఆయనతో బాటు సరళ అనే అమ్మాయి చదువుకుంటూండేది; ఆమె అందగత్తె అనటంవల్లా, భాగ్యవంతుల పిల్ల అనటం వల్లా, చదువు సంస్కృతాదితరగతికి ముందుగా వుండటంవల్లా - తరగతిలో అందరినీ ఆకర్షించేది. కొత్తగాతయైన ఫాషన్లమీనా వుంటే - అవి ఆమెదగ్గరే ప్రారంభమవుతూండేవి.

అమ్మాయంటే తరగతిలో మొగిసిల్ల అందరికీ వేళాకోళంగా వుండేది. అందరూ తిలో కొత్తపేరుపెట్టి - ఆమెను నోట్లో పేసుకుంటూండేవారు.. నలుగురితోబాటు నారాయణా అన్నట్లు మీవారుగూడా ఆ అమ్మాయికి ఒక పేరు పెట్టారు! ఆ పేరు ఆకర్షణీయంగా వుండటంవల్ల - అందరి పిల్లలూ ఆపేరుతోనే సరళను పిలవసాగారు” - ఒకమారు ఆగి కమలవయపు చూసి నవ్వింది ఇందిర!

“ఆ అమ్మాయి హెడ్ మస్టారికి రిపోర్టు చేసిందా?” - అమాయకంగా అడిగింది కమల.

“సరళ అంత తెలివితక్కువది కాదు. మేమంతా రిపోర్టు చేయమన్నాం. కాని ఆమె: ‘ఇంత చిన్నవిషయం హెడ్ మాస్టరు దగ్గరకుండుమా... నేనే దాన్ని పరిష్కరిస్తాను’ - అంటూ మాతో చెప్పింది.

మర్నాడు - తరగతిలో సరళ యేకాంతంగా మీ

వారిని కలుసుకుని ‘మాతో మాట్లాడాలనుకొంటున్నాను’ అందటం

మీవారు ఉబ్బిపోయి ‘సరే’ - అన్నారట.

‘నాకు - పేరు పెట్టింది మీరేకదా?’ - నవ్వుతూ అడిగిందట సరళ.

‘ఆ నేనే’ - అన్నారట మీవారు.

‘చాలా బాగుంది కాదా?’ - అందిట సరళ.

‘ఆ... ఇంతకీ మీరు మాట్లాడుతున్నదేమిటి?’ - అని ప్రశ్నించారట మీవారు.

“ఏం వుందీరండీ... అంత చక్కటి నామం - నాకు యిచ్చిన మీకు కృతిజ్ఞత చెప్పకొని బహుమానం యివ్వాలనే తలంపు నాకు కలిగింది... ఆ బహుమానం అందరిలో యివ్వటంకంటే - మీకు - యేకాంతంగా యివ్వటం సబబుగాతోచటంవల్ల మిమ్మల్ని కలుసుకొన ప్రయత్నించాను. నేటికది సమకూడింది. ఇక మీ బహుమానం” - అంటూ సరళ -

ఒక వయపు మీవారు తెల్లబోతుండగా ‘ఇగుగో’ - అంటూ అయిదు వేళ్ళూ అంటేలా దవడమీద వాయిచిందట... ఈ సంగతి సరళ తర్వాత మాకు చెప్పింది” -

“తర్వాత” - అంది ఆరుర్థగా కమల.

“తర్వాత యింకేముంది? దవడవాయిచి సరళ వెళ్ళిపోయింది మీవారు వచ్చిన దవడ మూలకంగా వారం రోజులు బడికి రాలేదు. అంతే కాదు - ఆడపిల్లలంటే - ఆసక్తి చూపించే మీవారు గాని తరగతిలో వుండే యితర విద్యార్థులు గాని అప్పటి నుంచీ - మావయపు కన్నెత్తి మాస్తే వొట్టు. మమ్మల్ని గురించి - తిరిగి ఒక్క మాటయినా అన్నది లేదు. మీవారు అప్పటినుంచీ - యెక్కడయినా - మేం కనిపించినా - తలదించుకు నడిచేవారు. సరళ పేరు యెవరయినా చెబితే గజగజలాడిపోయేవారు; అంగువల్ల - నే చెప్పే దేమంటే - మీవారిది కచ్చితంగా మేకపోతుగాంభీర్యం..” అని నవ్వింది ఇందిర.

“అంతే నంటారా?” - అంది ఏమిటో ఆలోచిస్తూ కమల!

“అవునో కాదో యీమారు ప్రత్యక్షంగా - మీరే చూడండి. చీకటి పడుతూంది... వస్తాను” - అంటూ ఇందిర లేచింది:

“ఉండండి బాట్లు పెద్దాను” - అని, కమల బాట్లు పెట్టింది. తరవాతి భర్తను గురించి ఆలోచించసాగింది.

* * * కమల పుట్టింట వుండగానే భార్య కోసం సంజీవరావు వచ్చాడు. ఆ రాత్రి

కావాలని - కమల యేదో తప్పిదంచేసింది.

కోపం అప్పటికప్పుడే సంజీవరావులో ప్రవేశించింది... అతగాడు వళ్ళు తెలియని కోపంగా: “నీకేం బుద్ధితేదా?” అన్నాడు. “లేకేం” - అంది కమల కలుపుగా.

ఆ మాట - సంజీవరావుకు మరింత కోపాన్ని తెప్పించింది...

“ఉంటే యేమిటి?” - అంటూ కమలను కొట్టడంకోసం చేయత్తిబోయాడు సంజీవరావు.

కమల పుగ్రురాపం తాల్చింది: “కొట్టండి మీకు చేతనైన విద్య అది నొక్కటేగా. లోకువగా వున్నాను కనుక యింతకాలం - నన్ను బాదారు; నా ముఖాన్ని చిక్కతంగా చేసిపారేశారు. మీకు చెతనైంది కోపం తెప్పించుకోటం; లోకువగా వున్నవాళ్ళను చితిక బాదటం. మీరు నన్ను యెన్ని విధాలుగా బాధించినా - యెడ్పించినా సహించాను; సహిస్తున్నాను. మీ చెబుబతో నా వొళ్ళు కాయలు గాచిపోయింది. కానీ నేను కనుక మరోలా ప్రవర్తిస్తే? అదెంతసేపు! అంతెందుకా? నేనుమాత్రం తలవ్రుకుంటే మీ క్లాసుమేటు సరళ మాదిరిగా చేయలేనా?... ”

— ఈ విధంగా కమల మాట్లాడుతూంటే సంజీవరావు వెలవెల బోయాడు. సరళ పేరు వుచ్చరించటం తోటే, అతని వదనం వాడి పోయింది... చేతులు వణిక్కాయ్; కళ్ళు చమచ్చాయ్.

కమల యింకా యేమేమో అని “... ఉండండి. మీకు చెతనైంది అది ఒక్కటేగా” అని పుక్రకంతో అంటూంటే - సంజీవరావు గజగజ వణికిపోతూ, చమచ్చిన కళ్ళు తుడుచుకుంటూ -

“కమల! ఇంతవరకూ నీకు చాలా అన్యాయం చేశాను. నన్ను తుమించు... నా వొళ్ళు నాకు తెలియని పుక్రకపరిస్థితిలో నిన్ను కొట్టాను. నేటితో నాకు బుద్ధి తెలిసినచ్చింది. ఇక మరోవిధంగా మసలను” - అన్నాడు.

కన్నీటితో నిండిన కమలవదనం - కలకలలాడింది -

ఆమెను భర్త తుమించుచుని కోరినందుకు కాదు - ఆమె కిటుకు పారినందుకు. ★

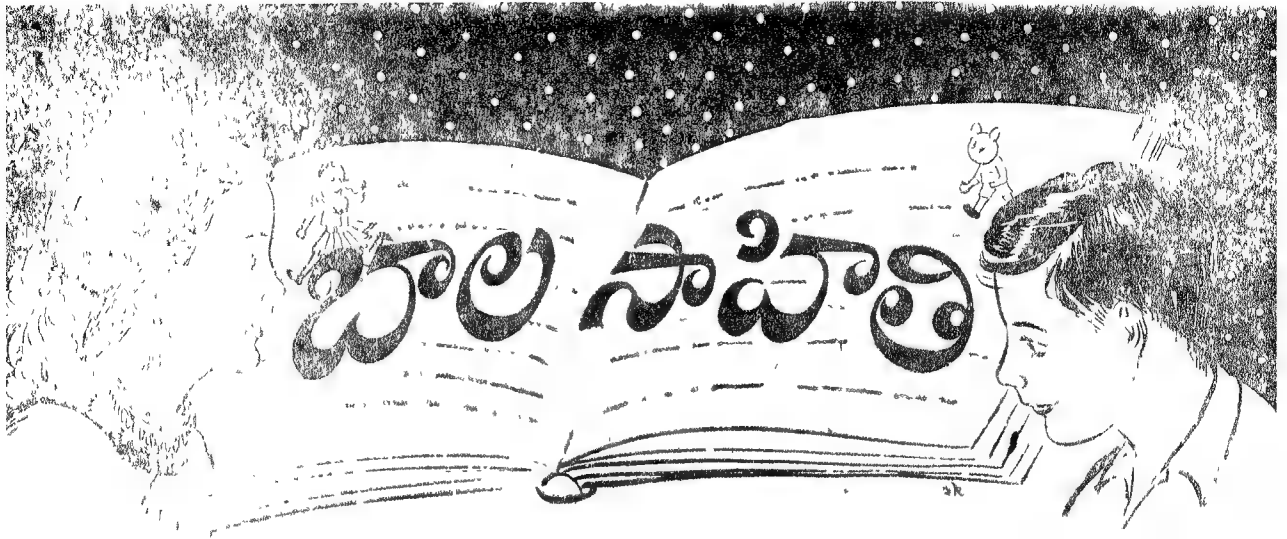
కౌంట్ ఆఫ్ మాంట్ క్రిస్టో

రెండు భాగములు ఒక్కొక్క భాగం రు. 3-8-0

ఆంధ్ర గ్రంథమాల, మద్రాసు-1

శ్రీ వత్స వారి శ్రీ కావే

దగ్గ, ఉబ్బసములకు దివ్యావగమము

దొంగ పాపాయి

అశని

పాపాయికి స్వర్గానికి
పరుగెత్తాలనిపిస్తే
చక్కనైన పిట్టలాగ
చుక్కలలో కెగురగలదు—

బంగారపు గనులూ—కడు
సింగారపు ముఛలూ, మన
పాపకు కల పెన్నెన్నో
పసిపాపల లోకంలో—

కాని.....

అమ్మ పెద్ద గుండెమీద
ఆనుకు నిదురించే—ఈ
హాయిని తానెట్లా—పా
పాయి విడిచిపెడుతుంది?

* * *
పెద్దపెద్ద విషయాలను
ఒద్దికతో చెప్పగలుగు
పద్ధతులన్నీ కూడా
పాపాయికి అవగతమే—

కాని.....

అమ్మ జలుగు పలుకుల్లో
అమ్మతాలను తాగాలని
దొంగపాప మాటలన్ని
నంగిగాను పలుకుతుంది

* * *

కాని.....

తల్లిప్రేమ ధనం—కో
కొల్లలు తన కనుక్కు
ఏమీ లేకుండా ఈ
భూమికి పాప దిగింది.

* * *
ఏద్యంటే పాపాయికి
ఏమాత్రం పనికిరాదు.
చిరునవ్వులై నవ్వాలని
చిరుపాపకు కడునరదా.

కాని.....

అలా గనక తను చేస్తే
అమ్మ వచ్చి ఎత్తుకోదు
అందుకనే దొంగపాప
అల్లరిగా ఏడుస్తుంది.

(రవీంద్రుని ఆధారంలో)

నక్క - ద్రాక్షపళ్లు

ఆ వనములో మనము
అడుగిడిన చాలును.
ద్రాక్షఫలములు కొన్ని
లక్ష లగుపించును.

ఎత్తయిన తీగెలకు
గుత్తులుగ కాయును.
ఉయ్యాల లూగి, నో
రూరించివేయును.

ఆకలితో నొక నక్క
ఆ యడవి కరిగెను.
స్వచ్ఛమగు ద్రాక్షఫల
గుచ్ఛముల గాంచెను.

చెట్టు చెట్టున కరిగి
లొట్టలది వేసెను.
చెట్టుచెట్టున కెగిరి
పటుకో జూచెను.

అందినట్లే అంది
అందకే పోయెను.
ఎంతసేపెగిరినా
ఎగురుచే మిగిలెను.

నక్క అపుడనుకొన్న
దొక్క ఊజమాత్రము!
“ఎంత ఎగిరిన అంద
వేమిటి చిత్రము?”

పట్టుదల మానుకొని
ఇట్టు లనుకొన్నది:
“అనవసర మీ ఫలము
లనిపించుచున్నది.

పండుద్రాక్షలు కావు,
వచ్చివని తోచును.
పుల్లగానుండు ఈ
పళ్లెట్లు తిందును?”

అని నక్క బింకమున
వెనుదిరిగి పోయెను.
కవియైన పికమొకటి
కాంచెనీ వింతను.

ద్రాక్షఫలములుమెక్కి
రసమెల్ల గ్రోలెను.
ఎలుగెత్తి యొకగీతి
నీరీతి పాడెను:

“అందినపుడు పచ్చిద్రాక్షలైనా తియ్యనివే!
అందనపుడు పండు ద్రాక్షలైనా పుల్లనివే!
అందరాని చందమామ కానపడగ నేలా!
అందరాని అంధాలను నిందింపగ నేలా!
కావ్యరసమువలెనే, ద్రాక్షాశ్రవణముకూడా
నేలవిడిచి వింగికగురు నేర్పరికేగాదా?”

ఈసవ్ కథలు: 4

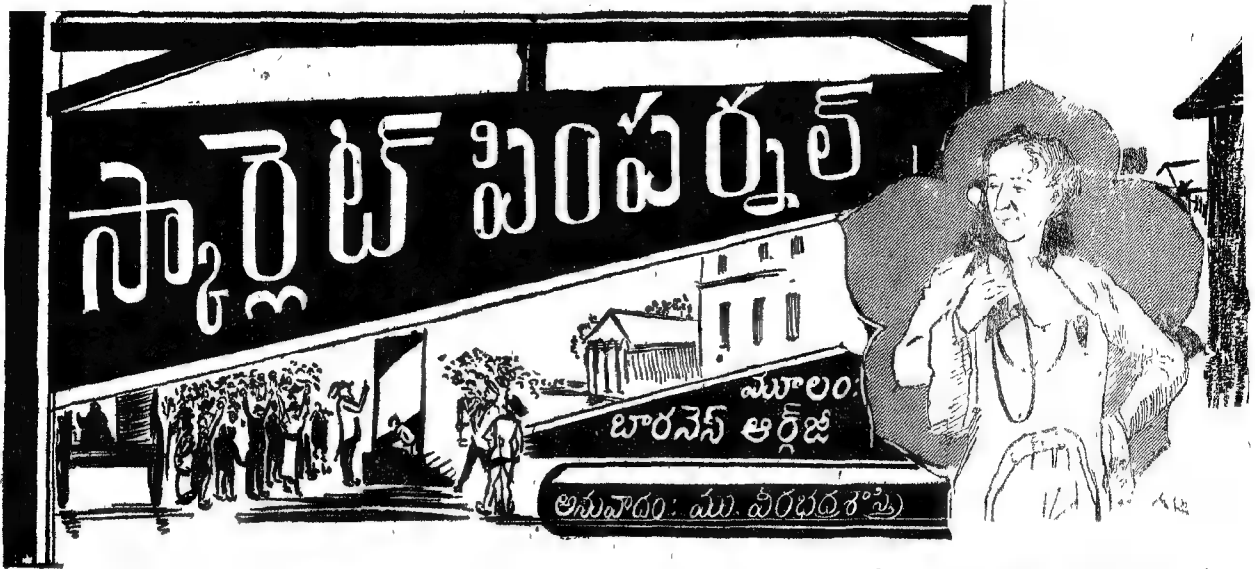
నందూరి రామమోహనరావు

నీతి

అందినపుడు పచ్చిద్రాక్ష
లై నా తియ్యనివే.

అందనపుడు వండుద్రాక్ష
లై నా పుల్లనివే.

9

విందుభోజనం ముగిసింది. “పెద్దవది! ఇంతబతుకు బలికి...” నర్ పెర్నీ మధ్యమధ్య అంటూవచ్చిన పొడిముక్కులు మహాపసందుగా ఉన్నాయి అనాడు. చుట్టూ చేరిన జనం అవి విని విరగబడి నవ్వారు. వేల్పు యువరాజయితే నవ్వి, నవ్వి, కొంతనేపటికి ఇక నవ్వలేక కళ్ళనీళ్ళపర్యంతమైనాడు.

“ఇక్కడ. ఉన్నాడిడుగో! అనుకొని” అన్న ఆ గేయం వల్లించటం ఎవ్వరూ ఆపలేదు. గ్లాసులు, ప్లేట్లు, మోగిస్తూ బుద్ధిమంతులు కొందరు తాళాలుకూడా వేసి హంగుచేశారు.

మార్గరెట్ బ్లాగోనీ హృదయంలో తుపానురేగు తున్నది. గడియారంముళ్ళను తోసుకుంటూ కాలం నిర్దాక్షిణ్యంగా పరిగెత్తుకుపోతున్నది. వన్నెండు గంటలు దాటినాయి.

అల్పదూని వంచించి ఆ కాగితంలో చూసిన మాటలు మళ్ళీ మళ్ళీ తలపునకు వస్తున్నాయి. ఆమె అదృష్టంకొద్దీ ఆ కాగితంలో సరిగా ఏముక్కులు అత్యవసరంగా తెలుసుకోవాలో ఆ ముక్కలే ఆమె కంటబడినాయి. తక్కినమాటలు నిష్పముట్టించటంవలన పొగచూరిపోయినాయి. “రేపు నే నే బయలుదేరు తున్నా.....నాతో మాట్లాడవలసిన దేమన్నా ఉంటే, సరిగ్గా ఒంటిగంటకు భోజనశాలలో ఉంటాను.” అవి ఆమెకు తెలిసినమాటలు.

ఒంటిగంట కావడానికి మరొకగంట వ్యవధి

ఉన్నది. ఈ అరగంటలో తన అదృష్టం, ఆర్మండ్ కు రాసేపెట్టి ఉన్నగీత బయటపడుతాయి. మార్గరెట్ ఏమిచేయాలో నిశ్చయించుకోలేకపోతున్నది. తన అన్నకోసం ఆ మహావ్యక్తిని బలిపెట్టటమా? లేదా తన ఆర్మండ్ ను చేతులారా చంపుకోవటమా?

తన రహస్యం బయటపడిపోయిన సంగతి ఆర్మండ్ కు తెలియదు. అనవసరంగా పోయి మృత్యు గహ్వరంలో చిక్కుకున్నాడు. తాను అతని ప్రాణాలు రక్షించగలడు. దేవుడు అందుకు తగిన వీలు కల్పించాడు. అయినప్పటికీ, అతనిని రక్షించకుండా ఊరుకోవటమా?

ఆర్మండ్ ఆమెకళ్ళముందు కనిపించి “ఏం మార్గరెట్? ముక్కు ముహూర్తం తెలియని ఎవడి ప్రాణాల కోసమో నన్ను చంపిస్తావా? ఇదేనా నీ సోదరప్రేమ?” అని అడుగుతున్నట్లు తోచింది.

షావలిన్ తనకోసం చూస్తూ ఉంటాడు. మాట్లాడటానికి తగిన అవకాశం ఎప్పుడు వస్తుందా, తాను వేసిన ఉచ్చులు ఎంతవరకు బిగిసినాయో అని చూడటానికి కనిపెట్టుకొని ఉంటాడు. గుంటనక్కలా కళ్లు వాడూ ఏమూలనో, దేనిచాటునో నిలబడి తనను పరీక్షిస్తూ ఉంటాడు అనుకున్నది మార్గరెట్. ముఖాముఖ షావలిన్ ను కలుసుకోవటానికి మార్గరెట్ సాహసం చెయ్యలేకపోతున్నది.

మార్గరెట్ చెయ్యవలసినపని విజయవంతంగా పూర్తిచేసిందని షావలిన్ ఎప్పుడో కనిపెట్టేశాడు. అతడు కనిపెట్టేశాడని, ఎప్పుడో సమయం చూసి వచ్చి,

తనకు ఎంత ఇష్టంలేకపోయినా ■ విషయం బయట పెట్టేస్తాడని మార్గరెట్ కనిపెట్టింది.

భోజనాల అనంతరం కొందరు పెద్దవారు ఇళ్లకు వెళ్లిపోయినారు. యువకులు, కుట్టకారువారు మాత్రం పోలేదు. పేకాటటజేవారు పేకాడుతుంటే, మరొక ప్రక్కన సంగీతం, డాన్సులు, సాగిస్తున్నారు.

మార్గరెట్ ఒక మంత్రివర్యుడితో కలిసి వరం డాలోకి వచ్చి అక్కడ కూలబడింది. ■ మంత్రివర్యుడు చాలా చాలా చెప్పకుపోతున్నాడు. మార్గరెట్ ఓపికగా వింటున్నట్లు కూర్చోన్నది. ఆమె చాలాశ్రద్ధగా వింటున్నదికదా అని అతడు మరింత ఉత్సాహంగా చెప్తున్నాడు. ఇంతలో షావలిన్ ప్రక్క కిటికీలోనుండి మార్గరెట్ కు దర్శనమిచ్చాడు.

“లార్డ్ ఫాంక్స్! ఒక్కచిన్న పనిచేసివెడతారా?” అని అడిగింది మార్గరెట్.

ఉత్సాహంగా తాను చెప్తున్నది ఆపి, మరింత ఉత్సాహంగా లార్డ్ ఫాంక్స్ “ఓ! తప్పకుండా. అంత కంటేనా?” అన్నాడు.

“నర్ పెర్సీ ఇంకా పేకాటదగ్గరనే ఉన్నట్లున్నారు. ఉంటే నాకు ఇంటికి పోవాలని ఉన్నదని చెప్తారా?”

ఇంతమంత్రివర్యుడు ఆమెకు వార్తాహరుడై చిత్తమంటూ వెళ్లిపోయినాడు. అతడు అటు వెళ్ళాడు. షావలిన్ ఇటు లోపలికి వచ్చాడు.

“నాకు చెప్పవలసినది ఏదో చాలా ఉన్నట్లున్నదే.” అన్నాడు.

“పెద్ద విశేషాలేమీలేవు. నర్ ఆండ్రూదగ్గర నేనొక కాగితం పట్టుకున్నాను. అతడాకాగితం తగలబెట్టబోతుండగా పది సెకండ్లపాటు చేజిక్కించుకున్నాను.”

“అందులో ఏముందో చూడటం పడిందా?” అన్నాడు షావలిన్ తాపీగా.

మార్గరెట్ ‘ఆ’ అని తల ఉపరిపై పడింది. “ఆ కాగితంలో కింద ఎట్టటిసత్యత్రంవంటి పువ్వుముద్ర వేసి ఉన్నది. నైనరెండంటే రెండువాక్యాలు మాత్రం చూశాను. తక్కినదంతా పొగమారిపోయింది.”

“ఏమిటి ఆ రెండు వాక్యాలు? చెప్పరాదూ!”

మార్గరెట్ కంఠం పూడుకొనిపోయింది. మాట పెరిగిపోలేదు. ఆ మాటలు షావలిన్ కు చెప్పటంఅంటే

ఇంగ్లాండుదేశ ప్రజలంతా ఆరాధిస్తున్న ■ వ్యక్తిజాట్లు ఈ కిరాతకుడిచేతికి చిక్కించటమే.

షావలిన్ ఎత్తిపొడుపుగా “మంచిదే. అదీ నీ అదృష్టమే. కాగితంఅంతా పొగమారిపోలేదు. ఇంకామీ ఆర్మండ్ కు ప్రాణాలు దక్కేయోగం ఉన్నట్లున్నది. ఊ! ఏమిటి ■ రెండు వాక్యాలు?” అన్నాడు.

మార్గరెట్ అతనిని చురచుర చూసింది. “రేపు నేనే బయలుదేరుతున్నా...అని ఒకటి, నాతో మాట్లాడవలసిన దేమన్నా ఉంటే, సరిగ్గా ఒంటిగంటకు భోజనశాలలో ఉంటాను. అని ఇంకొకటి.”

షావలిన్ తలఎత్తి గడియారంవంక చూశాడు. “ఓశ్! కావలసినంత వ్యవధి ఉన్నది.” అన్నాడు.

పాలిపోయిన ముఖంతో, భయభ్రాంతులతో, బిత్తరచూపులతో మార్గరెట్ అడిగింది.

“అయితే ఇప్పుడు నీవేమి చేస్తావు?” షావలిన్ వెంటనే బదులుచెప్పలేదు. ఆమె మళ్ళీ మళ్ళీ అడిగింది.

“ఇప్పుడు ఉన్న పళంగా చేసేదేమీలేదు. భోజనశాలలో ఒంటిగంటకు ఎవరు ఉంటారో చూస్తే, ఆ తరువాత దాన్ని బట్టి ఉంటుంది.”

“సార్గెట్ పింపర్నల్ ఉంటాడు. కాని నీవు అతనిని ఎరగవుకదా!”

“ఒకవేళ ఆండ్రూ ముందుగా హెచ్చరించి ఉంటే.”

“హెచ్చరించలేదు. నాకు తెలుసు. నేను ప్రతిక్షణం కనిబెట్టుతూనేఉన్నాను. భోజనాలు అయినతరువాత నేను ఇటు వచ్చేముందు లేడిపోర్టేర్స్ అతనితో సుజేన్ గురించి సంభాషణ మొదలుపెట్టింది. కనీసం ఇంకో గంటదాకా వదలదు. ఇప్పుడు ఐదునిమిషాలు తక్కువగా ఒకటి అయింది.”

షావలిన్ వెళ్లి పోవటానికి బయలుదేరాడు. వాకిటికి కట్టిఉన్న తెర తొలగించి, దూరంగా అవతల మాట్లాడుతున్న లేడిపోర్టేర్స్ ను నర్ ఆండ్రూను చూపించాడు. “చూశావా మార్గరెట్ సెంట్ బస్ట్ ఇన్నాళ్ళనుండి ఎవరి దివ్యముఖారవిందసందర్శనం కోసం ఎదురుచూస్తున్నానో ఆ మహాత్ముడు ఇప్పటికి ప్రత్యక్షం కాబోతున్నాడు. వస్తాను.” అంటూ చిరునవ్వు నవ్వాడు.

మార్గరెట్ కు ఒక చిన్న సందేహం వచ్చింది.

స్కాట్ల వింవర్నల్

“ఒకశేళ్ల అక్కడ, ఒక్కరుకాకుండా ఎక్కువమంది ఉంటారనుకో.” అన్నది.

“ఉండని! ఉంటుమాత్రం వీరి? గడియారం నరిగ్గా ఒకగంట కొట్టినప్పుడు ఆ భోజనశాలలో ఎంత మంది ఉంటారో అంతమందినీ, నా అనుచరులు పెంబు జిస్తారు. ఇందులో రేపు ఒక్కరో, ఇద్దరో, కాకపోతే ముగ్గురో బయలుదేరుతారు ప్రాస్తుకు. అందుతో ఒకడు సింపర్నల్ అన్నమాటే గదా!”

“ఊ! అయితే.”

“ఇంకా చెప్పేటందుకు వీరుంది?”

“నేనుకూడా రేపే ప్రాస్తుకు బయలుదేరు

తున్నాను. ఊవరుతో ఉండగా నర్ ఆంధ్రూవద్ద మేము వట్టుకున్న కాగితాలలో ఒక హోటలుమేరు ఉన్నది హోటలు గ్రిడ్. నముద్రతీరాన ఎక్కడో ఒక-హోట కలేకు కొంచెందూరంలో ‘స్టాంపార్డ్ శిథిలకుటీరం’ అని ఒకటి ఉన్నదిట. అది ఎక్కడో వెళ్ళి వెతకాలి. ఆ హోటలుమాత్రమే నాకు తెలుసు. ఇదిగో ఈ హోట్లో ఎక్కడో ఆ ఇంగ్లీషుడింభకుడు ఉంటాడు. పారిపోదలచిన నశ్యానులంతా ఆ శిథిలకుటీరం దగ్గరకు వస్తారుట. రేపుప్రాస్తున కలే బయలుదేరే ఆ మహర్షులలో ఎవడు ఈ శిథిలకుటీరంవైపుకు వస్తాడో అతడు సింపర్నల్. ఏడాదినుంచి నా ఎముకలు కొరుకు

కుటుంబానికి అనుకూలమైన ప్యాకెట్లో నున్న

అనాసిన్

కొనండి.

జ్ఞాతి వర్షాయము 32 మాత్రం ‘అనాసిన్’ ప్యాకెట్ కొనుటవల్ల మీరు 4 అణాలను అదా చేసుకొనెదరు. ఈ ప్యాకెట్, ఎల్లప్పుడు చేతిలో ఏదైనా ‘అనాసిన్’ను ఉంచుకొనగోరు వీటుందిమల కొరకు ప్రత్యేకంగా ఉద్దేశించబడినది. ఎందుకంటే ఇది బాధనుండి శీఘ్రవిముక్తికి 4 మందులను కలిగియున్నది.

- 1 కీన్సెన్: అధికశక్తి నిచ్చు బొవడమని మరియు జ్వరవివారణ యని ప్రఖ్యాతి గాంచిన బొవడవమ్మేకనం. జ్వరాన్ని తగ్గించడంలో సాటిలేనిది.
- 2 కపిన్: వింపీనానికి మరియు దిక్కిపోయివందులకు వగిన బొవడమని విరివిగా వాడబడుచున్నది.
- 3 పినాసిన్: తీవ్రమైన బాధా వివారణ మరియు జ్వర వివారణ యని ఖ్యాతి చెందినది.
- 4 అసిపైర్: సారినిలిక్ ఆసిడ్ - ఇది తంపొప్పి, మరియు అలాటి వివిధ బాధలను పోగొట్టుటకు ఉపయోగపడుచున్నది.

‘అనాసిన్’ రోవి యీ నాలుగు మందులు. బాధ, తంపొప్పి, జలుబులు, వమ్మ నొప్పి, మరియు కండరాల నొప్పలనుండి శీఘ్రంగా మరక్షితమైన మరియు చూరియైన విముక్తిని కలిగించుటకు నరముల ముఖ్య ప్లావములందు తీవ్రమైన మిశ్రమ చర్యను జరుపును.

‘అనాసిన్’ 2 మాత్రం ప్యాకెట్లో కూడ కొరకును.

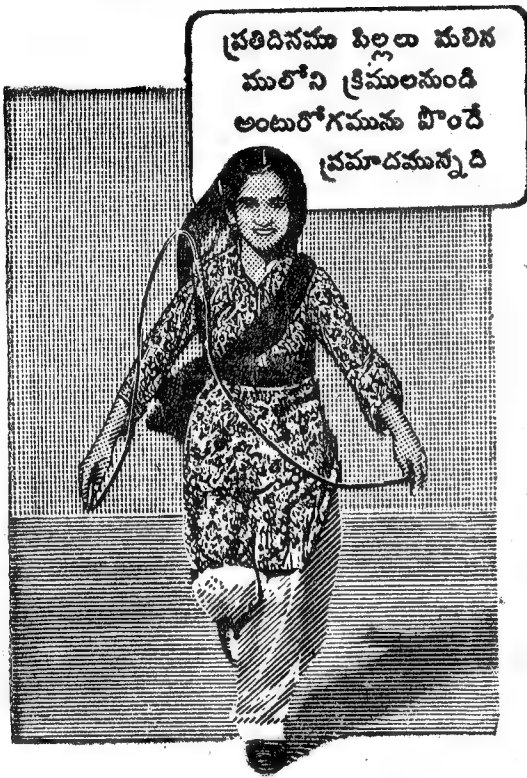
ఎల్లప్పుడును **అనాసిన్** బళ్ళల కావలెననికోరండి

A. 42

తున్నాడు. ఇంతకుండి విల్ల వస్తునికులను వీడిన
స్తున్నాడు. నా వంటివాడికికూడా దొరకకుండా తప్పిం
చుకుంటున్న ఆ భునుడు అక్కడ మన చేతిలో చిక్కు
తాడు. అంతే."

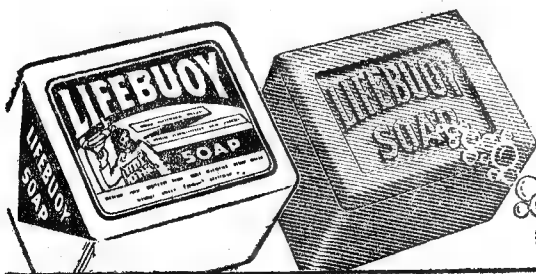
"మరి అర్పండ్ మాట వినండి?"

"కూడు మార్గంలే. నేను ఎప్పుడయినా అన్న
మాట తప్పినా? నేను, పింపర్నల్ ఎప్పుడు ప్రాన్స్
జయలు దేరుతామో, అప్పుడు మీ అన్నయ్యి ప్రాసిన
ఆ ఉత్తరం నీ చేతికి వుండును. అక్కడ పింపర్నల్
నా సంకల్పంలో వణకేళ్ళకు, మీ అర్పండ్ ఇక్కడ

లైఫ్ బాయ్
సబ్బు

ప్రతిదిన మరియుములోని క్రిముల
నుండి మిమ్ములను కాపాడును.

ఇండియాలో తయారుచేయబడినది

L. 252-X52 TL

స్కర్ల ట్ వింపు రత్

■ కళ్లముందు ఉంటాడు. నరేనా?"

విస్మయంగావారి మర్యాదచూపిస్తూ ఇంకొక్కసారి గడియారంవంకచూసి, షావలిన్ నిష్క్రమించాడు. మార్గరెట్ భారంగా నిట్టూర్చి అక్కడ ఉన్న ఒక సోఫాలో వెనుకకు చేరిగిలబడి కళ్లు మూసుకున్నది.

షావలిన్ విల్లిలాగా అడుగులు వేసుకుంటూ మెట్లుదిగి క్రిందికి వెళ్లాడు. గదులు హాలుదాటిపోయి భోజనశాల చేరుకున్నాడు. భోజనశాల గలభాగాండి, చిన్న పోతున్నది. అడ్డదిడ్డంగా పడిఉన్న కుర్చీలు, టేబిల్ మీద తళతళ మెరుస్తున్న గ్లాసులు, గ్లాసులలో పెరితి పెరితిగా ద్రాక్షసారా, కబుర్లు చెప్పుకుంటూ అతిథులు దగ్గరకు ఉచ్చుకున్న కుర్చీలు జతలు జతలుగా, ఒక్కొక్కచోట మూడునాలుగుగా ఉన్నాయి. కొవ్వవత్తులు మనక మనక వెలుగునిస్తూ నిద్రవస్తున్న వాని ముఖంలా ఉన్నాయి.

షావలిన్ గడ్డం అరచేతితో రుద్దుకుంటూ, ఆ దృశ్యంచూసి నవ్వుకున్నాడు. భోజనశాలఅంతా నిశ్శబ్దంగానే ఉన్నది కాని దూరంగా ఉన్న గదులనుండి నవ్వులు, కేరింథలు వాద్యనంగీతం, ఒకే హోరులాగా వినిపిస్తున్నాయి.

ఇకమీదట ఏమిచేయాలి అనే కర్తవ్యవిచారణలో పడ్డాడు షావలిన్. ఈ పింపర్నల్ ఎవరు? ఎలా ఉంటాడు? అతని తత్వమేమిటో, అతనికి ఉన్న శక్తులెటువంటివో ఎవ్వరికీ అంతుపట్టలేదు. అత డెవ్వరో తెలియకపోవటంచేత ఊరుకున్నారేగాని లేకపోతే ఇంగ్లీషువారంతా అతనిని నెత్తిన ఎక్కించుకొని ఊరేగేవారు. ఎంతమాత్రం నండేహంలేదు.

పింపర్నల్ పేరు తలచుకొని ప్రాన్స్ ప్రజలు జలదరించిపోతున్నారంటే, అందులో ఆశ్చర్యం ఏముంది? షావలిన్ వంటి గుండెలుతిసిన బంటు, అంతటి తెలివిగలవాడు, ఆ ఒంటరిచోట నిలబడి పింపర్నల్ ఎటునుండి వచ్చి ప్రవేశిస్తాడో, ఏ విధంగా అక్కడ ప్రత్యక్షమౌతాడో అనుకొని ఒకసారి చుట్టూ కలయజూచి, నిలువునా వణికిపోయినాడు. భూమిలోనుండి పుట్టుకువస్తాడో, మబ్బులోనుండి ఊడిపడతాడో, అన్నట్లు క్రిందావైనా చూశాడు. వెన్నులోనుండి అదురుపుట్టుకు వచ్చింది.

అయితే షావలిన్ తాను అనుకున్నది అను

కున్నట్లు నలక్షణంగా జరిగిపోతున్నందుకు సంతోషించాడు. బహుశా నర్ ఆండ్రాకాని, మరొకరుగాని అతనిని హెచ్చరించిఉండరు. మార్గరెట్ బ్లాకేని తనకు మోసంచేసి ఉండటానికి వీలులేదు. మోసమే చేసి ఉంటుందా? ఈ ఆలోచనతో అతని చూపులు తీక్షణములయినాయి. ఆక్షణాన మార్గరెట్ అతనినిచూసిఉంటే, గిలగిల కొట్టుకొని అక్కడే చచ్చిపడిఉండేది. శతవిధాల ఆమె మోసంచెయ్యదు. చేసిఉంటుందా! ఆర్మండ్ ను నిర్దాక్షిణ్యంగా ఉరితీయటమే! అనుకున్నాడు షావలిన్.

అదృష్టవశాత్తు భోజనశాలలో ఎవ్వరూ లేరు. అందువలన షావలిన్ పని మరింత తేలిక అయింది. ఇక పింపర్నల్ వస్తాడు వస్తాడు అనుకుంటూ సంబరంగా చుట్టూచూశాడు షావలిన్.

ఇంతలో షావలిన్ కు ఎవరో దగ్గరలో ఉండి ఉచ్చాన్న నిశ్వాసాలు తీస్తున్నట్లు వినిపించింది. ఎవరో లార్డ్ గ్రెన్విల్ అతిథులు మస్తుగా ఎక్కించిఉంటారు. భోజనశాలలోనుండి బయటికి పోయేవాటి ఓపికకూడా లేక ఇక్కడే నిద్రకుపడిఉంటారు అని షావలిన్ తలపోసి నవ్వుకున్నాడు. పరిశీలనగా ఎవరూ నిద్రపోతున్నది అని వెతికాడు.

అక్కడే ఒకమూల ఒక సోఫాఉన్నది. ఆమూల ఎక్కువగా వెల్తురు లేదు. ఆ సోఫామీద నోరుతెరుచుకొని, కళ్లుమూసుకొని నిద్రాసాఖ్యం పొందుతూ, వెల్లకిలా పడుకున్నాడు "యూరప్ లో కెల్లా తెలివిగలదై"న మార్గరెట్ సెంట్ జస్ట్ భర్త - లండన్ మందమతి.

హాయిగా తిని, చీకు చింతా లేకుండా మైమరచి నిద్రపోతున్న భారీమనిషిని చూస్తూఉండగా షావలిన్ కు అసూయకలిగింది. ఎవరో కొద్దిమందిగాని అలా జీవితం గడపలేరు అనుకున్నాడు. వళ్ళుమరిచి నిద్రపోతున్న అతనివలన తన ప్రయత్నాలకు ఎటువంటి ఆటంకమూఉండదని మనస్సు సరిపెట్టుకుంటూ షావలిన్ అక్కడ ఉన్న మరొక సోఫామీద కూలబడ్డాడు. చేతులు నలుపుకుంటూ వెల్లకిలా పండుకొని ఆలోచనలలో పడ్డాడు. పింపర్నల్ కోసం కనిపెట్టుకుని కూర్చున్న అతనికి నిద్రాదేవి ముందు స్వాగతమిచ్చింది. మరి కొన్నిక్షణాలలో హాయిగా గురకపెడుతూ, నిద్రపోతూ షావలిన్ పింపర్నల్ కోసం కనిపెట్టుకొని ఉన్నాడు!

మార్గరెట్ ఒంటరిగా కూర్చుని "పావలిన్ బహుశా ఈసాటికి భోజనశాలకు చేరిఉంటాడు. ఇదుగో ఒకటి కాబోతున్నది. ఈసాటికి పింపర్నల్ అతనికి కనిపించిఉంటాడు. ఇంతకీ అక్కడ ఎంతమంది ఉన్నారో!" అనుకోసాగింది. తానుకూడా వెళ్ళి చూడాలనుకున్నది. కాని ముఖించెల్లలేదు. కదలకుండా, మెదలకుండా అక్కడే కూర్చున్నది. కుంజరయూథులు దోమ కుత్తుక జొచ్చెన్ అన్నట్లు స్కార్లెట్ పింపర్నల్ అతని అనుచరులు పావలిన్ చేతుల్లోకి చిక్కిపోవటమూ అని బాధపడింది.

ఇంతలో లార్డ్ ఫాంకర్ట్ తిరిగివచ్చాడు. "క్షమించాలి మార్గరెట్! చాలా ఆలస్యమైంది. ఎక్కడ వెతికినా మీ ఆయన కనిపించనిదే!"

పెర్సీని వెతికి రమ్మని లార్డ్ ఫాంకర్ట్ ను పంపించిన సంగతే మరిచిపోయింది మార్గరెట్.

"ఎలాగైతేనేం చివరికి పట్టుకున్నాను. చెప్పాను నీవు చెప్పినమాట-బండి సిద్ధం చేయిస్తానన్నాడు." అని చెప్పాడు ఫాంకర్ట్.

"ఒహో! చెప్పారా? సరేలేండి." అన్నది మార్గరెట్ పరధ్యానంగా.

"మీ ఆయన ఎక్కడ ఉన్నాడో తెలుసా? భోజనశాలలో పడుకొని చక్కగా నిద్రపోతున్నాడు. ఒకపట్టున లేవలేదు."

పావలిన్ చూసివచ్చి ఎవరు కనిపించారో ఏమిటో చెప్పలేదేమిటా? అని ఆలోచిస్తున్న మార్గరెట్ అతడు చెప్పినమాటలు సరిగా మనసుకు ఎక్కించుకోలేదు.

"సరేగాని, సర్ పెర్సీకాక ఇంకా ఎవరన్నా ఉన్నారా అక్కడ?" అని అడిగింది మార్గరెట్ పావ

లిన్ వ్యక్తాంతం తెలుసుకుందామన్న కుతూహలంకాదీ.

"ఫ్రెంచి రాయబారి లేడూ పావలిన్! అతడు ఇంకోసోఫాలో పడి నిద్రపోతున్నాడు."

"అప్పుడు మైమెంతుంది?"

"ఒకటి అయిదో, వదో అయింది వీం?"

"అబ్బే ఏమీ లేదు."

మార్గరెట్ కు ఆలోచన తెగలేదు. తను చెయ్యవలసిన పనిచేసింది. పావలిన్ కు పింపర్నల్ దొరికినట్లా లేదా? లేకపోతే, ఇంతకష్టపడి ఆర్మండునుదక్కించుకోలేకపోవటమే కదా!

మార్గరెట్ సరిగా మాట్లాడనందుకు లార్డ్ ఫాంకర్ట్ కు చిరాకువేసింది. "బండి సిద్ధంగా ఉన్నదేమో చూచివస్తాన"ని వెళ్లిపోయినాడు.

ఫాంకర్ట్ వెళ్లిపోయిన తరువాత పావలిన్ వచ్చి పర్యవసానమేమైందో చెప్తాడని మార్గరెట్ ఆశించింది కాని ఎంతసేపటికీ పావలిన్ అంతుపోతు లేడు.

ఈసారి లార్డ్ గ్రెన్విల్ స్వయంగా వచ్చి బండి సిద్ధంగా ఉన్నదని చెప్పాడు. మార్గరెట్ సెలవుతీసికొని బండిదగ్గరకు బయలుదేరింది. ఆమె వెళ్లిపోతున్నదని తెలిసి చాలామంది దగ్గరకు వచ్చారు. వచ్చినవారందరివద్ద సెలవుతీసుకుంటూ ఉండగా, ఆమెకు పావలిన్ కనిపించాడు.

పావలిన్ ముఖభంగిమను బట్టి ఏం జరిగిందో కనిపెట్టాలని మార్గరెట్ ప్రయత్నంచేసింది. సమస్య తేలితేలని స్థితిలో ఏమీ పాలుపోకుండా ఉన్నట్లు కనిపించాడు పావలిన్.

మార్గరెట్ అదుర్దాగా పావలిన్ ను దగ్గరకు పిలిచింది. "ఏమైంది పావలిన్?" అని అడిగింది.

పావలిన్ వ్యంగ్యంగా కసిగా ఇకిలించాడు. "ఏమైందా? ఏమీ కావాలో అదే అయింది." అన్నాడు. (ఇంకావుంది)

వి చి త్ర వ్యక్తి

మూలం: మార్క్ ట్వేన్

అనువాదం: నందూరి రామమోహనరావు

వెల రూ. 1-8-0

పోస్టు ఖర్చులు ప్రత్యేకం

ఆంధ్ర గ్రంథమాల,

మద్రాసు-1.

రాజూ - పేద

మూలం:

మార్క్ ట్వేన్

అనువాదం:

నందూరి రామమోహనరావు

వెల 2-0-0

ఆంధ్ర గ్రంథమాల, మద్రాసు.

గరిమ్యై వెంకట సీతారాం

వేదము ఏకమై యున్నది. అని అట్లు వర్ణన అన్నది. ఇది వ్రాసినది.
అన్నింటి నొక్కట ముద్దు కుక్కిరించి. ఎంత
అన్నది తిలకంకూడా చేత కాదు? ఏడెళ్ళపై ఏడుపు వచ్చినంత లెక్క

ఎంతటి అంటే క్లాసులో ఏనాడు
 లెక్క తప్పు చేస్తే మేష్టారు
 అన్నాడు:

‘ఓరి వేధవా ఏదొచ్చిందేంటా
అన్నరు. ఏడు వచ్చినవాళ్ళ పని
ఏడుపేనురా’ అని అంటూ ఒకటి
చరిచేడు. నిజంగా ఏడుపు వచ్చింది.
గట్టిగా ఏడ్చేశాను ఆవేళ.

ఇవాళ అమ్మ అనేవరకు కూడ
నాకు తెలీదు నాకు ఏడేళ్లు వచ్చి
నట్టి.

అందుకే క్షామోసు రోజూ నా
 పని పడుపే అవుతున్నది.

బడికి వెళ్ళకపోతే నాన్న
కొట్టాడు. బడికి వెళ్ళితే మేష్టారు
చావకొడతాడు.

అన్నం తినకపోతే అమ్మ బాడే
స్తుంది. అన్నం తింటూంటే 'వెధవ
తల్లెడు తింటాడు. ఆ ధ్యానం చదు
వలో వుంటే బాగుండును' అని
అమ్మా నాన్నా చూడకుండా
అన్న తనవంతు మొట్టికాయలు
ఇస్తాడు.

ఇట్టి బట్టలు తొడుక్కొంటే
'అన్ని బట్టలూ ఒక్కసారే వాడే
స్తున్నాడు. చాకలి మల్లా ఎన్నో
కొన్నాడో' అని అక్కగారి సాధింపు.

పాత బట్టలే తిరిగి వేసుకొంటే
 'ఏమీటా గుడ్డలు కంపు కొడుతు
 న్నాయి. కంపు పెథవా ఫో గుడ్డలు
 మార్చుకో' అంటుంది అమ్మ.

ఎలా చావడం?

“ఏదీ, ఇంకోముద్దుపెట్టు”

వీసన్ నూడియో—వీలూరు.

“ఏదీ, ఇంకో గుక్కపట్టు”

ఫోటో : పి. హనుమంతరావు - ఈమని.

ఏదైనా ఉత్తే తప్పు - చెయ్యక పోతే తప్పు.

ఇంటిల్లిపాది ఎవరు వంతు ప్రకారం వాళ్ళు ఒకరు చూడకుండా ఇంకొకరు బాచేస్తుంటారు రోజూ.

ఏజేళ్ళు ఒచ్చేయి అని చెప్పింది అమ్మ. అందుకే కామోసు యీ ఏమ అంతా ఏడుపే అవుతున్నది నాకు.

వేసంగి శౌవలొచ్చేయి. అమ్మా నాన్న ఎక్కడికో ఊరు వెళ్ళడానికి సెట్టే బేడా నర్దుతున్నారు.

ఎక్కడికో నాకు తెలీదు. నన్ను తీసుకెడతారో లేదో కూడ తెలీదు.

అక్కడికి అడిగేను అమ్మని. వినిపించుకోలేదు. సాయంత్రం జబ్బా వొచ్చేక నన్ను కూడ ఎక్కించేరు జబ్బా-లో. బహుశా అమ్మని నాన్నని విడిచివుండలేనని కామోసు. విడిచి వుంటే నా కంఠో బాగుంటుంది.

మామయ్యగారి ఊరు చేరేం. మధ్యాహ్నం 12 గంటలు అయింది. ఎండ పేల్చేస్తోంది. అమ్మ నాకు అన్నం పెట్టించి, నేను తిన్నాక ‘వెళ్లి నాన్న ఎక్క-లో పడుక్కో. ఎండలో తిరక్కుండా’ అని అంది.

ఇంటివద్ద ఎవ్వరూ నేను మధ్యాహ్నం పడుకొని ఎరగను.

అయినా యిప్పుడు పడుకోక తప్పింది కాదు. పడుకొన్నాను. కాని నిద్రపట్టలేదు.

ఇంతలో వంటింట్లో ఆ యింటి వాళ్ళ నాన్న అంటే మా మామయ్య

‘చీనూ చీనూ’ అని పిలిచేడు.

చీను వొచ్చినట్టుగా ఉంది.

‘ఎక్కడికి పోయేవురా.....నీ కోసం కనిపెట్టుకొని కూర్చొన్నాం. దా అమ్మా దా. అన్న ఏడి ఎక్కడి కెళ్లేడు’ అని మామ అంటున్నాడు. కాని చీనేమీ మాట్లాడలేను.

ఆ చీను అన్నవాడు వాళ్ళ చిన్న పిల్లాడులాగున్నాడు. ఏడి

★ పిల్లలు పిల్ల పిల్లలా ★

కన్న పెద్దవాడొకడు వీళ్ళన్న ఒకడు ఉన్నట్టుగ ఉంది. వాడింకా భోజనానికి రాలేదు.

‘మా నాయనవు కదూ పప్పు అన్నం తినయ్యాలి గబగబ. తరు వార పెరుగు పేసుకుందువుగాని.’

‘చీను తినడం ఆరంభించేడు కామోను పై కేమీ మాటా మంటి లేదు.’

ఇంకా మామత్వం చెప్పుకు బోతున్నాడు.

‘బొద్దున్న కూడ పాలు తాగ లేదు. ఇలా తినకుండా తిరుగుతే ఎలా చెప్ప. అందరిళ్ళలోను ఏవో తింటుంటావు. అన్నం నయించ మంటే ఎలా నయిస్తుంది.’

తాగానే వుంది. ఈ చీనుకి వాళ్ళన్నకి ఉడయం పాలు కూడ యిస్తున్నారన్నమాట. భేష్ వీళ్ల కనే తాగుం దనిపించింది నాకు.

‘ఒసేయ్, వాడుకూడ వచ్చేడే. కాడికి వేరే ఇంకో కంచంలో వడ్డించు. ఇదేమిటా అంతా కొత్త

మొఖాల్లాగున్నాయి అని చూస్తూ న్నావా? వాళ్లు మనవాళ్లేనురా.’

‘ఏంరా నానీ! అన్నం తినకుండా ఎక్కడరా తిరుగుతున్నావు ఎండలో? అని అడిగింది వాళ్లమ్మ.

నాని సమాధానం చెప్పలేదు. ఏం చెప్తాడు? బడి విడిచిపెట్టేక వీళ్లిద్దరు కలిసి ఎక్కడో గోరేబిళ్ళ ఆడుకోడానికి పోయిఉంటారు.

చీనుని, వాళ్ళన్న నానిని చూడాలని నాకు బుద్ధి పుట్టింది. కాని పడుకొన్నాను. లేస్తే అమ్మ ఏమంటుందో?

పిల్లల పనే బాగుంది. వాళ్ళ అమ్మా నాన్న వాళ్ళనేమీ కోప్ప డరు. వాళ్ళు ఎక్కడెక్కడో తిరు గుతుంటారు. ఎవ్వో వో వచ్చి భోంచేస్తారు. వాళ్లు ఒచ్చేవరకు వాళ్ళమ్మ కనిపెట్టుకొని ఉండి వొచ్చేక దగ్గరుండి అన్నం తిని పిస్తుంది.

నాన్న లేచేక నేనూ లేచేను. కాని పిల్లల్ని చూడమంటే వాళ్లు

యింట్లో లేరు. ఎక్కడికో మళ్లా ఉడాయించేసేరు.

ఆ సాయంత్రం బండికే బయల్దే రడానికి అన్నీ సద్దేస్తున్నారు అమ్మా నాన్న.

నాకు యిక్కడే యింకో రెణ్ణా భుండి చీనుతో, నానితో జట్టు కట్టాలని ఉంది. కాని అమ్మా నాన్నా ఒప్పుకొంటారా?

ప్రేమనకొచ్చి టికెట్టు తీసుకొని బండి ఎక్కేం. బండి కదిలేక అమ్మ అంటున్నది నాన్నతో:

‘ఏమండోయ్ చూశారా. ఎంత డబ్బు ఉంటే ఏమిటి? ఒక్క పిల్లడు కూడ లేడు. మన బాబిగాడ్ని పెంచుకుంటానని మా తమ్ముడు ఒకటే గోల.’

నాకు ఆశ్చర్యంవేసింది. వాళ్లకి పిల్లలు లేరా? మరి ఆ చీను, నాని ఎవరు? బహుశా ఆ డ పిల్లలు లేరేమో? ఆడపిల్ల లేకపోతే తనని పెంచుకోవడం ఏమిటి? తన కేమీ అర్థంకావటంలేదు.

అమ్మని అడుగుతే ఏం కోప్ప డుతుందో? అడక్కుండా ఊడు కొందాం అంటే అర్థం కాలేదు.

అయినా ధైర్యంచేసి అడిగే శాను. ‘అమ్మా అమ్మా చీను నానీ ఉన్నారకదా వాళ్లకి పిల్లలు!’

‘ఓరి చవటవాజమ్మా! చీను, నానిపిల్లలు కాదురా. పిల్లలు! ఎల కల్ని పట్టడంకోసం పిల్లుల్ని పెంచు తున్నారా’ అని అంది.

నాకు ఆశ్చర్యంవేసింది - వాళ్ళ పిల్లలు పిల్లులా అని. ఎంత వత్సా ప్రతుకు వాటిది!

నా ఆశ్చర్యం ఆశ్చర్యంగానే ఉంది. బండి మాత్రాని ప్రేమనలో అగింది.

ఎస్ట్రెలా బ్యాటరీలు

ఎస్ట్రెలా బ్యాటరీల తక్కువ ఖరీదుతో ఎక్కువ ప్రకాశము విచ్చి ఎక్కువ కాలము పనిచేయును. ఎస్ట్రెలా బ్యాటరీస్ లిమిటెడ్. ఇంజనీరింగ్, మెకానిక్స్, ఎలక్ట్రీషియన్ల కొరతను తీర్చుటకు.

‘ఎస్ట్రెలా బ్యాటరీలను ఉపయోగించుటకు ముందు దాని చూడగలము’ ఎస్ట్రెలా బ్యాటరీలను ఎక్కువ కక్షిగలిగి, కచ్చుకుండా ప్రకాశవంతమైన వెలుగును విడుదల చేయును.’

ESTRELA
YOUR GUIDE
IN DARKNESS
ESTRELA BATTERIES LTD.
BOMBAI

అర్ధరాత్రివేళ అజంతా ఏనుగు

ఇది కొన్ని వందల ఏళ్లక్రిందట జరిగిన కథ. ఆరోజుల్లో మన దేశంలో బౌద్ధ మతం బాగా వ్యాప్తిలో ఉండేది. అజంతా గుహల పేరు మీరు విన్నట్లుగా, ఆ గుహల ప్రాంతంలో వందలాది బౌద్ధభిక్షువులు ఉండేవారు. వారిలో గొప్ప చిత్రకారులు, కవులు, పండితులు ఉండేవారు. చిత్రకారులు అజంతా గుహలలో గోడలమీద బౌద్ధ చిత్రకళలు అద్భుతంగా బొమ్మలలో చిత్రించేవారు. వాటిని చూడడానికి, అక్కడి పండితులతో సేదాంతచర్చలు చేయడానికి దేశ దేశాల నుండి యాత్రికులు, విద్యార్థులు వచ్చేవారు.

ఆ గుహలకు సమీపంలో ఒక ఊరున్నది. దానిపేరు అజంతా. ఆ ఊరును బట్టి ఆ గుహలకు కూడా అజంతా గుహలని పేరువచ్చింది.

ఆ ఊళ్లో ఒకసారి ఒక విచిత్రమైన సంఘటన జరిగింది. ఊళ్లో అందరికీ యిళ్ళ పెనక చక్కని పళ్ళతోటలు ఉన్నాయి. పువ్వులతోటలు ఉన్నాయి. కొద్దిరోజులనుండి ఆ తోటల్లోకి రాత్రిళ్లు ఎవరోవచ్చి పాడుచేస్తున్నారు. ఒక్కొక్క రాత్రి ఒక్కొక్కరితోట చొప్పున పాడైపోతోంది. పళ్ళ చెట్లన్నీ కళ్ళ గించి, పువ్వుల చెట్లన్నీ మట్టగించి నాశనం చేస్తున్నారు. ఏ రాత్రి ఎవరి తోటమీదికి దొంగలు దండెత్తి వస్తారో అని గ్రామస్థులందరూ

మాడలిపోతున్నారు. రాత్రిళ్లు మేలుకుని కాపలాకాస్తున్నారు. చిత్రమేమిటంటే కాపలాకాసినంతసేపూ ఎవరూరారు. కాస్త కన్నుమూత పడినంటే చాలు, మరు నిమిషంలో తోటంతా నిశ్శబ్దంగా ధ్వంసమై పోయి కనిపించేది. ఈ దుండగం చేస్తున్న వారెవరైతే అంతా లేటంటేదు.

ఇక ఆ ఊళ్లో ధర్మశంకాకుండా మిగిలినది ఒక్కతోట. అతోట ఊరికి బాగా దూరాన ఉన్నది. చక్కని తోట. ఎన్నోరకాల పువ్వులతోట, పువ్వులతోటా కళ్ళకు మిడుగు పెరిగిఉన్నాయి. చిత్రకారుడు పేసిన అందమైన బొమ్మలూగ చూపరులనెంతో ఆకర్షించేది. దాని యజమాని ధనవంతుడు. అందుచేత అతడు ప్రతిరాత్రి పోలేడుమంది నౌకర్లను పెట్టి తోటలో కాపలా కాయిస్తున్నాడు. నౌకర్లు చాలా మెలకువగా కాపలా కాయటంచేత, దుండగులు ఎవరూ ఆ పరిసరాలకే రావడానికి నీలు లేకపోయింది.

ఇలా వరసగా అనేక రాత్రులు మేలుకుని గస్తీతిరగడంవల్ల కాపలా దొంగలు కళ్ళుకాయలుకాచి ఒక రాత్రి నిద్ర విపరీతంగా వచ్చింది. అంతా ఆ చెట్టుకింద, ఈ చెట్టుకిందా పడుకుని నిద్రపోయారు.

కాని యజమానికొడుకు పది పన్నెండేళ్ళవాడు మాత్రం మేలుకుని మేడమీద తన గదికిటికిలోంచి

చూస్తున్నాడు. అంతా నిశ్శబ్దంగా, చీకటిగా ఉన్నది. ఆ సమయంలో అతడికి దూరంగా ఏదో తెల్లని జంతువు రావడం కనిపించింది. అది తమ తోటపై పువ్వులన్నది. ఆ బొమ్మలు గాబరావడి గబగబ తన తొడిమి లేపాడు. యజమాని లేచి చూశాడు. అది ఒక కుక్క ఏనుగు. ఎక్కణ్ణించి వచ్చిందో, ఎలా వచ్చిందో తెలియదు. ఆ ప్రాంతంలో ఎవరికీ తెల్లని ఏనుగులులేవు. అసలు తెల్లని ఏనుగులు ఎవరూ, ఎక్కడా చూడలేదు. మరి ఇది ఎలా వచ్చింది? చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. యజమాని వెంటనే నౌకర్లందరినీ మేలుకొలిపాడు. కొన్ని వందల కాగడాలు మేలుకొలిపాడు. తోట అంతా పట్టపగలులా ప్రకాశిస్తోంది. అందరూ కత్తులూ, కబ్బాళ్ళూ, విష్ణుబులూ ధరించారు.

తెల్లని ఏనుగు ఆ పక్కనే తోట ద్వారాన్ని పడత్రోసుకుని లోపలికి వస్తోంది. ఒక్కసారిగా అందరూ మనుషులను, కాగడాలను, విచ్చుకత్తులనూ చూసి ఏనుగు బెదిరి పోయింది. వెంటనే వచ్చినదోవనే వెనక్కి పరిగెత్తసాగింది. పొలోమని సేవకులందరూ వెంటబడ్డారు. ఈ సందడికి ఊళ్లోజనంకూడా మేల్కొన్నారు. వాళ్ళకూడా ఆయుధాలు ధరించి, కాగడాలు వెలిగించి ఏనుగు వెంటబడ్డారు.

ఆ యేనుగు పరిగెత్తి పరిగెత్తి

★ అర్ధరాత్రివేళ అజంతా ఏనుగు ★

అజంతా గుహ అది కుక్క గా పోయింది. అలాపోయి పోయి ఒక గుహలో జొరబడి మాయమై పోయింది.

పెంట పరుగెత్తుతున్న మనుషులందరూ నిర్ఘాంతపోయారు. ఇంత వరకూ తమకళ్ళయెదుటనే పరిగెత్తుతున్న ఏనుగు ఆ గుహలోకి జొరబడి ఎలా మాయమైపోయిందా అని ఆశ్చర్యపడ్డారు. ఆ గుహలో బౌద్ధ శ్రమణకులు కొందరు నివసిస్తున్నారు. వారిమధ్యకు ఈ యేనుగు ఎలా వెళ్ళింది?

నశే, అందరూ కాగడాలతో ఆ గుహలో ప్రవేశించారు. నిద్రపోతున్న నస్యనులందరూ అలబడికి మేలుకొన్నారు. గ్రామస్థులు “ఇక్కడి కేదైనా తెల్ల ఏనుగు వచ్చిందా?” అని ప్రశ్నించారు.

పట్టునూ, అరికనూలతో తయారగు మీవన్ను పులు మెత్తగాను, గట్టిగాను పుండవలెనంటే 'టవర్ మార్క్' ఉత్పత్తిని మాత్రమే కొనుగోలు చేయండి. ఇది కఠినంగాను, విడుదలగాను ఉంటుంది.

జి. వి. కౌటన్ మాన్యుఫ్యాక్చర్స్, లి. కమలాటవర్ కంపౌండ్.

చారు. “తెల్లఏనుగా? లేదే!” అని వారు తెల్లబోయారు.

ఇంతలో ఆ గుంపులోనుండి ఒక బాలుడు ముందుకు వచ్చాడు. అతడు ఇందాకటి తోటయజమాని కుమారుడే. అతడు గుహలో గోడలన్నీ పరీక్షగా చూసి హతాత్తుగా “అదుగో, చూడండి, చూడండి” అన్నాడు.

ఎదురుగా ఒకగోడమీద తెల్లని ఏనుగు బొమ్మ ఉన్నది. ఆ యేనుగునుచూస్తే అచ్చంగా ఇందాకటి ఏనుగువలెనే ఉన్నది. అంతే గాదు, పరీక్షగా చూస్తే, పరిగెత్తిన ఆయాసంతో ఇంకా పగరుస్తూ ఉన్నట్లే కనబడింది. అందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. గోడమీది బొమ్మ ఇంతపని చేసిందా అని నిజమే. ఆ యేనుగే ఇంతపని చేసింది. అందులో ఆశ్చర్యమేమీ లేదు. అది సామాన్యమైన చిత్రం కాదు. అనుభవమాన సౌందర్యంతో, చైతన్యంతో అలరారుతూ ఉన్నది నజీవమైన ఏనుగు ఏసీ ఉండనంత నజీవంగా ఉన్నట్లు, జీవకళ ఉట్టిపడుతూ ఉన్నది. ఆచిత్రం రచించిన చిత్రకారుడు ఎంత ప్రతిభాశాలిమై ఉండాలి? అతని కుంచెలో, రంగులలో ఎంతగొప్ప శక్తి ఉండాలి? “ఎవరా చిత్రకారుడు?”

అని అందరూ ఒకేసారి ప్రశ్నించారు.

“ఇదుగో, ఇతడే” అని బౌద్ధ నస్యనులు ఒక యువకనన్యాసిని చూపించారు. అతడికి పాతికేళ్ళ కంటే ఎక్కువ ఉండవు. అంతయౌవనంతోనే ప్రపంచసుఖాలన్నీ వి

శ్చించి, బౌద్ధమతం స్వీకరించాడు. అంత చిన్నతనంలోనే చిత్రలేఖనంలో గొప్పపాండిత్యం సంపాదించాడు. కృష్ణానదీతీరం నుండి వచ్చిన ఆంధ్రుడు. అజంతా విహారంలో నివసిస్తూ, గుహగోడలమీద అపూర్వమైన శైలిలో బౌద్ధజాతక కథలను బొమ్మలుగా చిత్రీకృతాడు.

గ్రామస్థులందరూ అతని నేర్పును పొగిడారు. కాని అతడు చిత్రించిన ఏనుగువల్ల తమకు జరుగుతున్న నష్టాన్ని కూడా తెలియజేశారు. ఎలాగైనా ఆ యేనుగునుండి తమ్ము రక్షించాలని వేడుకున్నారు.

చిత్రకారుడు కొంచెం ఆలోచించాడు, ఏంచేద్దామా అని. చివరికొక ఉపాయం తట్టింది. తన కుంచెనూ, రంగులనూ తీసుకువచ్చి, గోడమీద ఉన్న ఏనుగుబొమ్మలో కొద్ది మార్పులు చేశాడు. ఏనుగుకాళ్ళను ఇనుప గొలుసులతో బలంగా బంధించివేసి నట్లు చిత్రించాడు.

అంతే. ఇక ఆరోజునుంచీ ఏనుగు కదలడానికి, మెదలడానికి వీలేక పోయింది. గ్రామస్థులు అతనినహాయానికి ఎంతో సంతోషించారు. కాని ఐరావతంలాంటి ఆ తెల్లని ఏనుగుమాత్రం తన స్వేచ్ఛకు భంగంకలిగించిన తోటయజమాని కొడుకుపై మహాకోపంతో మండి పడిపోయింది. దానికళ్ళలో రాద్రం కనిపించడానికి ఇదే కారణమని అంతా అంటారు.

★ హ కల్ బెర్ పిన్ వెల రూ. 2-0-0 పోస్టుఖర్చు అదనము. ఆంధ్ర గంధమాల మద్రాసు.

బార్పర్ బిడ్డి

ఒక క్రొత్త మాట నలుగురి నోట్లో పడిందంటే కాలక్రమాన అది నాలుగువిధాలుగా మారి ఆఖరికి అసలు స్వరూపం లేకుండాపోతుంది. దీనికి ఉదాహరణగా ఒక జరిగిన సంఘటన ఉంది. మీరు ఎప్పుడైనా మద్రాసు వస్తే 'బార్పర్ బిడ్డి' అనే పేరు వినే ఉంటారు. ఈ బిడ్డి మద్రాసు బిడ్డలలోకల్లా చాల పాతది. ఇది బకింగ్ హామ్ కాలువపై ఉంది. దీని అసలు పేరు ఇది కాదు. ఆ కాలంలో 'హేమిల్టన్' అనే ఒక ఆంగ్ల ఇంజనీరు ఈ బిడ్డి కట్టడానికి పూనుకొని చాలకాలం పని చేసి ఎట్టకేలకు పూర్తిచేసి, మద్రాసులో మొట్టమొదట బిడ్డి కట్టిన ఇంజనీరుగా పేరుగాంచాడు. ఆయన పనితీరునానికి మెచ్చుకొని, ఆయనను గౌరవించడం ఆ బిడ్డికి ఆయన పేరే పెట్టారు.

కొంతకాలంవఱకు ఈ బిడ్డి 'హేమిల్టన్ బిడ్డి' అనే పేరుతోనే వ్యవహరించబడింది. ఆ కాలంలో ఇంగ్లీషుచదువులు లేవు కాబట్టి ఈ క్రొత్తపేరు వింతగా తోచింది. ఎవ్వరికీ ఈ క్రొత్తమాట ఉచ్చరించుట సరిగ్గా వచ్చేదికాదు. పోను పోను 'హేమిల్టన్' అనే పదం 'అంబట్టన్'గా మారింది. అరవంలో అంబట్టన్ అంటే మంగలి పూడని అర్థం.

ఇక అప్పటినుంచి 'హేమిల్టన్ బిడ్డి' అనేది పేరుపూర్తిగా మాసి

పోయి 'అంబట్టన్ బిడ్డి' లేక 'అంబట్టన్ వారావది' అని పిలువబడేది. దీనికి తోడు ప్రమాదకారణంగా ఆ బిడ్డిలో కొంతభాగం పడిపోయి పునాది రాయి నీటిలో కొట్టుకుపోయింది. మళ్ళీ ఆ బిడ్డిని మరామత్తు చేయడంపై వచ్చి "అంబట్టన్ బిడ్డి" అని చెక్కిన రాయినే పునాదిరాయిగా ఉంచారు.

తర్వాత బ్రిటిష్ ప్రభుత్వం పూర్తి అధికారంలోకి వచ్చినప్పుడు, అంగ్లేయులు 'అంబట్టన్' అనే మాటను సరిగ్గా పలకలేరు

లింగం సుధాకర్

గాబట్టి, 'అంబట్టన్' అనే పదానికి మంగలివాడని అర్థం తెలిసికొని, ఆ మాటను ఇంగ్లీషులోకి అనువదించి "బార్పర్ బిడ్డి" అని పేరుపెట్టి పిలవసాగారు. ఇక అప్పటినుండి ఆ బిడ్డి రెండువిధాలుగా పిలవబడేది. అంటే కొంచెం ఇంగ్లీషు చదువుకున్నవారు 'బార్పర్ బిడ్డి' అని, చదువుకోనివారు 'అంబట్టన్ వారావది' అని పిలిచే వారన్నమాట.

మఱి కొంత కాలానికి ఒక క్రొత్త అధికారి ఈ బిడ్డినిగుఱించి తెలిసికొని, దీనికి ఈ పేరు ఏ విధంగా పెట్టబడిందో తెలిసికోవాలనుకొని పాత 'ఫైల్సు' తిరుగవేసేటప్పటికి అసలు బండారం బయట

పడింది. 'హేమిల్టన్ బిడ్డి' అనే పేరు పూర్తిగా మాసిపోయి 'అంబట్టన్ బిడ్డి'గా మారటం, మఱలా అంబట్టన్ అనే పదాన్ని అనువదించి 'బార్పర్ బిడ్డి'గా పేరు పెట్టడం జరిగిందని తెలిసికొన్నాడు. వెంటనే అతడు ఈ విషయంలో శ్రద్ధ తీసికొని పునాదిరాయిని పడగొట్టించి "హేమిల్టన్ బిడ్డి లేక బార్పర్ బిడ్డి" అని చెక్కించి మఱొక క్రొత్త రాయిని వేయించాడు.

కాలక్రమాన విద్యాధికులు దేశంలో పెరుగుతూనచ్చినా అసలు పేరుతో ఆ బిడ్డిని ఎవ్వరూ పిలవడం లేదు. జనసామాన్యమైన "బార్పర్ బిడ్డి" అనే పేరుతోనే అది పిలవబడుతూంది. మనకు స్వాతంత్ర్యము వచ్చినతర్వాత కూడ ప్రభుత్వం దీనిని 'బార్పర్ బిడ్డి'గానే గుర్తించింది. ఇది ఇప్పటికీ కాదు, మరెప్పటికైనా "బార్పర్ బిడ్డి" అనే పేరుతోనే పిలవబడుతుందనటానికి నందే హామీ లేదు. ★

టామ్సా యర్
ప్రపంచ యాత్ర

అనువాదం :

నండూరి రామమోహనరావు

వెల రు. 1-8-0

ఆంధ్ర గ్రంథమాల, మదరాసు-1

“కుందన్” హిందీ చిత్రంలో నటించిన నాగ్ మాజీ.

బాక్సాఫోన్ చిత్రం "ఉరన్ ఖటోలా" లో ఆంధ్రనటి సూర్యకుమారి, డిలీప్ కుమార్.

బొంబాయిసినిమా లేఖ

లండన్ లో భారతీయ చలనచిత్రోత్సవం జూన్ 21 నుంచీ ప్రారంభం కానున్నది. ఆ సందర్భంలో బ్రిటిష్ ప్రేక్షకులకు కొన్ని మంచి భారతీయ చిత్రాలను, కొందరు ప్రముఖ భారతీయ విర్మాతలను, తారలను చూసే అవకాశం కలుగుతుంది. రూస్ కీరాణి, అమర్ భూపాలి, పరిణీత, మున్నా, బాబ్లా మొదలైన చిత్రాలు ప్రదర్శింపబడతాయి. వాషింగ్ టన్ గేత ప్రతిభకు కొత్తి నిదర్శనంగా వెలువడిన "ఉరన్ ఖటోలా" చిత్రం కూడా లండన్ లో ప్రదర్శింపబడవచ్చు. ఈ

చిత్రంలో మంచి సంగీతం ఉండడమే కాక టెక్నికల్ గా కూడా అది అత్యుత్తమంగా ఉన్నది.

నిరూపరాయ్, సిమ్మి, మినాకుమారి భారతీయ చలనచిత్రోత్సవానికి హాజరుకావచ్చును.

కథక్ నాట్యరాణి, మాజీ సినీతార అయిన సితారా అదే సమయంలో లండన్ లో నృత్యప్రదర్శనాలిస్తుంది.

సాహజ్ మోడీ, అయిన భార్య మెనా తాజ్, శాంతారాం, అయిన భార్య జయశ్రీ, కె. ఎ. అబ్బాస్, డిలీప్ కుమార్,

సి. కె. ఆల్రే కూడా లండన్ ఉత్సవానికి హాజరవుతారు.

* * * సాహజ్ మోడీ తీస్తున్న "కుందన్" త్వరలో పూర్తికానున్నది. జాల్ వాల్ జాల్ పాత్రను మోడీ, అలీ డు షేంచు కున్న బాలిక పాత్రను నిమ్మి, ఆమె ప్రేమికుని పాత్రను సుకిందత్ ధరిస్తున్నారు. ఈ చిత్రానికి ఆధారం విక్టర్ హ్యూగో రచించిన నవల. భారతీయ వాతావరణానికి అనువుగా దేశకాలపాత్రలూ మార్చబడినవి. 1942 లో మహాత్మాగాంధీ నాయత్వాన జరిగిన స్వాతంత్ర్య సమరం ఈ చిత్రానికి వాతావరణంగా ఉపయోగించబడుతున్నది.

* * * శాంతారాం తన మొదటి టెక్నికల్ చిత్రం "ఝునక్ ఝునక్ పాయల్ బాజే" పూర్తి చేశారు. నృత్యాలతో, సంగీతంతో

బొంబాయి సినిమా లేఖ

నిండిన ఈ చిత్రంలో కాలిదాస మహాకవి రచితమైన భువనసంభవంనుండి కొన్ని ఘట్టాలను ఏరి ప్రవేశపెట్టారు. సంధ్య, గోపీ కిషన్ల నృత్యాలు ఈ చిత్రానికి ప్రత్యేకాకర్షణలు.

* * *

బొంబాయిలో వేసగితాపానికి తట్టణో లేని తారలు చిల్లని ప్రదేశాలకు పోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. కానీ చాలమంది పని ఒత్తిడిమూలంగా కదలలేక పోతున్నారు. అటువంటివారు సాయంత్రం తొలపప్పుడు ఇక్కడి సముద్రపుగాలితోనే తృప్తి పడుతున్నారు.

భారత్ భూమణ్ మహాబలేశ్వర్ లో కొన్నాళ్లు చిత్రాంతిగా కాలంగడిపి తిరిగి బొంబాయి వచ్చాడు. అతనికి తీనభాయ్, అమానత్, లైలామజ్నూ చిత్రాల్లో పని ఒత్తిడి బాగా ఉన్నది.

మీనాకుమారి కూడా భర్త కమల్ అమ్ రోహిత్ కలిసి మైసూరు వెళ్ళినది. కమల్ తమ తీయబోయే కొత్తచిత్రానికి స్క్రిప్టును అక్కడే పూర్తిచేసుకుని తిరిగి వస్తాడు.

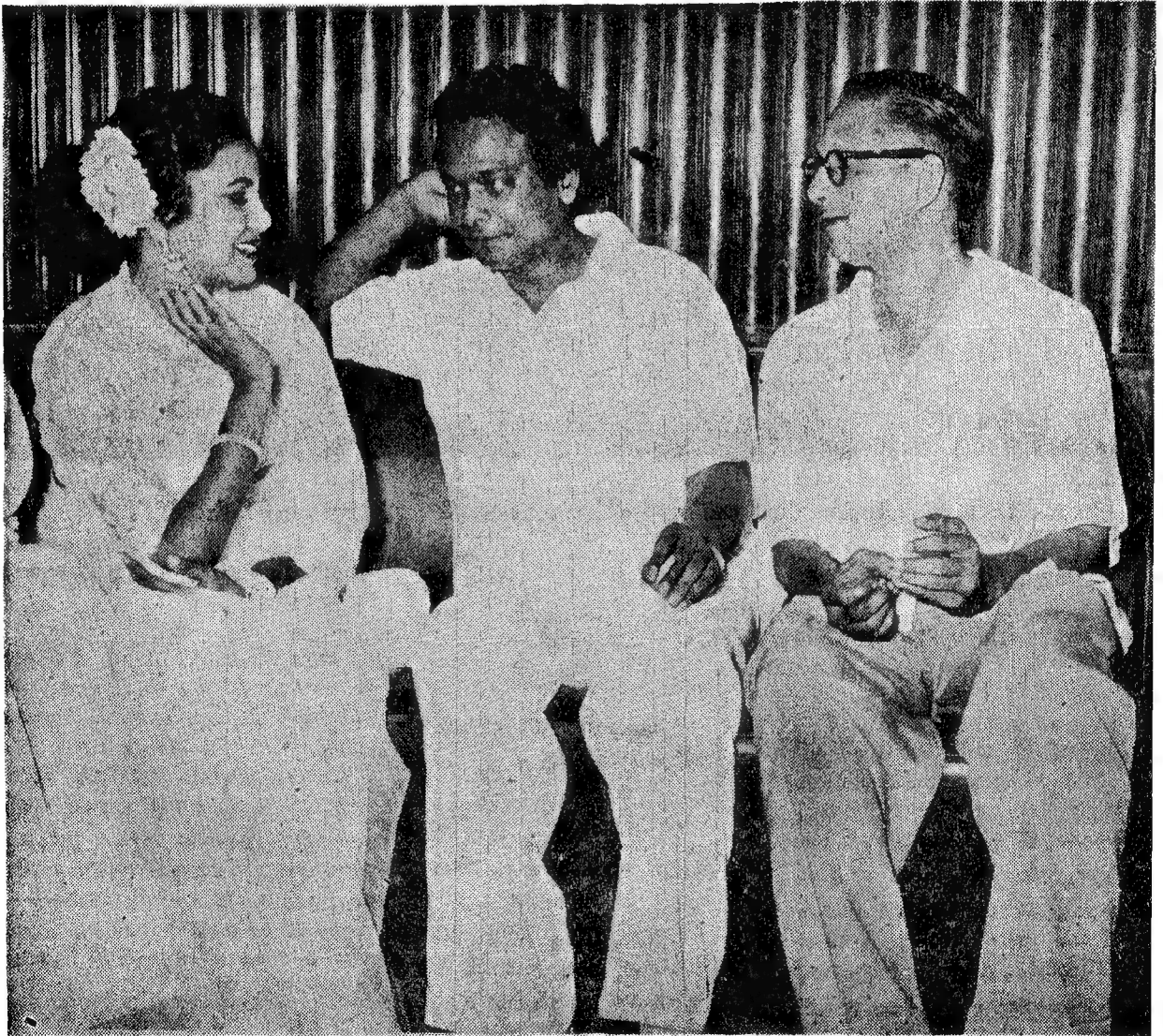
* * *

ఈమధ్య బొంబాయిలో కొత్తగా విడుదలయిన చిత్రాలు "సితారా" "హాహా హీహీ హూహూ" "నకబ్".

"సితారా" లో నైజయంతీమాల నటించింది. నిర్మాత ఎన్. కె. ఓర్కూ. ఫిలిం జీవితాన్ని చిత్రించే ఈ చిత్రంలో కథ బాగానే ఉన్నా సంగీతం పాడుగా ఉండడంచేత, నైజయంతీమాల బాగా నటించలేకపోవడంచేత ఈ చిత్రం సుమారుగా ఉన్నది.

"హాహా హీహీ హూహూ" నృత్య సంగీత హాస్య చిత్రం. సంతోషి తీసిన ఈ చిత్రంలో దృశ్యాలు బాగానే ఉన్నాయి. కానీ ప్రొడక్షన్ విలువలు, ఫోటోగ్రఫీ పూజ్యంగా ఉండేంతవలె రాణించలేదు.

"నకబ్" లో మధుబాల, చమ్మికపూర్, అజిత్, ఆకామధుర్ నటించారు. అరే బియన్ వాతావరణపు కథ. ఏమీ బాగా

బొంబాయిలో "ఉరన్ ఖటోలా" విడుదల అయినప్పుడు తీసిన ఫోటో: నిమ్మి, నావద్, రికార్డిస్ట్ రబీన్ చటర్జీ.

చలనచిత్ర ప్రేక్షకుల సైనిక ప్రమాణాలను తగ్గించేదిగాగాని, కానవ్వలంపునపట్ల వారిలో పానుభూతిని కలిగించేదిగాగాని ఏ చిత్రమూ వుండరాదనేది ఈ “చలన చిత్ర నిర్మాణ నియమావళి” లోని ముఖ్యసూత్రం.

అయితే, ఈ నియమాలకు కట్టుబడి ఫిలిం నిర్మాణం జరుపవలసిందని ఆమెరికాలో ఎవ్వరినీ బలవంతం పెట్టరు. కాని, ఫిలిం నిర్మాతలందరూ ఏదీని తమకు తాముగానే పాటిస్తూ వుంటారు. పొరులపట్ల ఫిలిం నిర్మాతలకు గురుతరమైన బాధ్యత వుందని అనేక సమావేశాల్లో అనేకమంది హెచ్చరించి, అటువంటి బాధ్యతలు తమపైనున్నట్లు ఫిలిం నిర్మాతలు గ్రహించేటట్లు చేశారు.

అయితే, చాలా రాష్ట్రాలలో ఫిలిం సెన్సార్ బోర్డులు ఉన్నాయి. ఫిలిములను ప్రదర్శించడానికి అనుమతి నిచ్చేయించు ఈ సెన్సార్ బోర్డువారు వాని ప్రదర్శనార్హతను పరీక్షిస్తారు.

వక్రీకను, ఫిలిములను రాష్ట్ర ప్రభు

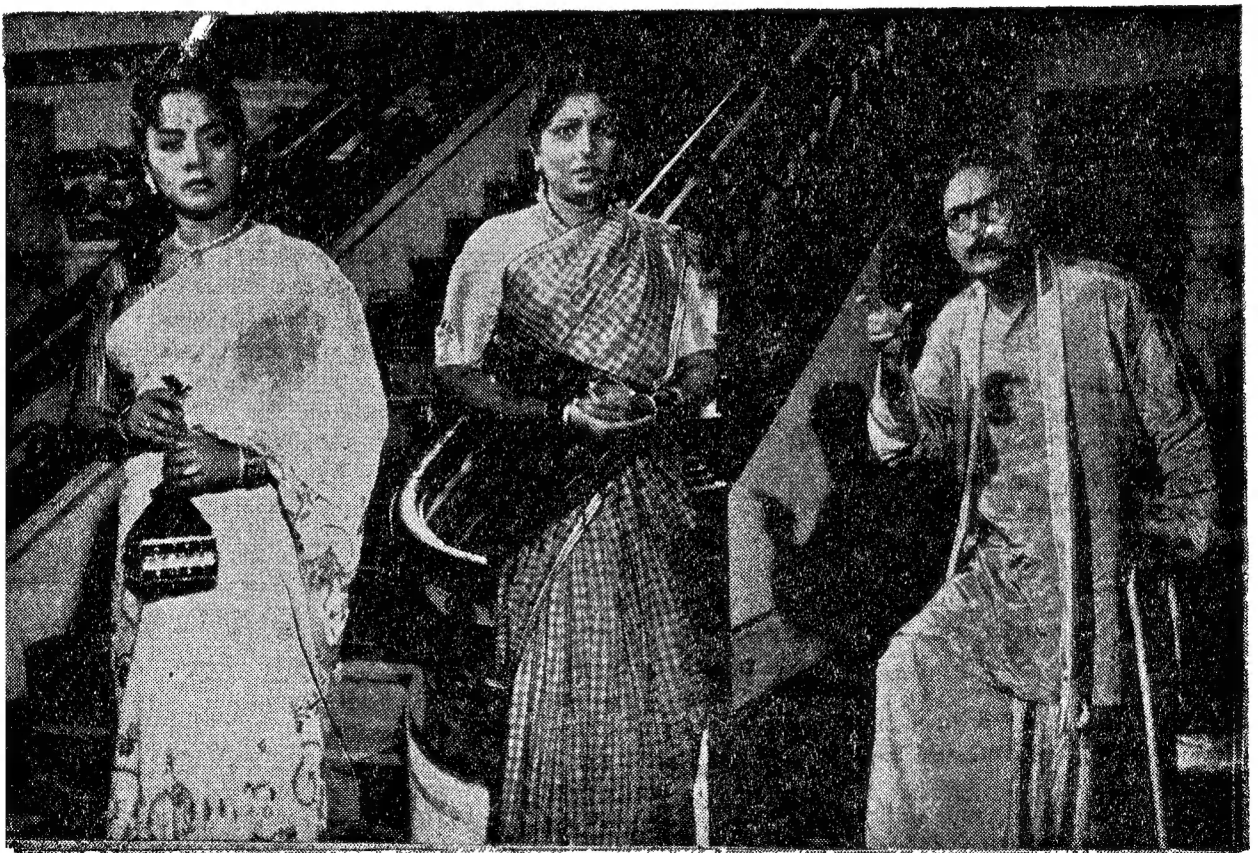
త్వాల కాని, కేంద్రప్రభుత్వం కాని సెన్సార్లు చేయడాన్ని ఆమెరికా ప్రజలు ఒక పట్టాన ఒప్పుకోరు. ‘ది మిరకిల్’ అనే ఇటలీ దేశ చిత్రం ‘దైవ దూషణ పూరితంగా’ వుందని చెప్పి న్యూయార్క్ సిటీ కోర్టువారు కోర్టి సంతకాల క్రిందట నిషేధించారు. అయితే, ఆమెరికా సుప్రీమ్ కోర్టువారు ఈ నిషేధాన్ని ఎత్తివేశారు. ఈ సందర్భంలో ఇవ్వబడిన తీర్పు చాలా ముఖ్యమైన తీర్పులలో ఒకటిగా భావించబడుతున్నది. ఆ తీర్పులో సుప్రీం కోర్టువారిలా ఉద్ఘాటించారు.

‘వాక్ స్వారంత్వం, పత్రికా స్వారంత్వం త్ర్యం విషయంలో రాజ్యాంగ చట్టంలో ఏమేమి హామీలైతే ఇవ్వబడివున్నాయో ఆ హామీలన్నీ చలనచిత్రాలకు కూడా అనువర్తిస్తాయి.’

విశ్వా ప్రాజెక్టువారు తమ ‘కన్యాదానం’ చిత్రానికి రెండుపాటలు ఇటీవలే రికార్డుచేశారు. ఈ పాటలు కొనరాక వ్రాశారు. ఇవి నృత్యగీతాలు. ఏటికి వహిచారమాన నృత్యం చేస్తుందని తెలుస్తున్నది.

ప్రకాష్ పిక్చర్స్ వారి “అంతేకావాలి” ఈ 16వ తేదీన విడుదల కాగలదని ప్రకటించబడింది.

ఈనెల 1వ తేదీన త్యాగరాయనగర్, పాండిచబార్ లో జైహింద్ స్టూడియో అనే ఫోటోగ్రఫిక్ స్టూడియో తెరువబడినది. దర్శకుడు పి. పుల్లయ్యగారు ప్రారంభోత్సవం చేశారు. డి. కే. గూడవల్లి రామబ్రహ్మం, డి. కే. ఘంటసాల బలరామయ్యి గార్ల ఛాయాచిత్రాలను చల్లపల్లి రాజావారు ఆవిష్కరించారు. ఎన్. వి. ఎస్. రాజు

“కన్యాదానం” లో సురభి బాలసరస్వతి, రమాదేవి, సి. ఎస్. ఆర్.

భాస్కర్ ప్రొడక్షన్స్ వారి "చెరుకురా - చెడేవు!" లో రేలంగి.

కావునాడు కామెరా 'క్లిక్' చేశారు. ఆ చంద్రాన్ని పలువురు సినిమా ప్రముఖులు హాజరయ్యారు.

* * *
ఎ. వి. ఎమ్. వారు 'హోరీహోరీ' భాయ్ భాయ్ హిందీ చిత్రాల నిర్మాణం ప్రారంభించారు. 'హోరీ హోరీ'లో సటిం చే సరీస్, రాజ్ కపూర్, డేవిడ్, భగవాన్ ఈ సందర్భంలో ముద్రాను వచ్చారు.

'ఒపెర్ ఖయ్యాం'

* * *
ఈ చిత్రం, పారమాంట్ కంపెనీ వారు ఒపెర్ ఖయ్యాం జీవితచిత్రాన్ని విస్తావిజన్ టెక్నిక్ లో నిర్మించనున్నారు. ఈ చిత్రాన్ని తమదేశంలోనే నిర్మించమని పరియన్ గ్రూపు థియేటర్ పారమాంట్ వారిని ఆహ్వానించింది.

* * *
హైల్స్ కేనగరంలో ఒరిగే ప్రపంచశాంతి

సుహాభిమ దిలీప్ కుమార్, కె. ఎ. అబ్బాస్, పి. కె. ఆర్. తే హాజరు అవుతారట. అక్కడి నుండి వారు రమ్యకూడా వెళ్లవచ్చునట.

సినిమా రచయిత కీ|| శే|| తొలెటి వెంకట రెడ్డిగారు

తెలుగు సినిమా రచయిత తోలేటి వెంకట రెడ్డిగారు ఈ నెల 7 న తేదీ ఉదయం ఆకస్మికంగా హృద్రోగం వలన మరణించారు. వీరి జననం 1917, 6 గుగు పిల్లలున్నారు. 1947 లో తొలిసారిగా సినిమాలలో ప్రవేశించారు.

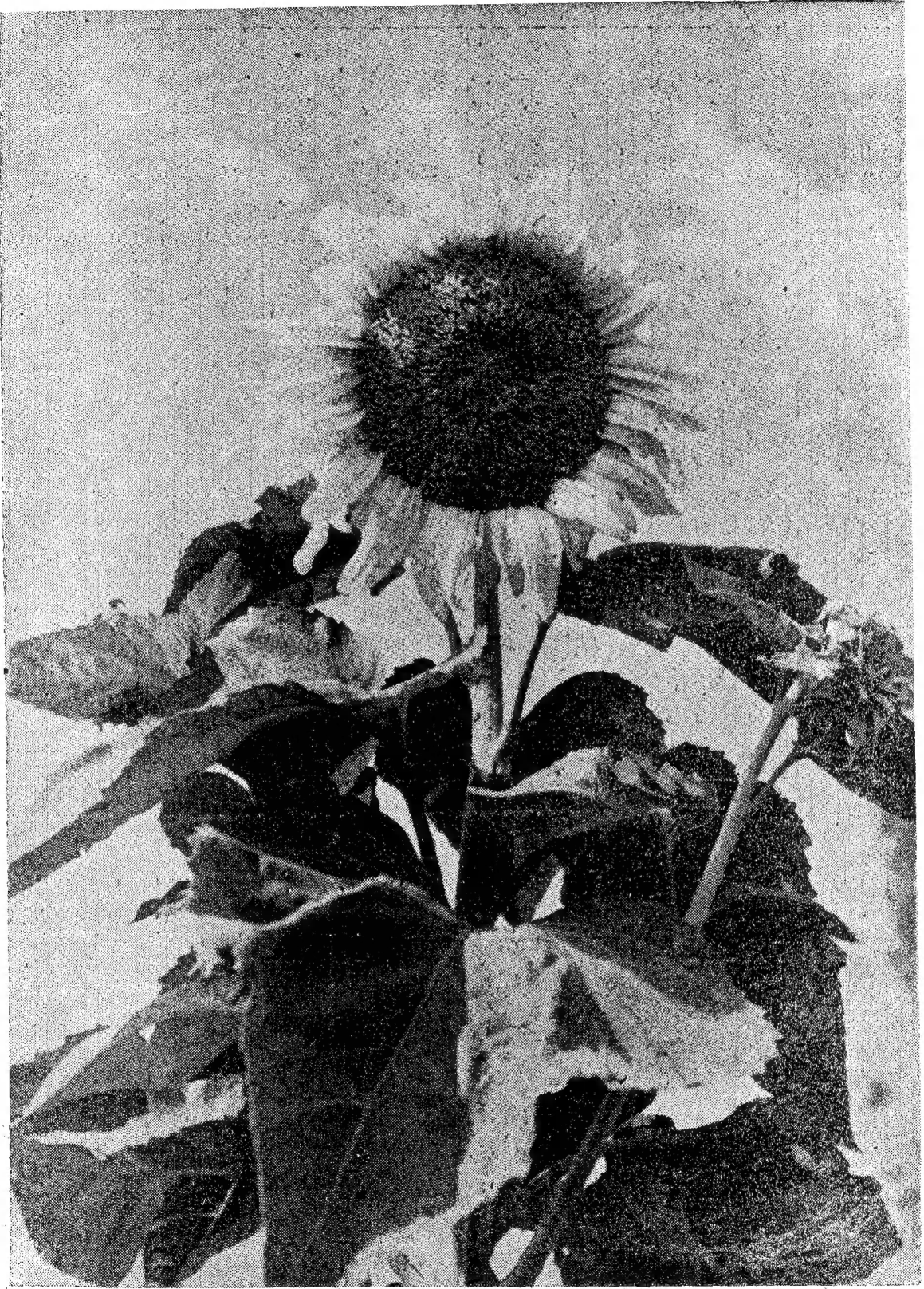
ఎ. వి. ఎమ్. వారి చిత్రాలు చాలా వాటిలో వీరు తెలుగు సంభాషణల రచయితగా పనిచేశారు. వీరు సంభాషణలు వ్రాసిన 'జీవితం' చిత్రం అఖండ విజయం సాధించి. మొత్తం పదిచిత్రాల్లో రెడ్డిగారు పనిచేశారు. ఇప్పుడు సేలం, మోడరన్ థియేటర్ల వారి 'ఆలీబాబా' చిత్రానికి,

'నిదారాం' అనే మరో కన్నడ చిత్రం తెలుగు తీర్పునకు పనిచేస్తున్నారు. ఆ క్రితం గోజా రాత్రి వీరు సేలం నుండి తిరిగివచ్చారు. తెలవారీపత్రిక వాటి మామూలుగా మాట్లాడుతూనే ఆకస్మికంగా హృదయవలన ఆగి మరణించారట.

వీరి మృతికి సంతాపం వ్యక్తమై ఆంధ్ర స్క్రీన్ గైడ్స్ గిల్డ్ వారు ఒక తీర్మానం చేశారు. వెంకట రెడ్డిగారి కుటుంబానికి మానానుభూతి. ★

రాజూ పేదా
నెల రూ 2-0-0
తహాల ఖర్చు ప్రత్యేకం.

ఆంధ్రగ్రంథవాల,
మద్రాసు-1.

“పువ్వు పూసింది”

ఫోటో : - కె. జి. గోపాలకృష్ణమూర్తి — గాంధీ,

ఈ ఆశ్చర్యకరమైన రాత్రి పగలు చర్మ రక్షణ సాధనతో మీ చర్మమును సొగసుగ మరియు మనోహరముగ ఉంచుకోండి

విశేషమైన పాండ్స్ కోల్డ్ క్రీమ్ మరియు మంచువలెనున్న పాండ్స్ వేనిషింగ్ క్రీములు మీ చర్మమునకు రక్షణనిచ్చి దానిని మృదువుగ, అందముగ ఉంచును.

చర్మమును మృదువుగ, నిర్మలముగ చేయుటకు రాత్రి వాడే క్రీము

మీరు పండుకునేముందు విశేషమైన పాండ్స్ కోల్డ్ క్రీమ్ వాడండి. అది కొన్ని నెకండ్లలోనే మీ చర్మమునకు కావలసిన సహజమైన నూనెలు మరియు తేమ లోపములను పూర్తిచేసి యధాస్థితికి తెచ్చుటయే కాక దానిని లేతగా మరియు మనోహరముగా ఉంచుటలో సహకరించును.

పాండ్స్ కోల్డ్ క్రీమ్ అద్భుతముగ చర్మమును శుభ్రపరచును. రోమ రంధ్రములు పెద్దవి కాకుండా రక్షణనిచ్చి మీ చర్మమును బహు నిర్మలముగ, నిష్కళంకముగ ఉంచును.

పాండ్స్
కోల్డ్ క్రీమ్
వేనిషింగ్ క్రీమ్

చర్మమును కాపాడుటకు మరియు సుందరముగ చేయుటకు పగలు వాడే క్రీము

తీలికగ మరియు మంచువలెనున్న పాండ్స్ వేనిషింగ్ క్రీమ్ మైమైన ముఖమునకు రాసుకుంటే పగటివేళ మీ అందమును అధికము చేస్తుంది. మనోహరము, నిష్కళంకమైన చర్మమును పొందచేయు దుమ్ము, సూర్యరశ్మి మరియు వడగాడ్పుల నుండి యిది మీ చర్మమునకు సౌమ్యరక్షణ నిచ్చును.

మరియు పాండ్స్ వేనిషింగ్ క్రీమ్ మరి జిడ్డుగా ఉండే చర్మమునకు ఒక అద్భుతమైన సాధనము—దీనితో రోమ రంధ్రములను అర్ధి కళంకము కలిగించే అధికమైన నూనెలు లేకుండా చేయవచ్చును.

ప్రతిదోట అందమైన స్త్రీలు వారి సౌందర్య రక్షణకు ఈ రెండు క్రీములనే వాడు తున్నారు. మీరూ వారివలె పాండ్స్ కోల్డ్ క్రీమ్ రాత్రి మరియు పాండ్స్ వేనిషింగ్ క్రీమ్ పగలు వాడండి. త్వరలోనే వచవికసిక శుష్కమువలెనున్న మీ ముఖమును చూసుకొని మీరు చకితులౌతారు.